

АЛЕКСАНДЪР БЕЛТОВ

МАТРИКАНТ

chitanka.info

Посвещава се на Филип К. Дик — човекът, който задаваше въпроси.

ПРОЛОГ

Някога харесвах този град. Бях роден в него и именно тук срещнах първата си любов. Понастоящем единственото ми удоволствие, свързано с името му, бе да разглеждам стари снимки от времената на моето детство и дори преди тях. Можех да правя това с часове.

Сега, вследствие безконечната криза, имах чувството, че градът е бил изтрит от лицето на земята и на негово място бе изникнал негов двойник — но не съвсем. Той бе запуснат от жителите си, зле поддържан поради човешко нехайство и липса на финанси, и това го бе превърнало в град, грозен по външност, и както сам го определях — зъл по душа. Защо зъл по душа ли? Защото бе дошло време, в което той сякаш започна да отмъщава на гражданите. Заобикалящата ги негостоприемна и подтискаща среда неминуемо им оказващо въздействие и формираше в тях и техните деца негативно отношение към всичко. И което бе най-ужасното — децата се влияеха повече. Те не виждаха бъдеще. Улиците се изпълниха с бедни и безимотни. Движението на хора, търсещи препитание от провинцията към столицата, само усложни и без това трудното управление на градската управа.

Добрите дни бяха история, а времето напред бе неясно и забулено в тревоги. Знаеше се, че ресурсите на света не достигат за цялото население, а като допълнителна беда — бяха разпределени твърде неравномерно. Популацията в световен мащаб продължаваше да расте с огромни темпове и проблемът за потреблението на ресурсите се изостри до критично ниво. Не помагаха и горещите молитви за пришествие на нова месия към безбройните отчаяни в препълнените, опушени от свещи и тамян божи храмове. Човечеството можеше да се надява само на някакво чудо, за да се излезе от тази повсеместна криза и то, според коментарите на водещи учени, можеше да дойде само от едно-единствено място. Това бе науката. Именно там в последните години бяха хвърлени безумни финансови средства и

учените очакваха оттам да дойде толкова огромен пробив, че да бъде наречен Нова технологична революция.

Аз бях доста предпазлив в ентузиазма си по отношение всемогъществото на науката, което да ни даде така нужния тласък за решаване на проблемите с изчезващия и невъзстановим ресурс. Залагах на политическите инструменти, имащи за цел социална защита за най-увязвимите. Тъкмо това бе и същността на моето занятие — бях от генерацията на младите политици. Приемах себе си за социален защитник и така ми бе по-лесно да се самоопределя.

Твърдото ми убеждение бе, че за времето, докато науката ни даде онзи така необходим технологичен скок, който да ни позволи да оцелеем като раса, не трябва да има социални сблъсъци и резки промени — това би било пагубно и за без това крехкото статукво.

Във въздуха, наелектризиран до краен предел, витаеше някакъв особен дух — безпътен и невидим, но с всеки изминал ден неговото присъствие ставаше все по-осезаемо за масите. Той отдавна бе напуснал имагинерната бутилка, в която дълги години бе затворен, и сега, след като бе на свобода, бе разтворил паст, за да лапне, сдъвче и изплюе с погнуса изграденото с толкова усилия и жертви общество. Това бе духът на нова социална революция и тя не биваше да се допусне. В никакъв случай не трябва да се извърши безумието на гигантски сблъсък, без добре обмислена цел и подготовка, а такава несъмнено не съществуваше към този момент. Тогава неминуемо ще настъпи анархия и това ще бъде краят за всички ни.

Този ден се бях запътил на среща в партийната ни централа — силно казано за одимения и тесен офис на движението „Нова генерация“. Бях нервен, защото опитвах да наложа мнението си на моите другари за нов, по-твърд курс на поведение, а срещах неразбиране. Беше време за конкретни и решителни действия — без отлагане.

Движех се бързо и с възможно най-широката си крачка, за да мога да вкарвам повече кислород чрез кръвоносните съдове в мозъка си. Исках да напомпам увереност в себе си, преди да стигна до сбирката в централата ни. При тази моя устременост езикът на тялото ми очевидно ми бе в помощ, защото няколкото обичайни сблъсъка с минувачи не завършваха със скандал. Хората набързо преценяваха

шансовете си и ругаейки тихо, за да не чуя ясно думите, се отдръпваха от пътя ми.

Пресякох градинката пред Централна баня и се спуснах по „Мария Луиза“ в посока Лъвов мост, като по пътя репетирах наум изказването си. Наблизавах вече целта, когато осъзнах, че хората на улицата оредяха, а за това място и по това време на денонощието бе твърде необичайно. Непрестанната гълч на разнородната тълпа, в която се бях смесил малко по-рано, в един момент заглъхна. Не се чуваха дори досадните подканяния на амбулантните търговци, които побутваха нагло пешеходците, предлагайки за продан какво ли не, и никой не тикаше в ръцете ми всевъзможни цветни листовки. Възрастна жена нервно прибра до гърдите си торбичката, която стискаше в ръка, и пъргаво за възрастта си се прилепи плътно към изронената стена на масивна жилищна кооперация. Направи го така умело, сякаш се сля с нея и повече не я видях. „*Дали не влезе в някой тъмен вход?*“

Вдигнах очи само за да отбележа залеза на някогашната красота на фасадата на сградата, с изящни гипсови орнаменти около прозорците. Сега тези орнаменти в по-голямата си част бяха изпочупени и празните им места тъмнееха, а другата — здрава част от тях, бе обсипана с многобройни птичи фъшки. Въпреки че бе централна част, запуснатите сгради бяха обичайна гледка дори и в този район на столицата, но не това ме притесни.

Нещо друго не бе наред.

Все още с вдигната нагоре глава, с крайчеца на окото си встравни от мен забелязах нечие движение. Обърнах поглед натам само за да видя как на двайсетина метра от сянката на изкривено проскубано дърво пъргаво се отдели приведена човешка фигура. Беше слабоват младеж, който приклекна зад обърната голяма кофа за боклук. Част от лицето му бе закрито от бяла противопрахова маска, макар днес да ми се струваше, че въздухът не е прекалено замърсен. Информационните табла за нивото на запрашеност, които подминах преди малко, също не бяха светнали в сигнално. На гърба на младежа бе преметната черна раница, която изглеждаше като естествена гърбица на тялото му. Оглеждаше се неспокойно, стискайки нещо с двете си ръце.

Вниманието на непознатия бе привлечено от спрял очукан автомобил в отсрецното платно на улицата. Тялото му трепна за миг и се сниши още повече. Той се обърна назад, търсейки някого или нещо,

и тогава погледът му случайно се спря на лицето ми. Макар да бяхме все още на разстояние един от друг, очите му като метален клин се забиха в мозъка ми, блокираха го и аз стоях на място, неспособен да взема каквото и да е решение за действие.

Без да ме изпуска от поглед, младежът вдигна и насочи сякаш стиснатите си една в друга ръце в моята посока.

Не разбрах какво направи, но мога да се закълна, че видях малко червеникаво пламъче да изскуча изпод пръстите му.

Чух звук, като от паднала на пода стъклена чаша, а гърдите ми се разтресоха от неочекван и силен удар. В тях лумна стихиен пожар. Осьзнах, че звукът, който чух преди секунда, вероятно е от счупването на ребро от гръденния ми кош. Бих могъл да издържам и по-силна болка, но тази бе някак особена. Пламъкът в торса мигновено се разпространи и прогори краката, които сякаш се отделиха от мен. Тялото ми се свлече. Главата удари плочника, а от устата изскочки кървава слюнка, чийто край увисна на ъгълчето на устните ми. Сега виждах света под странен ъгъл и той сякаш забави естествения си ход. Миг преди да угаснат очите, мярнах нечии крака в протрити кафяви обувки да прескачат лицето ми, поръсвайки го със ситен прах. Силен женски писък заглъхна така внезапно, както го чух при изстрела. Настипи онзи тих мрак, за когото толкова много бях чувал, но не очаквах — точно сега, и със сигурност — не по този начин.

ПЪРВА ЧАСТ

ГРУПАТА

1.

*Високи сини планини,
реки и златни равнини,
небето — нежно от коприна
това е моята Родина.*

(българс
ка песен, текст
— Младен
Исаев)

Това ли е моята родина? Обърнах се на хълбок и помагайки си с лакти се изправих на леглото. Постоях няколко секунди така и после бавно провесих боси крака на студения под. Разтърквайки сънени очи, се приближих до прозореца и вдигнах щората. Гледката пред мен не бе в синхрон с песента, която припявах наум. Там, където гордата осанка на Витоша планина трябваше да зарадва погледа ми, бе разпростряна сивкава мъгла. Ако съм по-точен, всъщност не бе чак там — погледната отвътре, този ден натискаше стъклото на прозореца. Стори ми се, че различавам контура на огромно тяло с форма на кит, такъв, какъвто съм виждал рисуван в книжките от моето детство. Нещо в очертанията му проблесна за миг и после този мираж бързо изчезна така, както се бе появил. Приближих лице до стъклото и усетих студената му повърхност, но не видях нищо повече. Мъгла, смог или просто ситен прах, вдигнат високо от внезапен порив на вятъра. Налагаше се да включвам осветлението денем. Този град, тази държава и, в крайна сметка, този свят трябва да се спасяват. Но как? Възприемах себе си като млад и честен политик. Трябва хората да ни повярват и да ни подкрепят в нашите начинания.

Само ако можех да обърна посоката на времето!
„Е-е-х, детство! Всичко бе толкова различно... И толкова хубаво.“

Затътрих мързеливите си крака към малкото тъмно помещение, пригодено за баня.

Пуснах водата, за да измия недоспалите си очи и погледнах в огледалото — пред мен стоеше сякаш друг човек. С изморено и съсипано лице. Носът ми бе странно изтънял и щръкнал неприлично, а страните — леко хълтнали и потъмнели. Последните седмици бяхме работили интензивно и това ми се бе отразило зле. Имах нужда от почивка, това бе сигурно.

Попипах с пръсти бузите си, а после ги разтрих с дланите на ръцете си. Подейства ми добре и ме освежи.

Чакаха ме досадните приготовления, а след това — да срещна неизвестното.

27 май — денят, в който всичко свърши. Или може би едва започна?

2.

Бледи човешки лица. Имах достатъчно време, макар и скришом, да ги разгледам. Те, на свой ред, също поглеждаха в моята посока.

В неголямата квадратна стая бяхме само ние — кандидатите за работа. Две жени и двама мъже, включвайки себе си. Млади, добре облечени и вероятно всеки от тях се надяваше да получи работата. Бяхме стигнали до последния тур на предварителния подбор, или поне така ни бяха съобщили.

Не се чувствах притеснен или напрегнат, въпреки че имаше за какво — хонорарът бе изключително примамлив. Не бях напуснал поста, който заемах, доволен съм от развитието си, но така се стекоха обстоятелствата.

Бях пропуснал обявата за тази работа, когато Стефан ме насочи.

Преди около двайсетина дни двамата със Стефан Ангелов бяхме в централния офис на движение „Нова генерация“, където заемах позицията „Секретар“, а Стефан бе председател. С времето, прекарано заедно в напрегната работа, бяхме станали близки. Толкова много общи интереси и взгледи споделяхме помежду си, че обичайно прекарвахме повече време заедно, отколкото би било нормално, и това не ни беше бреме.

Същата вечер до късно преговаряхме отговорите на интервюто, насрочено за следващата сутрин. Бяхме се издигнали до подстъпите на големите фактори в политическия и обществения живот на страната, или поне така ни се искаше да бъде, така че да започнат да се интересуват от нашите виждания. Това ни даваше сила и увереност да продължим със същия хъс.

— Видя ли рекламата, която оставиха сутринта на входа? — Стефан стана от бюрото си и се приближи до мен. — За пръв път виждам нещо подобно. Какво ли не измислят... — кръглото бледо лице на Стефан се издължи и очите му се ококориха. — Хей, ти не си ли на трийсет и три? Ами да — отговори си сам. — Виж! — наведе се, извади от кошчето смачкан памфлет и започна да го разгъва.

— Да, май го мярнах. Беше и на моето бюро заедно с останалата кореспонденция. — „*Кой ли го бе пъхнал там?*“ — учудих се. — Защо носят боклуци?

— Не, не, виж! Интересно е — поприглади с ръка хартията и зачете на глас:

„Търсят се енергични млади хора за високоотговорна хуманитарна дейност.

Условия, на които трябва да отговарят кандидатите:

— възраст 30 — 35 години

— неосъждани и нерегистрирани за антиобществени прояви в полицията

— физически и ментално здрави

— религиозни убеждения — нерелигиозни.

Ангажираност за дейността — два месеца.

Хонорар — тел. 012 453 762 14 за подробности.“

— Какво ще кажеш, а? — ентузиазира се Стефан. — Точно като за теб, а и доколкото знам — не вярваш в Бог. Ще е добре да смениш малко обстановката.

Замислих се над думите му, но не реагирах, а той продължи:

— Пренапрегнат си. Изморен. Само два месеца. После аз излизам в отпуск. Знаеш, в края на годината програмата е тежка — навиваше ме той.

— Не знам. Не ми се ще — замънках извинително, като отбягвах погледа му.

Не ми се щеше да се откъсвам от делата си тъкмо в този момент. Имахме толкова много несвършена работа.

— Виж, обади се — не се отказваше Стефан, — разбери за какво става дума. Това е хубав пиар ход, ако правилно съм разбрал — „високо хуманитарна дейност“. Пък и знам — имаш нужда от пари.

— Е, добре. Щом настояваш, ще звънна, но да знаеш, че не обещавам — опитвах се да се измъкна тактично.

Малко по-късно се разделихме и всеки пое към своя дом.

След дълъг размисъл спазих обещанието. На следващия ден се обадих на телефонния номер от обявата и с мен проведоха кратко

интервю, на което да се уверят, че отговарям на условията. Когато ми съобщиха размера на хонорара, едва не спрях дъха си. Затваряйки слушалката, се чувствах изключително мотивиран кандидат. Само два месеца! Пък и не е лош пиар, както отбеляза Стефан, наистина.

Десетина дни по-късно, след кратко телефонно обаждане бях извикан на интервю.

И ето ме тук, в компанията на тези млади хора.

Неголямата приемна стая бе с чисти и бели стени. Няколкото стола, заети от нас, бюро и два прозореца с пуснати до долу плътни щори. Запалените кръгли прожекторчета на тавана обаче правеха осветлението достатъчно силно, за да видя, че кожата на момичето, което гледах, е толкова нежна и фина, та можех да видя тънките като косъмчета надиплени венички около слепоочията ѝ. Прекарах показалеца на ръката си върху облегалката на стола и с учудване установих, че бе чист. Польхваше хлад — вероятно климатичната система работеше, при това с допълнителни прахови филтри, предпазващи от мръсотията във въздуха, който засмукваше отвън. Доста скъпо като оборудване, струва ми се.

Сред нас витаеше някакво неопределено чувство. Това бе странно и невидимо усещане за сила, обратна на наелектризирането. Вътрешно в себе си го определих като стерилност.

В два от ъглите на стаята, противоположни един на друг, закрепени на тавана, забелязах два малки стъклени купола. Камери! „Мерки за сигурност!“ — помислих без капка притеснение.

Не след дълго вратата се отвори и при нас влезе приветлива жена на средна възраст, пристегната в сив костюм, на който висеше малък пластмасов бадж. Опитах се да прочета какво пише на него, но така и не успях. Виждах само цветната снимка на жената и някакъв номер — може би двуцифрен. В едната си ръка държеше кафява кожена чанта, която положи да легне на повърхността на бюрото пред нас.

— Знам, че сте нетърпеливи — изпълни гърди новодошлата, — но първо — нека се представя. Казвам се Лиана Добрева. Доктор Добрева. Ръководител на екипа, който ще работи с вас през следващите два месеца. — Изчака няколко секунди и добави — Ако решите, че ще работим заедно.

— Извинете, доктор Добрева! — вдигна ръка едно от момичетата. — Имам въпрос към вас.

— Да? — жената отправи поглед към нея.

— Какъв доктор сте?

— Психолог. На прага сме на вземане на критично важни решения... к-хм — прочисти гърло. — Извинете! Решения, нетърпящи отлагане.

Момичето благодари мълчаливо за отговора с поклащане на главата си.

— Добре, но относно обявата — включих се и аз. — Там, с тези странни изисквания... Какво?

Всички погледи се насочиха към жената.

— Бихте ли пояснили?

— Обявата? — разтегли устните си в усмивка, показвайки малки и равни бели зъби. — По-точно?

— Ами, това за годините, съдебното минало и другите условия. За какво е всичко това?

— Добре — кимна тя, — разбрах. Ще поясня. Интересува ни вашето съзнание. По-точно, съзнанието на зрял човешки индивид, който — започна да свива един по един пръстите на ръката си:

— Първо, достатъчно е голям, за да отговаря за постъпките си, тоест да може да се прилага Наказателна отговорност спрямо него. И ако ме попитате сега: „Добре, докторе, но нали Наказателна отговорност човек носи след навършване на пълнолетие?“ Да, така е — продължи тя, — но ние търсим хора, които имат и зрялост, житейски опит. А това означава да са попадали в значителен брой ситуации, в които да са вземали решение, вследствие на което са изградили стереотип на поведение. Разбирате ли?

Кандидатите се спогледахме и поклатихме глави — това беше ясно.

— Второ — сгъна още един пръст, — да не са осъждани и да нямат антиобществени прояви. Мисля, че няма какво да се добави тук. Търсим примерни граждани, с мисъл и грижа за общо изградения признат ред. Така, какво още? Относно физическото и менталното здраве — това е изключително важно, но сами ще разберете в края на нашата обща работа. Атеизъм? — задържа поглед върху мен. Не разбрах защо мен и ми стана неудобно.

— Атеизъм — продължи тя, — защото не желаем индивидът да се влияе от субективни възгледи, даващи субективни насоки в

поведението, както е в различните религии. Това е подчиненост на волята и убежденията. Различните религии се оспорват и противопоставят в убежденията си. Ние не можем да допуснем това. Но, както ви споменах — разпери ръце, — има време и сами да разберете.

„Съзнание ли?“ — стана ми неприятно от споменаването на това понятие. Твърде лично ми се стори, за да го изявяваме на показ.

Доктор Добрева издърпа стола, който бе пред бюрото ѝ, и седна на него. Бръкна в чантата и оттам се появиха очила с фини телени рамки и тънка папка в черни корици. Изглеждаше досущ като моята първа учителка по български език.

„Как ли въобще си спомнях за нея?“

— Нека се запознаем един с друг. Ще чета имената ви, а вие ще ставате, за да се представите с няколко думи на останалите. — После отвори папката и зачете:

— Гая? — вдигна поглед.

— Аз съм — смутено се приповдигна от стола едно от момичетата. Бе средно на ръст, с добра фигура и изгладени до ръб чисти дрехи. — Какво да кажа за себе си? Работя в банка. Винаги съм работила в банка. Въщност, откакто завърших университет.

— Посочили сте хоби. Свири на пиано. Така ли е?

— Да, така е — оживи се момичето, — свиря.

— Каква е любимата ви музика? — продължи с въпросите си жената.

— Различни жанрове, най-вече класика. Моцарт е един от любимите ми.

Жената извади тънка химикалка и отбеляза нещо в папката. Прелисти от край до край страниците и после отново се обърна към групата.

— Добре. Продължаваме — сведе очи към текста. — Лила?

— Да — изправи се една чаровница, с пристегната с диадема назад черна коса, подчертаваща високото ѝ чело. Чипото ѝ носле в съчетание с малка трапчинка на брадичката, бяха рядко срещана комбинация и подчертаваха индивидуалността на лицето ѝ. Да си призная, не можех да не отбележа присъствието ѝ. Осанката на момичето изльзваше притежанието на изключително високо самочувствие и видимо имаше покритие. Със сигурност съзнаваше как

изглежда в очите ни. — Работя в Националната библиотека. През свободното си време карам ролкови кънки, ходя на фитнес и играя тенис.

— Добре, Лила, добре. Продължаваме — отгърна следваща страница. — Хайде сега мъжете. Жорж? — доктор Добрева извърна поглед към момчето до мен.

— Здравейте! — стана червенобузест здравеняк, избутвайки грубо стола си назад. Подпра големите си юмруци на плота пред него и заговори, въртейки главата си към всички присъстващи. Получи се комична гледка, но на него това изобщо не му направи впечатление. — Казвам се Жорж. На трийсет и три години съм и работя в телевизия. По професия съм озвучител — направи малка пауза и стисна юмруци, от което кокалчетата на пръстите му изпукаха. — Е, в момента съм без работа, но това е временно. През свободното си време обичам да съм с приятели. Бивш спортист съм и сигурно щях да бъда шампион по джудо, но тежка травма не ми позволи да продължа.

„Сигурно щях да бъда шампион по джудо.“ — каква самоувереност! Аз лично не знам да има нещо сигурно на този свят — по това време.

— И кой остана? — положи папката на бюрото пред себе си жената. — Антон?

— Здравейте! — изправих се. — Антон. Знаете на колко години съм. Работя за един политически проект. Хоби не мога да посоча, тъй като нямам свободно време, но имам многострани интереси — спорт, литература, художествено изкуство, но най-вече история. Последното е доста изтъркана фраза и се е превърнало в клише, но ще я цитирам, защото според мен е вярна. Вярвам, че в историята е закодиран ключът към бъдещето. А вие, доктор Добрева — обърнах се към жената пред нас, — кажете ни нещо повече за себе си и най-вече за естеството на проекта — седнах обратно на мястото си.

Беше ми леко на душата и се усмихвах безпричинно.

— Проектът, за който сме ви подбрали и ще ви платим естествено — подхвана бодро тя, — се касае за това, че на нас ни е нужна матрица на зрял човешки интелект. Тоест, искаме да сканираме и отпечатаме, иначе казано — да мултилицираме, интелекта на човек в изкуствено създаден биомеханичен човешки аналог. Този аналог ние наричаме *матрикант*. Той е много различен от *изкуствения интелект*

— продължи обясненията си, — с който досега бяха интегрирани механични човешки аналоги, така наречените *андроиди*. Това е само началото на мащабен и многообещаващ проект. Вие ще бъдете заедно, ще живеете тук — при нас, в продължение на два месеца. През това време няма да се срещате с други хора. Разбира се, няма да бъдете лишени от съвременните технологии, но без връзка с външния свят. В края на проекта на един от вас ще бъде предложено да предостави за копиране своето съзнание. Ще бъде така наречения *матричен донор*. Много е важно! — погледът ѝ се стрелна зад нас. — Запомнете, одобреният не е длъжен да даде съгласието си за това. Всички ще получите хонорарите си в пълен размер, а избраният от вас за матричен донор — в двоен. Това е бонус, но не бива да се чувствате като състезатели и не трябва да се съревновавате.

— Извинете, докторе — подхванах веднага, щом осъзнах смисъла на думите ѝ. — Какво включва тази *матрица на човешкия интелект*, както я наричате? Имам предвид, всичко ли от нас? — посочих с показалец слепоочието си. — Дори и спомените?

— Да, всичко — отговори бързо. — Дори и спомените. Всичко, което осъзнавате и не осъзнавате, сънувате, усещате, начинът ви на мислене, начинът ви на възприятие и така нататък.

Отново ми трябваше време, за да осъзная думите ѝ, и това никак не ми се понрави.

— Което означава целия ни живот?! — притеснен обобщих вместо нея.

Някой изпусна химикалка и падането ѝ върху пода ме стресна. Доктор Добрева изчака здравият момък, за когото знаех вече, че се казва Жорж, да вдигне химикалката и продължи:

— Да, но оттук започва да се развива в самостоятелна линия, макар и предопределена по такъв начин. Вижте — разпери театрално ръце, — може да се откажете още сега, а може да се откажете и на по-късен етап. Това вие сами избирате. Ние няма да спрем и ако не вие, то други ще се съгласят. Ще намерим, обещавам ви. Затова ви даваме тези два месеца заедно. Ние ще решим и ще предложим на един от вас. Само един, или никой. Подходящата матрица — вдигна рамене. — Това е всичко.

Бяхме застинали на местата си. Не зная защо, но не смеех да се обърна, за да погледна другите.

„Това е безумие! Мога да се откажа. Още сега.“

Хонорарът обаче си го биваше. Дори не смеех и да си помисля за удвояването му. Гарантираше година спокойствие, а най-вече можех да реализирам някои от мечтите си.

Огледах другите. Всички изглеждаха замислени, забили погледи ниско пред себе си. Едва ли мислите им бяха по-различни от моите.

Хубавото момиче извърна глава към мен и в погледа ѝ разбрах — бе направила своя избор.

Аз също — ще участвам и ще победя!

3.

Следващите дни, прекарани в компанията на тези млади хора, бяха белязани от едно основно чувство в мен и то бе досада.

Говорене. Безсмислено, еднообразно и скучно. Плоски истории, повечето от които за кратко време научих наизуст.

Жорж, с неговите телевизионни предавания, се опитваше да си придае тежест в групата. Разбира се, ставаше дума за клюки от кухнята на развлекателния бизнес, изобщо не бяха интересни. Каква пошлост! Ако все пак видях нещо положително в Жорж, то бе всеотдайнността, с която всяка сутрин правеше гимнастика — лицеви опори и коремни преси. Упорито, до зачеряване на гробото му лице и пълно физическо изтощение.

Галя? Скука. Седеше кротко встрани от нас, усмихваше се и мълчеше. Да я бяха сменили с кукла, никой нямаше да разбере. По-прибран човек не бях срещал в живота си. Четката за зъби, след всяко използване, се прибираще в специално твърдо кальфче. Използваните прибори, след старателно измиване и подсушаване, се увиваха в току-що разпечатана книжна салфетка и се прибираха по местата си. Отделно от всички, сякаш бяхме прокажени. Макар самият аз понякога да определях поведението си като затворено, не харесвах другите с подобен характер.

Лила? Е, това вече е друга тема. Можех да прекарвам с нея часове, стига да не се домъкне някой навлек от останалите съквартиранти.

Двамата с Лила имахме безкраен избор от интересни и за двама ни теми. Като започнем от история, съвременно изкуство, минем през спорта и стигнем до литература, и още, и още. Безкраен низ от вълнуващи беседи, при които не усещахме как времето забързваше своя ход. Това бе тя — Лила. Любознателна и с широко отворени очи за света около нас. Усещах как постепенно се отдалечаваме от другите съквартиранти, но не защото го искахме, а защото не се вписваха в нашия кръг.

Не бях сигурен, но мислех, че Жорж ревнува. Може би бе само подозрение от моя страна, но ще разбера. Не ми харесваше начинът, по който гледаше към нас, когато се опитвахме да разговаряме, отделени от другите.

За жалост трябваше да бъда любезен и да спазвам добрия тон, така че жертвах часове с останалите двама, опитвайки се да поддържам баланс в групата. В противен случай виждах накъде отиват нещата.

Дали това бяхме хората, достойни за *матрица на човешкия интелект*? Та ние бяхме минали предварителен подбор!

4.

Този пореден ден от престоя ми в *института*, който престой не бих нарекъл авантюра, се намирах в кабинета на доктор Добрева. Досега никога не бях влизал в него, дори не подозирах за съществуването му в съседство с нашите стаи.

Сутринта ни бяха известили, че се налага един по един да се явим за попълване на допълнителен формуляр към договорите ни. Бях се учудил на молбата им, защото бе изминал почти месец, откакто бяхме в *института*, а те едва сега се сетиха.

Отново почувствах онова особено чувство, което изпитах в първия ден на престоя си в *института*. Усещане, обратно на наелектризирането. Усещане за лекота и изпразване от всякакво съдържание.

После се сетих, че бях чувал за психотронните оръжия — едно от постиженията на науката, дълго пазени в тайна. Наскоро дори четох за чувствата на човек, описвани точно по този начин — когато се опитват да поставят под контрол съзнанието му, но считах това за слухове. Не и тук! Не и с мен!

Нешо обаче не бе наред и аз го долавях.

— Какво, да не би да има проблем с мен? — обърнах се директно към Добрева.

— Не, не с теб — побърза да ме успокои тя. — Ти си добре и се държи спрямо очакванията ни, уверявам те.

За начало бе успокоително, но все пак имаше някаква неизвестност, а това никак не ми хареса.

— Какво тогава не е наред?

Не можех да определя причината, но се чувствах напрегнат.

— Ами, виж — започна малко колебливо обясненията си. — Това, което ви казах, е само част от проекта, който ни е възложен. То е вярно, но не е пълно — потърка ръце, очевидно изпитвайки известно неудобство. — Ъ-ъ-ъ, ние имаме готов и действащ образец от това нещо. Имам предвид *матрикант*. Да, наистина. В групата има такъв.

— Започна да щрака безцелно с автоматичната си химикалка и това ме подразни.

Тя почака да види реакцията ми, но аз мълчах, гледайки я в очите.

— Искаме да разбереш кой е той — подхвана отново и сведе очи, след като не издържа на погледа ми. — Това е и смисълът на текста. В мига, когато дадеш отговор, ще те извадим от групата и ще ти изплатим хонорара. В двоен размер.

„Не може да бъде! Възможно ли е да имат матрикант?“

Колебаех се. Исках, но не можех да реша. Мисълта ми бе свободна, но способностите ми за оценка на реалните факти бяха блокирани. Не можех да съпоставя вероятностите за успех или провал и какво бих спечелил или загубил от всичко това.

— Подпиши анекса с новата клауза — подбутна листовете на бюрото към мен. — Юристите настояват. Нали знаеш, искат всичко да е изрядно от правна гледна точка — почти извинявайки се продължия тя. — Аз съм научен ръководител, но проектът се финансира от други хора.

Колебаех се. Очите ми се зареяха нейде над главата й и после се забиха в куполната камера, монтирана високо на тавана. Погледнах пред себе си. Листовете, стегнати в черен кламер, лежаха непокътнати пред мен. Все още не посягах към тях. Това сигурно ѝ подейства зле, защото започна да става нетърпелива.

— Виж, Антон! — по мекотата на тона на гласа ѝ предположих, че сега ще започне да ме увещава. — Нашия образец го държим под контрол. Всички ви държим под контрол и няма да ти се случи нищо неприятно. Гарантираме! Въпреки това в новия анекс има клауза за животозастраховане — посочи с тънкия си пръст документите на бюрото пред мен. — Погледни, запознай се. Ако ти трябва време — само кажи! Ще те извикам утре и ако не си съгласен, ще те извадим от групата, но ще ти платим хонорара.

Това, което каза, бе разумно и наистина подейства положително, така че реших да продължа. Вече бях изгубил време и нерви, така че си струваше да опитам да стигна до края.

— Не, не! Ще подпиша — успокоих я най-накрая и поех листовете. Разкачих жилавия кламер и го пуснах да чукне на бюрото. — Само да прегледам анекса! — поясних действията си пред нея.

Тя се отпусна назад и зачака мълчаливо.

Изгубих известно време да се взирам в текста, написан с дребен шрифт. Разбира се, такъв имаше. Не намерих нищо обезпокояващо в него. Прегледах и полицата „Застраховка живот“ — бе записана на мое име. Всичко изглеждаше наред, затова смело подписах анекса към договора.

Събрах листата, подредих ги и отново ги зашипах с кламера, а после ги подадох на доктор Добрева.

Неволно се загледах в ръцете ѝ — бяха изящни и бели, и най-важното — спокойни.

— Благодаря ти! — въздъхна с облекчение тя, щом ги пое в ръцете си. — Гордеем се с теб, да знаеш!

Каквото и да означаваше това, приех го като истина. Аз също бях горд от себе си.

От своя авантюризъм.

Продължавах напред — към победата. Но дали?

Ще намеря ламаринения човек, ще получа хонорара в двоен размер и ще изляза оттук — завинаги.

Усещането за изпразване на съзнанието ми като че ли си бе заминало и постепенно започнах да усещам тежестта на многобройните съмнения, които се струпаха изведнъж и накацаха като лешояди на мърша.

Тя ме изпрати с искрена усмивка.

5.

Възглавницата бе леко парфюмирана или в стаята имаше скрит ароматизатор, а това провокира полета на съзнанието ми в други измерения. Усещах как бързо се отдалечавам от реалността и не можех да се противопоставя — наистина имах нужда от почивка. Присъни ми се ефирен зелен простор, ширнал се далеч в безкрай. Бяха ми пораснали криле и летях над полята долу, в ниското. Виждах под себе си реки и пътеки. И някъде там — малки подвижни точки. Взрях погледа си и различих хора, пълзящи бавно, подобно разпилени черни мравчици. Не се движеха в една посока — по-скоро бягаха една от друга и завземаха все повече площ.

В този момент проговориха с човешки глас и въпреки че бяха твърде далеч от мен, можех да ги чуя.

— И к'во сега? — някой шепнеше в ухoto ми. Пробуждах се, когато гласът му се промъкна като крадец в чужд дом.

Извърнах глава дотолкова, че да видя нечия сянка над мен.

— Жорж?

Той се бе надвесил над главата ми толкова близо, че усетих горчив дъх на кафе, лъхащ от устата му.

— Докато спиш, другите действат — настоятелно продължи да шепти.

— Остави ме. Спи ми се! — изсъсках с намерението да го уплаша и се пригответих да се обърна на другата страна. Каквото и да имаше да казва, може да почака.

— Спи, спи! — продължи да досажда Жорж. — Ще съжаляваш. Не само себе си, а всички.

Това бе прекалено дори за спокоен и възпитан човек като мен.

— Абе, ей! — надигнах глава и се изправих на лакти. — Какви ги приказваш?

— Тези, *матриканти*, както ги наричат. Могат да вземат от теб, от мен или от другите. Съзнанието или там, каквото могат. Само погледни онези двете! Мислиш ли, че са достойни? — бърбореше Жорж.

Дотук бях с почивката си. Той нямаше никакво намерение да ме остави, така че по-добре бе да стана.

— Стига де! — повиших тон, разтърквайки очи. — Чакай да се разсъня, че нещо не схващам. — Избутах го, за да стана от леглото.

Погледнах часовника на стената — показваше седем и десет. Твърде рано, за да мога да мисля каквото и да е, камо ли да се напрягам с вълненията на Жорж. Те просто не ме засяха и този път ще трябва да изясним това.

— Ти ли бе? Ти ли не схващаш? Схващаш и още как! И ти си един! — отстъпи крачка назад. — Прави каквото искаш, обаче аз няма да оставя нещата така! — приглади назад косата си и в погледа ми се наби видът на широката му ръка. Изглеждаше внушителна.

— Я по-спокойно! Направи кафе, пък после ще говорим.

Изправих се на крака, отхвърлих завивката на леглото върху чаршафа и започнах да я изпъвам по краищата. Не обичах да оставям разхвърляни неща след себе си.

Докато оправях нещата си, се опитах да си изградя някакъв план, с който да блокирям по-нататъшни подобни напъни на Жорж, но не успях. Трябваше да го изслушам, но не биваше да го настърчавам да продължи по същия начин.

Десетина минути по-късно бях готов за Жорж и неговите проблеми, така че отидох в кухнята и седнахме един срещу друг. Той се бе постарал да приготви закуска и с намръщено лице ми подаде димяща чаша ароматно кафе.

— Какво те вълнува? — подех веднага щом първите горчиви гълтки кафе погъделичкаха вътрешностите ми. — Решението няма да го взима аз, нито ти. Друг ще прецени дали ще копират от нас. Дали това нещо ще им послужи изобщо — съвсем не е сигурно. Приеми нещата като една игра, от която можеш да извлечеш полза. Имам предвид хонорара...

— За каква полза ми говориш? — изригна Жорж. — К'във човек си? Те ти казват, че трябва да сме образец на поведение, а ти не виждаш онези двете? Събираят се да говорят тайно. Щом вляза при тях — мълкват, сякаш съм „дяволът“, слязъл на земята.

— Чакай! — ядосах се на свой ред. — Обиждаш, без да си провокиран. Какво са ти казали? Обидиха ли те? Те са жени, могат да

имат свои разговори, без да ни въвличат. Нормално. Могат анатомията да си обсъждат. Защо мислиш, че говорят за теб?

Той наклони главата си към мен и започна да шепне толкова тихо, че трябаше да напрегна слуха си.

— Подозирам, че се настройват срещу мен, а също така, че ще настроят и теб срещу мен — отдръпна се с видимо нежелание. Изглежда, беше се успокоил.

Да си призная, това не ме изненада. Никое действие и думи на Жорж не можеха да го направят. Мислех си, че вече го познавам достатъчно добре.

— А, това ли било — показвах с пръст гърдите му, а той сведе поглед да види къде точно бе насочен. — Това искаш. Да бъдеш избран. За парите...

— К'ви пари бе, идиот? — подскочи толкова рязко, че столът шумно изпрука, а масата се разклати изпод здравите му ръце. Изненадах се от способността му светкавично да променя настроението си. — Ти си ми ясен! Дошъл си заради пиара! Знам ви аз! Всичките ви знам, домогвате се до някоя трибуна, само да ви видят! Пуяци! Нали ми се влачите в телевизията всеки ден? Знам, че плащате, за да ви покажат! Да сте във фокус. Да не мислиш, че има нещо скрито? Всичко е театър — избълва. — Ти си измислен герой! — от устата му захвърчаха слюнки. — Теб съм те преценил, още преди да те срещна! Разбра ли? Ти си един от многото, опитали се да ме изльжат — тук едва си пое въздух. — Не че някои не са успявали, де. Това си ти!

— Свърши ли? — бях останал спокоен за времето на тирадата му. — Виждаш, че не падам на нивото ти! Ако нямаш друго да казваш, остави ме!

— Както искаш — изсумтя и отпусна юмруци. — Надявах се да разбереш к'во ти говоря, но ти не ме изненада — опита се да ме уязви и отново не успя. — Предвидим си, а освен всичко друго виждам, че харесваш Лила — изкриви устните си в грозна усмивка. — Т'ва не е ли вярно?

Загледах се в най-горното копче на ризата му. Бе прокъсано и висеше на тънък бял конец. Дори от най-малкото усилие на тялото на мъжа можеше да падне. Просто така — както от тежкото дишане в момента и движението на гърдите му да се скъса този конец и да се

изтъркаля нейде на скрито място, а той дори да не разбере, че го е изгубил. Така му се пада!

— Помолих те да ме оставиш на спокойствие — отвърнах отегчено все още вторачен в ризата на гърдите му. — Не си пъхай носа в чуждите работи! Може да събъркаш фатално!

— Ти май ме заплашваш, така ли? — тук Жорж прегракна и когато го погледнах, видях жълтото на очите му. Отново бе стиснал здравите си юмруци и чух припукването на кокалчетата. След време със сигурност щеше да страда от болки в ставите, ако все още не е започнал този процес. В този си вид наистина изглеждаше страшен.

„Ако сега се наложи да се бия с него — ще се постарая да го ударя по носа, за да разбера ще пусне ли кръв. Ако да — значи Жорж е човек, а не експерименталното хуманоидно нещо.“ Стори ми се добра идея, но никак не исках това да се случи. Той със сигурност бе по-силен от мен и можех само да се надявам на някого от охраната да се намеси, колкото се може по-бързо.

— Не — казах неуверено, с надежда да не забележи това. — В никакъв случай не те заплашвам. Съветвам те. — Взех чашата си и видях, че ръката ми трепери. — Да знаеш всичко не е страшно, страшно е да си го мислиш.

Станах от масата и отидох в градината да си допия кафето на спокойствие. Разговорът ми с Жорж бе приключил.

Той не ме последва и това бе добре и за двама ни. На моменти все пак можеше да мисли разумно.

Беше ми ясно — Жорж е подписан допълнителната клауза и сега усилено търси действащия образец в групата.

Аз изобщо не бях сигурен, че реално има такъв, но ако има, щях да го разкрия.

6.

Натиснах дръжката на вратата, а тя сякаш сама потъна надолу и крилото със замах удари стената. Опитах се да я задържа, но твърде късно, така че видях черния белег, който ръбът на вратата оставил върху стената.

„Какво ми става?“ — запитах се ужасено. Очаквах да видя някого и губех търпение — това беше. Нервност! И това ни е вродено — не се учим на него.

Този, когото исках да срещна днес, наистина по това време бе в кухнята. Бяхме само двамата с Галя и въпреки това тя се направи, че не ме вижда.

— Добро утро! — думите ми увиснаха във въздуха. Дали Галя не страдаше от слухов дефицит? Не можеше да не е чула — погледна ме, когато поздравих.

— Добро утро, казах — направих нов опит. — И, Галя, ако не ме поздравяваш, това ще е последният път, когато аз го правя за теб!

— Добр’утро — насили думите тя и ми обърна гръб.

Не разбирах с какво заслужавам такова поведение. Поздравявам, държа се възпитано, а нея това сякаш я дразни. Защо? Няколко пъти опитвах разговори, търсейки теми от общ интерес, но такъв не намерих. Момичето не желаеше и умишлено ме държеше всторани, както и останалите двама, между впрочем. Засега не успях да разбера истинската причина. Аз също не бях във възторг от компанията, която ми се падна, но я приех. Това бяха правилата на играта, съчинена от някой, когото не познавах до този момент.

„Възможно ли бе Галя да е матрикант?“ Взирах се в нея, стараейки се да открия нещо. Нещо необичайно — каквото и да е. Колкото и да опитвах обаче, не виждах нищо по-различно от едно младо човешко тяло. Ако имаше матрикант сред нас, то Галя би била логичния ми избор. Невъзпитано, ограничено в интересите си човешко създание.

„Но не — почакай! Нали свири на пиано? Класика. Моцарт...“

Сетих се за една моя отдавнашна среща. Веднъж бях в компанията на човек, който ме уверяваше, че да свириш на пиано не е проблем. Той самият се бе учи да свири в продължение на седем години и твърдеше: „Аз не съм музикант. Разбираш ли, Антоне? Това е заучаване на техника на пръстите, нищо повече. Четеш нотите — с тяхната продължителност и силата им на удар върху клавиша. Без да мислиш. Това е свиренето. А, да — има някои, които изкарват от това музика, но как влагат душата си в свиренето, аз така и не разбрах. Това са единици, имам предвид — истинските музиканти. Преподавателката често повтаряше, че свири така, сякаш тракам текст на пираща машина. Чисто механично действие. Бързо или бавно — зависи от идеята на композитора, но точно. Казвам ти — всеки може да се научи, стига да тренира ежедневно. Обаче това не го прави музикант, нали?“

Сега обратно за Галя — не бях чувал как свири и дали е музикант, но пианото и класическата музика не даваха алиби.

Тя беше заподозрян номер едно. Заподозряна в нечовечност.

Но ако все пак е човек, защо е това отношение? Какво си говорят за мен? И кой са те?

Постигнал съм нещо в живота — тази непрестанна борба. Имам ясни цели и бъдеще. Щастлив съм и не крия това. Отворен съм към всекиго. Това ли е нещото, което кара хората да мразят някого? Това ли е причината? Завистта? Завистта към това, да видиш някого как се развива, радвайки се на живота, а ясно да осъзнаваш, че ти, дори и да полагаш върховни усилия — не успяваш.

Но, от друга страна — ако това е завист и Галя се поддава на нея, то тогава вероятно е човек. Мисля, че завистта не би могла лесно да се открива, пренася или дори копира в човешкото съзнание. Хората се опитват да прикриват това чувство и ако случайно бъдат разкрити, изпитват огромно неудобство от това.

„Не — един матрикант не би могъл да завижда“ — мислех си тогава.

А ако все пак е такъв? Бяха ли успели наистина да копират *мисловна матрица* до такава степен, че да развият и тези човешки чувства? Ако *матрикантите* имат собствени чувства, как можехме тогава да ги контролираме?

От друга страна, как може да бъде контролиран контролърът? Нали той може да допуска грешки, съзнателно или не, а грешките на

контрольора могат да бъдат унищожителни.

Бях се съсредоточил над тези неща, когато осъзнах, че се превръщаме в противници. Противници, които няма какво да делят, но постоянно воюват един с друг.

Погледнах отново към момичето.

Не видях нищо друго, освен среден на ръст спретнат млад човек от женски пол.

7.

Тази спокойна нощ сънувах, че съм кон. Див и волен, носещ се през полето, опиращ потните хълбоци с кобила в общ безцелен бяг. Ноздрите ѝ бълваха гореща пара, приятно пареща бузата ми. Напред, и още, и още — напред, напред...

— Мисля да се откажа, Антоне — някой шепнеше в ухото ми.

Обърнах се ядосан, готов да браня правото си на почивка на всяка цена, ала когато видях госта си, малко се отпуснах и първоначалният ми гняв се притъпи.

Лила се бе промъкнала в стаята и бе клекнала до леглото ми. Облечена в спортен екип, с лента на главата, прибираща назад черната ѝ лъскава коса. Дори и сънен видях, как зелените ѝ очи звездици бяха помътнели, незнайно защо.

„Е, тук наистина не може да се спи! Вчера Жорж, днес Лила.“

— Искам първо да се облека, така че изчакай ме в градината! След малко идвам. — Гърлото ми бе сухо и се притесних да не я отблъсна с лошия си дъх.

Тя изправи стройната си фигура.

„Каква осанка има това момиче!“

— Чакам. Ама обещаваш, нали? — огледа се притеснено, въпреки че бяхме сами.

— Да, да — изпъшках и се повдигнах на лакти. — Дай ми няколко минути.

След като напусна стаята, побързах да се облека и да оправя леглото, на което бях спал. Странно, но сега не бях ядосан, че ме бяха събудили по-рано от нормалното. Това може да се навакса.

По-късно седяхме на пейка в малкия двор с чаша кафе в ръцете. Харесва ми тук — напомня ми за едни лета, които бях прекарвал в далечното минало. Не познавах тези храсти в градината и реших да попитам за имената им по-късно. Когато свърши всичко това, ще потърся да засадя в квартираната си нещо зеленичко и такива дребни растения биха били подходящи. Не виждах хора да ги поддържат, така

че не са капризни откъм грижи, а аз търсех точно това. Нещо живо искам да има и в моята квартира.

„Как ли са напълнили листата с хлорофил при тази липса на силна светлина?“

Спуснах ръка и подръпнах леко няколкото листенца, които стиснах. След кратко съпротивление се откъснаха и останаха в шепата ми — бяха натурални.

— Веднъж спомена, че си гледал филмите на Тарковски. Нали помниш, че обсъждахме темата за филмовото изкуство и филмовото забавление? — подхвана Лила.

— Какво за него?

— Ами, там — във филма „Сталкер“. Помниш филма, нали?

„Защо ли пък се сети за това?“

Наистина не разбирах какво има предвид. Тя чакаше отговора ми.

— Помня — отвърнах кратко.

— А помниш ли сцената, монолога на писателя пред входа на стаята и защо не влезе? — продължи тя.

— Да, помня, разбира се — закимах. Филмовата лента, подобно змия, се заизвива през главата ми.

— Е, така е и с мен сега. Не желая съзнанието ми да се предаде на друг. Най-съкровените, но и най-низките ми желания са там. Имах възможност да осмисля много неща, както и да наблюдавам отстрани взаимоотношенията ни. На всичкото отгоре отдавна забравени спомени се завърнаха като кошмари, а аз не мога да ги пропъдя — помръкна и бе на път да заплаче. Раменете ѝ внезапно се прекършиха.

— Недей, Лила! — поех ръката ѝ. Бе толкова малка, а същевременно толкова топла.

Тя не ме послуша и продължи да говори.

— Спомних си, когато бях малка, нямахме много пари, а на моята най-добра приятелка бяха донесли кукла от чужбина. Мисля, че беше от Унгария, сега не съм сигурна точно. Една такава красива розова кукла с булчински дрехи, обли сини очи и големи мигли. Когато я навеждахме напред, казваше „мама“. Та тази кукла бе най-голямата радост на моята приятелка, показваше я на всички. А аз какво направих? — захлипа.

— Лила, стига толкова! — стиснах леко ръката ѝ. — Било е отдавна.

Тя отново не ме послуша. Чуваше ли ме изобщо?

— Не! Ти трябва да знаеш! — разтресе тялото си и заговори побързо. — Един ден влязох в тяхната къща. Сама. По онова време, помниш ли, вратите не се заключваха — не и в нашия квартал. Та аз влязох в къщата, в нейната стая. Тайно от всички. Намерих куклата и с голямата отвертка на баща ми избодох очите ѝ. Остана без красивите си сини очи. Разбираш ли? — сълзите обливаха гладките страни на бузите ѝ, спускаха се бързо и не намерили друг подслон, капеха върху ръцете ни. Допирът им опари кожата ми, а те сякаш започнаха да попиват в порите ми.

— Това са хората, Лила — притиснах до себе си тресящото се крехко създание. — Всеки е правел нещо, с което не се гордее. А и приятелката ти е спомогнала да узрее твоята завист, показвайки я и хвалеща се с придобивката си. Завистта е дълбоко вродено усещане у хората. Та ти си човек!

— Не, не е така! — изстена. — Слушай, не ме прекъсвай! Когато бях студентка, представих проект на една отказала се от следването си колежка. Родителите ѝ нямаха пари и тя трябваше да прекъсне, затова отиде да работи в чужбина — бърбореше бързо, сякаш се страхуваше да не я прекъсна. — Стана слугиня там. Та аз представих нейния проект за мой и с него спечелих стипендия, с която си помогах по онова време. Никога не ѝ се обадих, никога не ѝ казах за това, а можех да помогна поне на родителите ѝ.

Лила се сгуши като уплашено животинче върху гърдите ми. Аз поех тялото ѝ и неволно бутнахме чашите си. Те паднаха на земята, пръснаха се на парчета и опръскаха с кафе краката ни. То бе вече изстинало и не ни опари, но намокри крачолите на панталона ми. Не обърнахме внимание. Предметите не са важни. Важни са хората. Единствено те — с техните чувства и съприкосновения. Душевни и физически.

Предъвках устните си нервно и стисках, докато не усетих вкуса на плът.

— Знаеш ли какво съм решила да направя с хонорара? — и преди да отговоря, продължи: — Ще намеря състудентката си, познавам

родителите ѝ, и ще ѝ дам от парите. Колкото има нужда, ако трябва — всичко — продължи да хлипа на рамото ми.

Погалих лицето ѝ и кожата ми се навлажни. Гореща влага. Мълчахме прегърнати на пейката, а аз събирах в шепа сълзите на Лила.

Тя бе човек.

8.

Рано на следващата сутрин ме стресна леко побутване по рамото. Не желаех да прекъсвам съня си, затова не реагирах, но побутването се повтори.

„Майко мила! Всяка сутрин ли някой идиот ще ме буди рано?“

Отворих очи само за да видя омачканата възглавница, на която бях положил глава. Бе се развиделило, но въпреки това бе рано за мен.

— Какво има? — изръмжах и се обърнах. Исках да изглеждам страшен, но не успях. Срещнах изопнатото лице на Жорж. Гъстите му вежди бяха разрошени нагоре и видът му бе зловещ. Погледът ми се отклони и спря върху часовника на стената — седем и пет! „По дяволите! Отново!“

— Видя, че съм прав за Лила — започна спокойно.

— Какво пък сега за нея? Не можа ли да почакаш да се наспя? — Отдръпнах се назад, доколкото можех. Не беше приятно да се взират в очите ми. Не бях се разсънил достатъчно и гледах като през мрежа.

— Ами, това де, целта ѝ — настояващето той.

— Не, не съм видял — отговорих и това бе истина. Отпуснах се обратно на възглавницата и дръпнах завивката.

Той изду бузи и разцепи въздуха с ръка толкова рязко, че чух свистене. Това малко ме стресна и като че ли ми помогна да се разсъня.

— Ами да, как ще видиш! Нали си заслепен! Това ми е ясно — изръмжа Жорж.

— Какво искаш да кажеш? — изправих се седнал на леглото, като търсех чехлите си. Напъхах краката си в тях, насилих малко волята си и се изправих. — Преча ли ти? Лила пречи ли ти? — попитах, щом изравних ръста си с неговия. Думите и тонът, с който ги произнесох, прозвучаха агресивно, макар да не исках да създавам такова впечатление.

Той сякаш смекчи тона си.

— Не бе, човек, не това. Виж тактиката ѝ! Тя има едно-единствено оръжие — физическа красота, и освен него — нищо друго. Не разбирате как ви манипулира. Така действа. Щом види мъже около

нея, и хоп — завъртя с пръст въобразява кръг и го затвори — получава това, което иска.

Без причина се загледах в гърдите му. Вниманието ми бе привлечено от нещо. В началото не знаех какво, но после открих и причината — беше пришил копчето на ризата си и я бе закопчал догоре. Сега изглеждаше, че е наред. Колко жалко! Той проследи погледа ми, но не каза нищо.

— Нещо не си разбрали, но това си е твой проблем. Ако прекарвам с нея повече, отколкото с теб и Галя, това не е заради външния й вид — посъльгах малко, но не се смутих, — а е заради интересните теми за разговор — продължих спокойно, опитвайки се да го засегна. Не разбрах дали схвана иронията в думите ми.

— Антоне! — плътният му глас този път ме стресна. — Помогни ми да спечеля състезанието и ти обещавам — ще разделя парите с теб. Знаеш — ще има достатъчно и за двама ни. Може и да не вярваш, но това е състезание, в което няма да спечелиш. Аз съм твоят единствен шанс.

Този човек бе наистина нагъл. Как си позволяваше да ми предлага подобна сделка? Не му отговорих, но се постарах да го изгледам презрително. Не знам дали разбра значението на погледа ми, но най-вероятно не, защото продължи да ме увещава:

— Слушай, не се оставяй да бъдеш използван! Тук търсят съзнание, не друго.

— Да, знам какво търсят — наострих се аз. — Ти пример за това ли си? Ходиш и ровиш из душите на хората, обсъждаш с мен другите, а когато си с тях — обсъждаш мен! Това ли е човешкото?

Той отстъпи леко назад, вероятно бе изненадан от реакцията ми.

— А к'во друго, ако това не е анализ? — ухили се грозно.

— Това не е никакъв анализ! Това е клюкарщина! — изпуснах си нервите.

Започнах да разтривам слепоочията си. Бях си внущил, че ми помага да избегна главоболието и в напрегнати мигове го правех усърдно. Натисках силно и кожата ми бързо се загря. Дори ме заболя на това място.

Жорж мълчеше, гледайки мрачно. Изпитах чувството, че гледа някъде вътре в мен. Стана ми неудобно и извърнах поглед. Загледах се

някъде в тавана и погледът ми попадна върху почти незабележима, монтирана в един от ъглите на тавана, куполна камера.

— О'кей. Може да си прав. Ще си помисля — оставих капка надежда в него и протегнах ръка. Той я стисна и, изглежда, бяхме приключили.

Постояхме неловко известно време, докато ми хрумна нещо:

— Жорж, а ти изпитвал ли си странното усещане, че нещо се отделя от теб? Да кажем, разреждаш се... Нещо такова. И започваш да плуваш.

Той се затресе в бурен смях:

— Ми, като се напия бе, брат. Като се напия с алкохол.

— Не тогава, не — опитвах се да остана сериозен. — Наскоро дали си усещал нещо подобно?

Той вдигна неопределено рамена.

— Пие ми се алкохол — отрони с въздишка, когато вече бяхме седнали на масата.

— Какво каза? — направих се, че не съм чул.

— Пие ми се алкохол — повиши глас. — Каквото и да е, най-вече уиски. С повечко лед. Апропо, знаеш ли защо не ни дават пиене?

Не видях каква е връзката на алкохола с нашия престой в института и не си спомнях кога за последно бях пил, но не ми липсваше. Не зная какво подтикваше Жорж към това, но лицето му бе напълно сериозно.

— За да сме с ясно съзнание — затова — предположих.

Широките му рамене изненадващо се затресоха.

— Ха-ха-ха — искрено се засмя Жорж. — Започваш да ме разочароваш, Тони. Приятелю! Това ли е?

— Какво друго? — нацупих се.

— Ще ти кажа — наведе се през масата и прошепна: — На един от нас няма да подейства и това ще го издаде. Сложи показалец пред устните — Ш-ш-т, тихо! И помисли над предложението ми, все пак!

Жорж искрено вярваше, че между нас има *матрикант* и ще продължава да го търси.

Целият остатък от деня прекарах сам, умишлено избягвайки всички. Беше ми криво и дори не ходих в столовата да обядвам. Както му бях обещал, размишлявах над предложението на Жорж да му помогна да спечели. Той искаше от мен постоянно да провокирам, за

да изкарам от равновесие момичетата. Да започнат да правят глупости, да ги накарам да се откажат. Той щеше да върши същото. Добре, но после, когато останем само двамата, аз ще трябва да отстъпя.

„А защо той не помогне на мен да спечеля? Защо не ми предложи този вариант? Защо?“

9.

Онзи късен следобед съзерцавах подреждането на столовете около масата в трапезарията. Имах идея и щях да я предложа — да разделим трапезарията на две равни части. Все повече се отчуждавахме един от друг. След първоначалната еуфория на запознаването и идеята да съжителстваме заедно, любезностите в общуването преминаха и сега усещах общата тежест над главите ни.

Само ако можехме да се отделим с Лила! Как бихме съжителствали двамата!

Бях се замислил и не усетих присъствието на някого зад гърба си, така че се изненадах, когато разбрах това.

Носехе в ръка празно шише и се опитах да отгатна от какво е. Беше измито и подсушено, а на всичкото отгоре нямаше етикет. Затрудних се и не можах да направя каквото и да е предположение.

— Не разбираш ли? Използват те — небрежно подхвърли Галя.

— Какво? — ядосах се, че ме е изненадала, а и се бях стреснал.
— Защо се приближаваш толкова тихо!

— Лила те използва — невъзмутимо продължи тя. — Жорж те използва, докторката — също. Всички те използват — обобщи накрая и обърна гръб, за да си тръгне.

Протегнах ръка и я задържах леко, така че тя трябваше да спре и да се върне.

Повдигна нагоре тънките си вежди и на лицето ѝ се изписа надежда.

— Първо, ще кажа, че се радвам да се обърнеш към мен — излъгах, без да се замислям. — Можеш да говориш? Помислих, че не говориш с нас, защото не можеш — засмях се, — а то било грешно. Бях те отписал. И второ, това, което каза, не е вярно. А ти? — доближих съвсем близо до нея, на почти интимно разстояние. Ухаеше на сапун и чистота. — Не се ли пробваш ти да печелиш чрез мен?

— Не. — бялото ѝ лице потъмня, а в ноздрите си усетих горещия й сладникав дъх на карамел. — Не искам, а и не мога да те използвам. Исках да споделям с някого и си помислих, че...

— Аха, и какво?

Тя предъвка няколко пъти устните си, преди да продължи. Изпитваше някакви съмнения и очевидно се колебаеше.

— Виж, много е неприятно. Имам предвид, неприятно е това, което ще ти кажа, но мисля, не — сигурна съм, че някой рови в нещата ми — изстреля на един дъх и отстъпи малко, за да възстанови нормалната дистанция между нас.

Това ме изненада, така че ми трябваше време, за да осмисля думите й.

— А, значи това било? Когато ти говоря и искам да общуваме, както се полага на хора, живеещи заедно, се правиш, че не съществувам, а сега, когато търсиш помощ, се сети за мен! — търсех някаква реакция в очите ѝ. Може би очаквах да се разширят зениците ѝ или каквото и да е, но те останаха без промяна. — Изобщо не ме изненадваш, знаеш ли? Виждал съм те и преди, само че в друг човешки облик. Под друга външна форма, но същността ти ми е позната — продължих да нападам. — За какво съм ти? Само да разследвам кой рови в нещата ти? — изглеждах я с възможно най-студения си поглед. — Това искаш от мен. Разглеждаш ме като инструмент за постигане на целта. — Казах всичко, което исках да кажа. Жестоко, но честно и справедливо. Това, което липсваше в отношенията на съквартирантите ми, бе именно откровеността.

Този път думите ми я засегнаха и ноздрите и се заиздуваха ритмично.

— И ти си, ти си... — изчерви се от възмущение и помислих, че може да ме удари с празното шише, затова се пригответих да реагирам, за да се защитя. — Като всички — продължи тя, обърна се рязко и бързо изчезна от погледа ми.

Не съжалявах. Най-после ми се удаде повод да отмъстя за пренебрежителното ѝ отношение към мен.

Какво толкова? Държах се естествено. Та аз съм човек!

Всъщност... Това ли е човешкото?

А дали просто не бях започнал да изпълнявам плана на Жорж?

Трудно бе да повярвам — колко сме еднакви и същевременно — колко различни.

Четири различни индивидуалности в четири различни тела. Едно от тях — ламариненият човек.

10.

Една утрин от следващите няколко дни Жорж се бе подпрял в предизвикателна стойка на вратата, така че препречваше пътя ми и не можех да мина. Бях се запътил към градината за среща с Лила и това ме ядоса.

„Дали да не го избутам със сила?“

Не ме е страх от него, но съм възпитан.

— Е, к'во ще кажеш? — усетих агресията в тона му.

— Какво да кажа? Обещах ти да помисля, нали?

Жорж не отговори, но и не помръдна.

— Пречиш ми да мина. Искам да изляза.

Той свали ръката си от рамката на вратата, но остана на място, така че бе невъзможно да се промуша покрай него.

— Ми за т'ва, дето ти и твоите приятели подготвяте. Мислиш ме за прекалено тъп и наивен, така ли? — направи заключение по такъв начин, сякаш бе очевидно.

Въпреки че смятах държанието на Жорж за не много висока класа, не смятах, че е глупав. Дори напротив, но го оставил в неведение относно мнението ми.

— Каквото и да си мисля, не те засяга — опитах се да отклоня опита му за скандал. Не и тази хубава утрин.

Той не бе склонен да отстъпи и остана изпречен на пътя ми.

— Разговорът ни приключи. Ще се отдръпнеш ли? — пристъпих решително към него. Лицата ни почти се докоснаха и го гледах от упор. Той не извърна поглед. Усещах учестеното му дишане да топли кожата ми. Стана ми неприятно.

Жорж все още упорстваше и пред мен сякаш бе иззидана непреодолима стена. Нямах шанс да премина през нея, нито да намеря обходен път.

— Мислите, че не ви познавам? Душичките ви познавам, не вас! Отново задкулисни игри! — пръскаше слюнка в лицето ми и ми стана неприятно. Беше набрал скорост и го оставил да продължи. — Всички ви познавам, както сте се събрали и играете против мен. И Гая, и тя е

вътре... Но ще разбера аз! Кутийки, пакетчета, пликове ... Какво крие тя там? Тя човек ли е?

Сетих се за разговора ми с Галя преди няколко дни. Наистина не се бе излъгала в съмненията си.

— Значи ти си бъркал в нещата ѝ! — контрирах го и той мълкна, като прегълтна толкова ядно, че адамовата му ябълка направи опит да изхвръкне от кожата.

Загледах горното копче на ризата му. Стоеше си добре, явно здраво зашито. Жалко!

Той беше свил устни и ме гледаше изпитателно. Обзе ме странното чувство, че знае нещо. Нещо, което наистина бе важно.

— За каква игра говориш, Жорж? Какво те прихвана? Дръж се като възрастен! — избърсах лицето си от слюнките му и се отдръпнах.

— А това, че твойят приятел Стефан идва при Добрева?

Искаше да ме обърка, но нямаше да се получи. Няма да се дам да ме преметне толкова лесно.

— За кого говориш, бе, човек? Кой Стефан?

Той сигурно очакваше моята реакция на недоумение, защото поклати иронично глава в съгласие, но аз наистина не знаех кого има предвид.

— Хайде де, не се прави, че не знаеш! — навири грубия си дебел пръст пред лицето ми. — Кой е председател на вашата партия ли, движение ли? Така ли се уреждат нещата? Ама какво се учудвам, не съм дете! — отново подпра ръката си на рамката на вратата.

— Искаш да кажеш, Стефан е бил тук? Нещо си се объркал — побутнах ръката му, но тя не помръдна. Напънах се и опитах със сила да я отместя — отново без резултат. Сякаш бе залепната за вратата. — Пусни ме!

— Ами нали това казвам, не слушаш ли? Стефан Ангелов идва. Инкогнито. Не ми казвай, че не знаеш! Той беше. Двамата с докторката се стараеха тази среща да остане в тайна. Да, обаче аз имам очи и на гърба си! Разбрахте ли? Отдавна подозирам измамата — изпъна снага и кокалите му изпукаха. — Вече имам доказателства — кръстоса ръце пред гърдите си и наду бузи. Заприлича на рисувания човек от рекламиата на продукт за универсално почистване.

— Виж какво, Жорж, наистина не знам, но ще попитам доктор Добрева. Обещавам! — Бях искрен, защото и аз бях любопитен. —

Пред теб ще я попитам. Ще се уверим и двамата, че бъркаш. Повече от месец сме заедно, нали така? Жалко, че не ме познаваш достатъчно.

— Как не те познавам? — разкреша се насреща ми и наистина бе ядосан. — Познавам те много добре! Дори преди да те срещна те познавам. Всички сте ми прозрачни. Хайде, изчезвай! — отдръпна се от рамката на вратата. Лицето му бе почервяло като залез на слънце в ясен летен ден. Дори можех да усетя топлината на кожата му.

Стиснах зъби, за да премълча и преминах покрай него, без да го погледна. От близостта на телата ни усетих потръпващите вибрации на мускулите му и ме достраша. Скоро обаче други мисли превзеха съзнанието ми: „Възможно ли е Стефан да е идвал за среща с доктор Добрева и ако това е истина — защо не знаех?“

А ако Жорж бе провокатор? Ако той е част от проекта и трябва да провокира останалите? Ако искат да ни преценят в стресови ситуации? Или просто изпълнява новата клауза по договора, за което не се съмнявах вече, и продължава интензивно да търси матриканта сред нас. Той е човекът, който е ровил в багажа на Гая, в това съм сигурен. Вероятно е предприел нещо и по отношение на Лила, но не знаех какво. А това — за Стефан, какво беше?“

Махнах с ръка пред лицето си, надявайки се да прогоня съмнението за посещението на Стефан от мислите си.

Не успях. Беше там и все повече нарастваше.

Нещо наистина не бе наред.

11.

На следващия ден, малко след закуска, събрах смелост и се запътих да посетя доктор Добрева. Исках да разбера какво става, ако наистина Стефан инкогнито е посещавал *института*. Стигнах дотам, необезпокояван от никого и влязох смело в кабинета ѝ, без да почукам.

Сигурно на всекиго от вас се е случвало да извърши нещо, за което след време да съжалява. Виновно да мисли, че е можело да постъпи по друг начин и съдбата към него да бъде по-благосклонна. Да предположи, че събитията, които последват от някакво конкретно действие, могат да не се подредят по този начин, а част от тях дори изобщо да не се случат, ако... Тези условности.

Аз също доста по-късно разсъждавах многократно какво би било, ако в онази фатална сутрин не бях отишъл в кабинета на доктор Добрева. Какво би се случило с мен, ако съгласно възпитанието си бях почукал. Мисля си, че ако в онази сутрин бях почукал на вратата на кабинета на доктор Добрева, най-вероятно нямаше никой да ме покани да вляза.

Както и да е — казват „стореното — сторено“ и не може да се върне назад освен ако не се измисли начин за връщане на времето.

И така — тази сутрин, малко след закуска, отидох в кабинета на доктор Добрева и прегазвайки собственото си възпитание — дали защото бях се изнервил от това, че тя може да крие нещо от мен, или нещо друго, но натиснах дръжката на вратата, отворих и влязох неканен вътре. Бях решен да разбера истината или поне онази част от нея, която можех да получа.

Застанал на прага, заварих ужасяваща гледка: Насред стихийно разбутани столове Жорж се бе навел над доктор Добрева, с опрян в гърлото ѝ нож. Тя бе паднала на колене и вдигнала отбранително ръце нагоре. Дланите ѝ бяха почервенели от омазана кръв, а отзад, върху дебелия врат на мъжа, лъщяха две успоредни ярки линии. Жената се бе съпротивлявала, но от опит знаех, че Жорж е животински силен.

Тя му говореше нещо накъсано и доста бързо. Когато ме зърна през рамото му, очите ѝ се разшириха и макар да не бе чул вратата да

се отваря, това му подсказа, че не са сами. Той пусна тялото на жената, което се свлече на пода, и пъргаво се изправи в целия си ръст. Извърна се към мен и очите му заблестяха. Нямах време за никаква реакция — просто останах в рамката на вратата. Жорж се изстреля с огромните си крачки към мен и закрещя:

— Гадно чучело! Теб ли ще правят политик, бе? Ти ли? — не ми даде време за отговор. Бе пъргав като котка. — *Матрикант*, а? Гадове! — заби ножа в гърлото ми чак до дръжката и отскочи назад.

Не усетих болка, а по-скоро мигновено опарване на мястото, където бе потънало острието.

Шокиран бях от това, което се случи. Погледнах Жорж право в разширениите като сребърни монети очи. Безумец. Хора! Всички са такива!

Хванах дръжката на ножа и бавно го издърпах.

Той ахна и падна на колене, втренчил поглед в оръжието, което държах пред лицето си. Вдигнах ножа толкова високо, че зад него видях куполната камера, запечатала поглед към мен.

Завъртях го бавно, огледах го от всички страни и металното острие проблесна за кратко на изкуствената светлина.

Беше абсолютно чисто.

ВТОРА ЧАСТ РАЗКРИТИЕТО

12.

Бягството ни с Жорж от *института* бе толкова набързо решено и изпълнено, че нямах време да мисля за алтернативите. Дори мисля, че идеята бе на Жорж, а аз само го следвах. Той се втурна да разчиства пътя ни за изхода с такава решителност, че бях убеден — знае какво върши.

Няколко часа по-късно разсеяно съзерцавах тавана и няколкото мухи, накацали по него, на обществената тоалетна, в която се бяхме заключили. За наш късмет нямаше желаещи да ползват по това време, но въпреки това трябваше да побързаме. Постепенно започнах да излизам от шока, в който се намирах от неочекваното разкритие.

— Не мърдай! — Жорж несръчно зашиваше сряданото ми гърло. Бяхме дали пари на нахакано момче, което купи от близката аптека нужните материали. Не желаехме да влезем ние, защото предположихме, че вероятно има камери, а дали са свързани и са част от друга система за наблюдение — ние не знаехме.

— Ето! К'во ще кажеш? Майстор съм, а? — той се отдръпна, за да се наслади на творението си. — Пипни, де! Няма страшно. То и без това не те боли. Мен ме боли повече — това, одраното на врата ми.

— Какво сега? — погладих с пръсти защитото си гърло.

— Ами, сега ще сложим отгоре пластир, и така няма да плашиш хората. Стой мирен, че слагам лепенката — залепи я бързо и очите му светнаха. — Хайде, готово. Отново приличаш на човек.

— Аз съм човек — натъртих на думата „съм“.

— Да, бе, да. Знам, но така се казва — бодрото му потупване по рамото ми би трябвало да е приятелски жест. — В какво се забърках. Пфу-у, ма-а-му стара! Как си изпуснах нервите! И, мамка му — престани да зяпаш копчето на ризата ми! Няма да падне.

— Ти дали не счупи ръката на пазача? Как силно го усук! — бързо отклоних темата. Бяхме оставили след нас гърчещ се на земята и скимтящ от болка гард в *института*.

— Ами, тези са луди. Да сложиш толкова слабичък гард да пази шампион. Абе, вярно, изпука нещо, ама де да знам. Сигурно не е

счупена. То, ако не го бях свалил на земята, сега кой знае какво щеше да е станало с теб.

— Откъде знаеше за изхода, а ако не си знаел — как го намери толкова бързо?

Нещо ме усъмни. Събитията се бяха развили за миг и аз продължавах да намествам фактите в съзнанието си.

— Оф, за времето, в което бяхме там, разбрах много неща, ама ти, като си забил нос в онази... — сбърчи нос и под клепачите му се образуваха дъги от дълбоки резки. — Ама хайде, да не почваме отново.

— Защо ми помагаш, Жорж? — колкото и да бях стреснат от това, което направи, не разбирах причината.

— Защото мразя да ме правят на балък! Ето за т'ва! — избълва на скоропоговорка. Ноздрите му се разширяваха и свиваха ритмично.

— Не могат да ме поставят в състезание, което предварително е нагласено. Не могат да ме дисквалифицират, преди да съм показал на какво съм способен. Това ли са им правилата? — Помисли малко и добави по-спокойно: — Виж, ще разбера каква е историята. Ела да намерим телефон!

Излязохме от обществената тоалетна и Жорж заразпитва минувачите за местоположението на най-близкия обществен телефон, докато аз гледах в земята, опитвайки се да крия лицето си. Тези архаични уреди за връзка все още бяха оставени за ползване на общодостъпни места и не след дълго открихме един работещ.

Докато чаках Жорж пред полуотворената врата на телефонната кабина, неволно дочух откъслечни думи от разговора: „Нищо не става... Ще ти се обаждам... Ми нямам телефон...“

— Жена ми — поясни на излизане, без да съм го питал, и затръшна вратата на кабината. — Не искам да се притеснява. Ти няма ли да звъннеш на твоята?

— Не. Не знам коя е моята. Остави!

— Да изчезваме тогава — побутна ме подканящо към пекарнята от мръсотия врата. Отваряше се навън, така че той я отвори с крак доста рязко. Ако някой стоеше отвън, със сигурност щеше да пострада.

— Да изчезваме — съгласих се аз и след като излязохме, се сляхме с тълпата — без да знаем къде отиваме.

Не знаех дали Жорж има план, но аз със сигурност нямах, затова го последвах. Трябваше ми известно време, а вероятно той можеше да ми го осигури.

Свечеряваше се и по това време столицата ставаше опасна — както за здравето, така и за живота на обитателите си. Всякаква сган наизлизаше от странни места — дупки, изоставени сгради, канализационни шахти, и плъзваше да търси препитание, в някои случаи завършващо с прерязването на нечие гърло.

13.

Пренощувахме в никаква мизерна дупка, наречена стая под наем, а на сутринта не бе нужно дълго да ме увещава, че знае къде да ме заведе на безопасно място поне на първо време.

Лесно го склоних да не използвам железницата за предвижване, за да избегнем всякакъв контрол, дори и случаен. Не след дълго, за наш късмет, бяхме качени на автостоп от един шофьор на товарен камион. После, някъде по пътя, се прехвърлихме на друг и така почти за цял ден изминахме разстоянието от няколко десетки километра до градчето, закъдето се бяхме запътили.

Малкото селце, наречено град от селски тип, бе достатъчно далеч от столицата, за да бъда спокоен поне на първо време. Изглеждаше като в онези филми, за които имах спомен да съм гледал, когато бях дете. Въздухът бе достатъчно чист, за да виждам надалеч, но лошото бе, че тук нямаше тълпа, където да се крием.

Мъжът, който ни посрещна, бе поне една глава по-висок от двама ни и това вероятно е дало отражение през годините, карайки го умишлено да превива врат. Комплекси! Всеки има. От този му навик сега изглеждаше леко прогърбен. Замаха със широките си като лопати длани, подканяйки ни да влезем.

— Хайде, де! Влизайте! Какво се туткате? Е-е-х, Жорж, как се радвам, че се отбихте — мъжът ни поведе през вътрешното дворче на къщата. — Тя, Поли, е на работа, ама като се върне, ще ви оправи стаята. То, нали знаете — вдигна извинително рамене, — в малкия град сме така. Гости с преспиване — трудно. Тя, Поли, между другото, все се сеща за теб — потупа Жорж по гърба. — Често си спомняме за гафа с оня, как му беше името, преподавателят по радио и телевизия... ъ-ъ-ъ, абе дето му смени ключовете. Ей, голям майтап падна — засмя се заразяващо и Жорж също прихна. — Та казваш, в командировка сте, а? Ами така де, няма да си харчите парите по хотели, я! Колко време не сме се виждали! Ей, изгубихме се. Толкова години! Добре, че не си забравил къде сме. Абе, скоро ще се сетите за нас, то се е видяло.

Големите градове не са за живееене. То и тук достигат газовете, ама все още дишаме по-добре.

Стаята, в която ни въведе мъжът, бе малка, но съвсем прилична. Оскъдна мебелировка, разлепени на места жълти тапети на огромни цветя, но най-важното — имаше легло и диван.

— За начало, ще останем тук — поде Жорж, след като останахме сами. — Той Пинко, името му е Росен, де, ама ние Пинко му викаме, е свестен. Доста говори, ама т'ва да му е! Няма да има проблеми. Можем да стоим, колкото си искаме.

— Аха.

— Аха, я! — метна се на дивана и качи прашните си обувки върху протритата завивка, служеща за покривало. — Ще имаш време да си спомняш на спокойствие.

— Какво да си спомням?

— Е, как к'во? Каквото можеш. Виж какъв санаториум ти осигурих — пошегува се Жорж, но не се получи. Не се чувствах спокойен.

— Добре — съгласих се само за да кажа нещо.

Седнах на стола, а той припуха и леко се разклати. Усилих напрежението върху единия си крак, за да запазя равновесие. Не беше добре и двамата го осъзнавахме.

— Знаеш ли — подхвана отново Жорж, — трябва да намерим онзи — истинския Антон, и да оправим нещата. Така и ти няма да „висиш“ в пространството. Цял живот ли ще се криеш?

— Няма друг освен мен! — скочих на крака и столът, на който бях седнал допреди секунда, почти отхвръкна назад. — Аз съм единствен! Аз съм си аз.

— Исках да кажа, да намерим онзи, другия с твоята идентичност... Да сложим нещата в ред.

— Стига глупости! — бях се наежил и готов да се бия, затова той благоразумно замълча.

Не знаех обаче дали бе убеден и дали ще е задълго.

Умълчахме се за известно време. Не бях сигурен, че мястото ми е тук.

Нямаше какво да правя и започнах да ровя в шкафа до леглото, където намерих някаква книга. Отворих я и се зачетох — беше приключенски роман. Бях прочел няколко страници и тъкмо ми стана

интересно за дарбата на героя да привлече неприятности, когато Жорж изхълца шумно.

— Имам идея — той скочи толкова рязко, че диванът се разтресе и изскърца. — Ставай, ще ти обясня!

14.

Докато ме водеше по пътя, Жорж ме убеждаваше, че сам ще се учудя на способността на индивида да пази своята идентичност по уникален начин. Как не подозираме дори какво може да се тай в дълбините на съзнанието ни. Затова, че някъде там има нещо, което работи в режим на непрекъснат „запис“ и стига да знаем как — можем да го „прослушаме“. Спомените, според него, трябва да са уникални за личността и ако успеем да ги извикаме по някакъв начин, то идентичността ми ще бъде потвърдена, а и по този начин ще разберем какво точно се е случило с мен.

Идеята на Жорж не ми се понрави особено, но отново нямах нищо друго наум, така че се съгласих с него, макар и не много въодушевен. Изобщо нямаше спор с него по въпроса „психолог или психиатър“. „Абсурд!“, изказа се той и това бе всичко. Така че без излишни увещания, Жорж най-накрая ме домъкна до нашарен с бои цигански фургон.

Не бях влизал в циганска къща и не знаех какво да очаквам. Нямах дори и най-малка представа. Това обаче, което видях, ми хареса. Чистичко и дори ухаеше на домашен сапун. Посочиха ми да седна на дървен стол, боядисан в златножълто и тапициран с червен плюш.

— Душко, нема да са плашиш! Ша я прогоним лошотията, да знайш! — Тъмното лице на циганката почерня съвсем. Димът на някаква пръчица се заизвива помежду ни. Приятен аромат погали ноздрите ми.

— Сега ша ти приказвам малко, ама ти се отпусни, де. Нема да се стягаш! Аз ша ти казвам кога да затвориш очите. Я, потъркай тази сфера с длани! — бутна пред мен прозрачна топка. — Потъркай, потъркай, докат’ усетиши, че длани те са топлят. Е, това е. Дай сега на мен — издърпа топката обратно. — Преплети пръстите на двете си ръце и ги отпусни в скуга.

Скръстих пръстите на ръцете си и ги отпуснах, точно както ми каза.

— Айде сега, затваряй очи и слушай внимателно!

Послушно изпълнявах.

Циганката положи ръка на главата ми и започна тихичко да пее. Толкова тихо, че повечето от думите на песента убягваха от съзнанието ми. Пееше за отдавна забравена родина, плодородна и красива. За демон, който със сила и жестокост обсебил земята и прогонил всички живи твари далеч-далеч. Мелодията беше монотонна, но въпреки това приятна. Колкото повече слушах, толкова повече ми харесваше, макар да не разбирах всичко. Музиката се промъкна през слуха ми, погали ума и се спусна натам, където вероятно биеше сърцето. Топлите ми длани започнаха да се сгорещяват, но не можех да разделя ръцете си. Бяха като слепени една за друга. Сърцето забави своя ход и тъмна врата се отвори пред очите ми. Поколебах се за миг, но събрах сили и прекрачих прага. Какво повече можеше да ми се случи.

Първото, което отбелязах, бе необичайният цвят на тревния килим, върху който стъпвах, и мекотата на почвата.

Намирах се в средата на лилава поляна, а пред краката ми извиваше тънката си ивица червено поточе. Засилих се да го прескоча, но единият ми крак изостана, стъпи във водата и потъна до коляно. „Колко тясно, а колко е дълбоко“ — учудих се. Помъчих се да го извадя, но не успях. Насилих се няколко пъти, но без резултат. Попаднах в капан и вдигнах взор за помощ. Кракът ми, натежал без причина, започна да пулсира болезнено. И ето, мъжка фигура се появи в далечината и се насочи право към мен. Размахах ръце, опитвайки се да привлеча вниманието му. Той ме забеляза и почти се затича, като това ме изпълни с надежда. Най-накрая застана пред мен и аз се взрях в лицето му. Познати и любими за мен черти и изражение. Разпознах го тутакси, макар да бе някак си променен. Изглеждаше доста по-различен от това, което трябваше да бъде, но не можех да събркам. Бях го гледал в огледалото толкова много години. Моят собствен образ.

Той се усмихна и с бащински жест започна да ме гали по главата. Успокоих се, макар да останах затънал на място. Той потупа мястото, където трябваше да се намира сърцето му и с ръка докосна гърдите ми. Можех да усетя равномерното туптене. Туп-туп-туп. Бавно и отчетливо. Собственото ми отражение се усмихна, отдръпна решително ръка и се отдалечи, оставяйки ме все още затънал в поточето.

След като силуетът му се стопи в ефира, кракът ми олекна и аз можех да се движам. Забързах се в посоката след него, но не го виждах. Можех ли да проследя стъпките му по лилавата растителност?

Не видях други, освен своите собствени, оставащи зад мен.

15.

Не желаех да гледам тъмните и влажни очи на Жорж. Не исках и да разговарям с него. Намерих си занимание — вадех ключове от левия си джоб и ги премествах в десния. После направих това в обратен ред, и то не един път. Когато и това ми омръзна, започнах да тактувам с крак по ритъма на старо рок парче. Трябваше да са ми заети само крайниците, да работи тялото, а мисълта да е свободна.

— Ама я изплаши, горката! — кикотеше се Жорж, хванал с ръце зачервената си глава. — Само как се пулеше, а? Толкова хора са ходили при нея, ама говореща кукла... Ей, извинявай! — прегърна ме. — Не исках да кажа това. То... Аз... Такова — запецна и уж започна приятелски да ме гали по гърба, но дори от този му жест тялото ми се наклони напред. Тежка бе ръката му.

— Нищо, нищо — излъгах, — няма нищо.

Известно време мълчахме и аз се чувствах неловко. Той сигурно осъзнаваше, че бе сгрешил с определението за куклата, но вече го бе казал. Разглеждаше с такъв интерес панталоните си, сякаш за пръв път ги виждаше.

— Слушай — пръв наруши мълчанието Жорж, — той, Пинко, не е лош, ама е много любопитен, горкият. Ще почне да разпитва за командировката: „Какво па — що па.“ Трябва да решим кога си тръгваме, защото не можем да оставаме прекалено дълго.

— Ти кажи! — предложих.

— Абе, как аз да кажа? Ти не искаш да си спомняш, а аз трябва да казвам.

Не харесах упрека му. Беше неприятен с тази си упоритост да разбере нещо за мен на всяка цена.

— Нали ти разказах? Някакъв човек дойде там — в това видение, но не го познавам.

— Май не си много сигурен, а? — не се предаваше той.

— Не знам. Може и да си спомня кой беше — отвърнах уклончиво и подритнах изпречилата ми се на пътя смячкана кутийка от бира. Тя политна и се удари в прекършен метален стълб. Загледахме се

във въртящата се на място кутийка, която от триенето си в разронения асфалт издаваше остьр звук. Печелех време, но за какво — и сам не знаех.

— Хм! Уж ми вярваш. Уж си ми приятел — нацупи смешно устни в опит да изглежда обиден, когато кутийката най-после спря.

Някъде над нас заграчи птица и вдигнах глава, премрежил поглед, за да я видя. Тези животинки, заради храната, която намираха, се бяха приспособили да живеят в големите градове въпреки гъстия постоянен смог, но сега бях любопитен да видя отново чисто небе. Не я забелязах, а и слънцето бе пречка за това, тъй като бе в най-високата си точка и видях само горящ ярък обелиск. Това ме накара бързо да върна блестящия си поглед към Жорж. Видях го в плуващи светли кръгове и сложих длан над веждите си, да направя сянка.

След като лицето му отново се избистри, видях тревога в очите му и това ме притесни.

— Искаш да си приятел с чучело? Кукла? — напомних му думите, с които ме бе определил по време на нападението му срещу мен.

— Е-е, не де! Знаеш, не го мисля действително. Не и сега. Тогава бях ядосан, но нещата се променят. Извиних се вече. Айде и ти като малко дете. Всъщност — повдигна рунтавите си вежди, — на колко ли години си?

Отворих уста да отговоря, но само това. Наистина — каква ли е възрастта ми?

— Значи казваш — не го познаваш, а? Хм! — изобщо не направи опит да скрие недоверието си той. — Добре де, може да си спомниш. Хайде да се омитаме оттук! — Обърна ми гръб и тръгна бързо.

Знаех си, че не ме бива в лъжата. Никак не ме бива.

Забързах след него и скоро се изравнихме рамо до рамо.

— Абе, ти ще се оправиш някак си... Ама аз... — прекъсна мълчанието Жорж. — Останал съм без работа. После идват болести, болежките от тях и старост. Вечните грижи за тялото, знаеш. И това струва все по-скъпо и по-скъпо. Теб поне това ти е наред и не ти е проблем. А трябва да храня и семейство. — Изплю се ядно напред, а лекият вятър залепи плюнката на ръкава на ризата ми. Посегнах и в опит да я отстрания оттам, я размазах с ръка. Усетих влагата на петното и ми стана неприятно.

— Кой ще ми плати компенсация за това, че съм със съсицани бъбреци от химията, с която ме тъпчеха, докато спортувам? — продължи Жорж, без да забележи усилията ми да изчистя плюнката от дрехата си. — Как мислиш, че трябва да се готвиш, ако искаш да станеш шампион?

Усетих горчивината в гласа му и не ми хареса. Завист? Предполагам, да. Здравото ми тяло е проблем за хората. Да, допускам, макар да не знам дали това е така, че няма да имам проблемите с възрастта. Той също не знае това със сигурност, но дори и подозрението за това е болка за него. Завист — колкото и да не ми се искаше, това е факт и той не може да го прикрие. Тя ще го трови все повече и повече и едва ли ще намери отдушник, който да я облекчи.

Не поне докато сме заедно.

— Трябва да намерим начин да изкараме пари от тази история — каза накрая той. — Помисли! Няма начин да не успеем. Чу ли? Трябва да изкараме пари — повиши глас.

— Добре — отвърнах, без да мисля.

Остатъкът от пътя до къщата на Пинко изминахме в мълчание.

Няколкото случайни минувачи, които срещнахме по пътя, спираха и извръщаха любопитно глави след нас и от това ми стана неприятно.

16.

Колко бърза е мисълта? Не можете да разберете, докато не ви се наложи да мислите под напрежение в ограничени времеви рамки.

Оставих бележка на Жорж и тихо се измъкнах рано на другата сутрин. Бях взел всички пари и му се извинявах за това, което трябваше да изтърпи заради мен.

Добрият „лош“ Жорж! Как не го харесвах там. Дори на моменти го мразех. Но сега не желаех да пострада заради мен. Защо заради мен? Имах ли наистина вина? Щях да разбера.

Най-доброто за момента бе да не забърквам повече Жорж. Щях да му се реванширам по-късно. Надявах се да не пострада. Пък той, щом толкова иска да търси онзи — другия. Несъществуващия.

Сетих се за книгата, която бях започнал да чета в дома на Пинко, и съжалух, че не запомних наименованието й. Героят й бе като магнит за неприятности, а аз исках точно това да избегна в моя случай. Би ми било интересно той как се справя с проблемите.

Намерих работеща телефонна кабина и набрах номера на института. Рекламата, по случайност, бе останала в джоба ми. Сигналът в слушалката означаваше „свободно“ и тъкмо изгубих търпение, когато се включи:

- Ало! — мъжки глас с доста нисък тембър.
- Бих желал да ме свържете с доктор Добрева, ако обичате!
- Няма я. За кого да предам?
- Предайте й, че Антон се обажда и ще звънна пак след...
- Момент! — прекъснаха ме оттатък. — Изчакайте така! — тембърът се промени и стана по-висок. — Ще ви свържа!

Мелодията в слушалката ми бе позната, но не можех да се сетя откъде.

— Антон? — познах я веднага. Предположих, не, сигурен съм, записват разговора, но не ми се вярваше да се опитват да го проследят. Едва ли имат възможностите за това.

- Да, аз съм.

— Слава Богу! — поде отново доктор Добрева. — Чакахме да се обадиш. Ела си, ще ти обясним всичко. Тук ще си в безопасност. Грешиш, ако си мислиш друго.

— Може и да стане, но първо ще ми отговориш на въпросите. Не веднага. Ще звънна пак, по-късно.

— Не, почакай! — опита се да ме задържи тя. — Ще ти отговоря!

— Казах, не бързай с отговора! Обмисли!

Няколко секунди мълчахме и помислих, че я губя.

— Добре — сякаш, за да не ме изпусне се съгласи тя и постъпи разумно.

— Кой финансира проекта и каква е неговата цел? Разбра ли първите ми въпроси?

— Нямам право да ти кажа, но...

— Не сега! — прекъснах я и затворих слушалката. Следващата й дума щеше да бъде „Правителството“ — обичайният заподозрян, но съм сигурен, че официално не може да се намери нищо. Как ще ми докаже кой е истинският поръчител и неговата цел? Надявах се да науча истината, а с нея — може би да разбера съдбата си.

Пред телефонната кабина чакаше реда си момиче с плетена чанта в ръка. Когато погледнах лицето ѝ отблизо, тя се усмихна.

Дали са ме проследили? Едва ли. Не и това момиче. Не трябва да се поддавам на страх. Спокоен съм, или поне така си мисля.

— Заповядайте, работи! — казах, разминавайки се с нея. — И върши чудесна работа, между другото.

Тя отново се усмихна и кимна мълчаливо.

Приятели ли са непознатите? Приятели ли са тези около нас? Предстоеше ми да разбера.

А сега трябваше да изчезвам от това градче. Щях да потърся анонимността на големия град. За квартирата ми и за офиса на *движението*, засега и дума не можеше да става.

Дали наистина няма да намеря там някой друг... Някой, който да нарича себе си Антон?

17.

Отново се намирах в столицата. Пътят ми обратно бе по-лесен — основният трафик от провинцията бе насочен основно към нея.

С парите, които бях взел от Жорж, бях решил да си наема стая в непретенциозен хотел, някъде в центъра на града. Можех да си го позволя поне за около месец и това време би трябвало да ми стигне, за да си решава проблемите и заема мястото, което ми се полага.

От дълго време безцелно се лутах из пустите сутрешни улици на големия град. Избрах подходящия за мен хотел. Тълпата, която обичайно наводняваше центъра, бе притаена някъде за през нощта и само чакаше изгрева на новия ден, за да изпълзи и заеме своето място навън.

Бях се дегизирал достатъчно, за да не бъда разпознат, или поне така си мислех. Приличах на клошар и дори мириших на такъв, благодарение на престоя ми в няколко кофи за боклук и торбата с отпадъци, който носех. Поздравявах малцината подранили за работа хора, но никой не ми отговори. Някои от тях се правеха, че не ме виждат, а други съвсем открито ме наругаха. Не бях чувал да е обявявана тревога, но повечето хора носеха прахови, а някои — газови маски. На почти всеки светофар имаше електронно табло, информиращо нивото на замърсеност на въздуха. Тези, които видях, светеха в зелено — показател, че все още е безопасно да се дишава без маска.

Очите на минувачите гневно святкаха в моя посока. Спомних си усмихващото се непознатото момиче пред телефонната кабина. Мисля, сега ми е ясен отговорът на въпроса: „Приятели ли са непознатите?“.

— Ало, обажда се Антон. — Бях се притиснал странично към телефона в кабината, така че можех да наблюдавам дали някой на улицата не проявява излишен интерес към мен.

— Да, момент така! — не чаках дълго, слушайки познатата мелодия.

— Антон? — обади се непознат мъжки глас.

— Ало, доктор Добрева, ако обичате! — обърнах се към другата страна, за да огледам отново улицата. Нямаше спрели хора. Обичайният човешки бърз трафик в две противоположни посоки. Някъде се срещаха, сбутваха се едни с други, получаваше се запушване и уплътняване. Това уплътняване се раздуваше известно време под напора на последните, но после изведнъж се разделяше като срязано, намираше път през масата хора и постепенно отново се оформяха двете колони, за да продължат в противоположни посоки на улицата.

— Доктор Добрева е заета, но аз ще разговарям с вас.

— А не, имах уговорка с нея. Благодаря, ще затварям — Обърнах се отново към улицата. На пръв поглед бе чисто и това означаваше, че можех да напусна безопасно мястото.

— Почакайте! Точно затова ще разговаряте с мен — достигна до ушите ми, точно преди да затворя слушалката. — Въпросите, които сте й задали, не са от нейната компетенция, но ако държите на отговорите, ще трябва да разговаряте с мен.

За миг се поколебах, но това бе по-добре от нищо. Ако затворех сега — не знаех дали изобщо щях да се свържа повече с тях. Засега един разговор не ме ангажираше с нищо.

Реших да го послушам и останах на линията.

— Добре, слушам! — подканих го да започне.

— Да ви се представя. Казвам се Божил.

„Божил?“ Едва ли е истинско. Божил — Бог? Признавам, свободни асоциации от моя страна, но все пак не ми се вярва да са толкова прозрачни. Не коментирах това, а и не биха ми отговорили. Прекалено съм мнителен, но кой в моето положение не би станал такъв. Стана ми неудобно да се представям пред него и останах на слушалката.

— Отговорът на въпроса ви е: частна компания със средства на едри предприемачи. Но за неговата цел... — забави реч, — ще разбереш, когато се върнеш при нас — премина на „ти“.

Това ме изненада. „Частна компания? Да се връщам?“ Наистина не очаквах подобно нещо. Това сигурно е капан!

— Защо ще се връщам? — поисках да разбера, преди да затворя слушалката.

— Защото мястото ти е при нас. Така ли смяташ да живееш?
Вечно крийки се?

— Е, поне живея — отговорих и наистина вече щях да прекъсна разговора.

— Да, така е — взе бързо думата за последно той. — Но можеш да бъдеш полезен. За нас, за обществото и най-вече на себе си. А това за обществото е отговорът на втория ти въпрос към нас. Помисли над него!

Не трябваше да го слушам, този вероятно е психолог. Знае, че макар и проходящ политик се имам за такъв и че опитвам да впечатля с откровеност, като същевременно съм деклариран готовността си за помощ на всякакви общественополезни дела. Не бях популист обаче — това трябва да знае той. Така поне се надявах да е. Или греша? Този човек със сигурност е подготвен за разговора си с мен. Проучвал ме е. Направих асоциация с тези специалисти по социална комуникация, които преговарят с терористи в случаите, когато по някаква причина са взети заложници. Трудно биха ме прильгали по този начин, но въпреки всичко останах на линия.

— Нищо страшно не се е случило — продължи той. — Всички участници са добре. Добрева, Лила, Галя и Жорж. Да, наистина, и Жорж е тук. Ако искаш, мога да уредя да говорите. Той сам дойде при нас.

Това бе лъжа. Сигурен съм. А след всяка лъжа доверието изчезва. Ако все пак е истина — как ли са го открили толкова бързо?

— Чакаме те — продължаваше да нарежда точно според сценария, изграден на база сравнение от това, което знаех за тези случаи. Дори можех да предугадя как ще продължи. Губеше си времето, а с него губеше и моето.

Тръгнах си, оставяйки го безсмислено да рецитира в слушалката.

Промених маршрута си на връщане към хотела, който бях вече изbral, и затова се позабавих. Не виждах къде е слънцето, но трябва вече да бе паднало ниско и обичайният задух започна да отстъпва на влажната хладина.

Отбих се в „Бърза закуска“, да хапна един бургер с аромат на говеждо и чипс.

Тъкмо привършвах с картофите, когато усетих, че някой настойчиво ме наблюдава. Чистачката бе застанала чинно до мен и

чакаше да си вдигна краката. Нямаше търпение да провре пръчката с мръсния парцал под стола ми. Някой бе покапал кетчуп на пода и той се бе размазал под тежестта на нечия обувка. Заприлича ми на кървяща рана. Захвърлих остатъците в почти препълнения кош и бързо се изнizaх.

Умих лицето и ръцете си на чешмата в тоалетната на Централните хали, а една двайсетачка в джоба на рецепциониста в хотела свърши останалото. Никакви въпроси и никакви адресни карти. Картата, с която се активира четецът за отключване на вратата на стаята ми, бе предадена тихомълком и почти веднага рецепционистът изгуби интерес към мен, като си намери друга работа. На стената зад гърба му висеше опушена и леко олющена икона на Девата с младенеца. Очите на светицата сякаш бяха вперени в мен.

Прибрах се бързо в стаята и се скрих под лъжащото на евтин парфюм одеяло.

За тях съм говореща кукла, ето какво съм по думите на Жорж. А какво правят хората с куклите? С красивите им сини очи?

Лила ми бе разказала за това.

18.

На другата сутрин се отбих в аптеката и купих прахова маска. Не че ми бе потребна такава, тъй като вече имах обосновани съмнения какво би трябало да представлявам. Исках да се стопя в човешкия поток на улицата и да приличам на всеки един от тях. Като допълнителен бонус това бе чудесен начин да се предпазя от лицевия контрол, записван от камерите на обществените места. Нахлупих я на носа и устата си, преметнах връвчицата над ушите си и стегнах отзад. Поех дълбоко въздух. Би трябало да не мога да вдишам обичайното количество, което поемах без маска. Не усетих никаква разлика, а и със сигурност не ми пречеше. Чудесно! Бях готов за улицата и за света.

Надявам се и светът да бе готов за мен.

Започнах да обмислям действията си, за да построя някакъв план.

Пред мен виждах само три възможни опции, от които да избера действията си.

Първата: да се върна в *института*, откъдето бях избягал, и да се опитам да разбера всичко. Рискът да ме изльжат, както ме бяха лъгали преди да успеем да ги разкрием с Жорж, обаче бе твърде вероятен.

Втората: да изчезна от този град и никога повече да не ме открият. Да започна нов живот. От самото начало.

Третата: да се върна в квартирата си и да продължа да живея, както правех това, преди да вляза в групата. За тази цел трябваше да залича всичко в *института* и неговите служители. Всичко, което се знае за мен и може да разкрие самоличността ми, трябва да се изtrie. Това обаче очевидно е най-брутално.

Дали да не отида в квартирата си, все пак? Един път да се уверя, че аз съм Антон и няма никой друг. Тогава ще мога да живея отново моя и единствен живот. Ами ако нещо се обърка? Ако ме задържат? Ако наистина има...

Не, засега не. Преди това трябва да разбера.

Останах навън. Инкогнито.

19.

Днес не направих връзка с Божил и прекарах целия ден в хотелската стая. Ще ги оставя да се изнервят, а това би било предимство за мен. Тогава биха могли да направят грешка — каквато и да е тя. Сигурен съм, че Божил си има господар, а той би го натиснал да правят приемливи отстъпки, вместо да ме изгубят завинаги. Така мислех, лежейки на леглото, след като бях направил тридесетина лицеви опори. Докато правех физически упражнения, можех да се концентрирам. Често използвах този метод, когато съм напрегнат, и работеше безотказно.

Сложих маската и огледах отражението си в протритото покритие на хотелското огледало. Не забелязах нищо необичайно от вида на обикновен гражданин на столицата. Доста хора използваха това средство за защита от праховата замърсеност. Така успокоен, излязох от стаята.

Бях решил да отида до „Бърза закуска“, но скоро се прибрах обратно. Нямаше много хора навън и предпочетох да изчакам, когато ще се образува човешки поток, където да се скрия.

На канапето във фоайето на хотелчето, вдигнало кокетно хълбок към мен, странично се бе полуизлегнало слабовато червенокосо момиче, като ме наблюдаваше. Сетих се, че то бе там и миналата вечер. А като помисля, бе и на предния ден.

Качих се по стълбите, влязох в стаята и застанах до вътрешната страна на вратата, долепил ухо на дървената плоскост. Ослушвах се напрегнато. Не след дълго чух нечии предпазливи стъпки, приближаващи стаята. Колкото и да се стараеше човекът да бъде тих, определих, че вероятно това е жена. Токчетата на обувките ѝ издаваха характерното за тях почукване — чук-чук. Доближи се до моята врата, спря за миг, а после отмина, така че си отдъхнах.

Тъкмо тръгнах към леглото, когато на вратата се почука. Наведох се внимателно и събух обувките си, а след това тихо и по чорапи се приближих обратно до вратата, като прилепих ухо на студената повърхност. Дали не чувах нечие учестено дишане? Изглежда, това бях

аз. Отново се почука, този път по-силно и настоятелно и звукът откънтя в ухото ми.

Бяха ме открили. Но как? Запремятах като виенско колело спомените от времето на изминалите дни. Каквото и да е станало, бях в капан. Хотелчето бе евтино и със сигурност не предлагаха рум сървиз. Кой ли бе това? И защо точно тази стая?

Започнах да изпадам в паника. Сложих няколко метални монети в шепата си, стиснах юмрук — бе станал твърд, а после отворих вратата, готов да удрям с все сила и да се боря.

На прага приятно се усмихваше червенокосото момиче от фоайето. С червен, впит в тънките ѝ бедра клин, и отпусната свободно полупрозрачна бяла блуза изглеждаше привлекателно за представите на всеки мъж, но аз все още бях под негативна емоция, за да ми въздейства. Яркият, но, изглежда, бързо положен грим, не бе в състояние да скрие твърде младото ѝ лице.

— Търсите ли компания, господине? — пое инициативата тя.

— Не — понечих да затворя вратата.

Тя подложи крак и вероятно щях да го смачкам, ако не бях спрял навреме. Лъскавият ѝ черен ботуш се поколеба за миг и след това се върна в коридора.

Можех да затворя вече, но не го направих. Тя мълчеше, а аз премислях трескаво за ползите и неудобствата от едно такова посещение.

— Колко? — продумах, след като колебанието ми се бе изпарило.

— Петдесетачка — моментално изгря лицето ѝ. — За стандарт.

Не зная какви са цените на тези „услуги“, но поне знаех какво би трябвало да е стандарт. Би било добре да затворя устата ѝ, както и да задоволя по някакъв начин любопитството ѝ към мен. Трябваше да си платя!

— Виж, отиваме да хапнем, а после и стандарта. Аз черпя.

Обух се скороство, без да я допускам навътре в стаята, и после я съпроводих на улицата.

— Добре е, че носиш маска — отбеляза, докато се опитвахме да прескочим или поне заобиколим кална локва до тротоара. Някъде близо на улицата имаше теч, но кой ли го е грижа. — Не вярвам на електронните табла, показващи нивото на прах във въздуха — поясни кратко.

— Носи и ти!

— Не мога. Знаеш, трябва да продавам тялото си, а визията е всичко.

— А, да. Вярно — спестих ѝ препоръката да си потърси друга работа.

Без да я питам за предпочтения, направо я поведох към „Бърза закуска“. Токчетата ѝ забързано потропваха, следвайки широката ми крачка.

Не правехме впечатление на никого. Обичайна гледка за центъра на града по вечерно време — проститутка с клиент, и това ме зарадва.

20.

Тайно оглеждах клиентите на заведението, в което бях завел проститутката. Търсех признания на засилен интерес към нашата двойка. По това време бе пълно с хора и много очи се насочваха мимоходом към нас. Бях нервен не за друго, а защото се намирахме в затворено помещение. Правех си план как при нужда ще бутна настриани масата и преодолявайки момичето пред мен, ще счупя витрината с пластмасовата табла за храна, вдигната пред лицето ми като щит. Оттам вече ще се спасявам в тълпата. Дъвчех почти насила мазните залъзи, стараейки се да не въртя прекалено главата си настриани. Бях свалил праховата маска от лицето си и сега трябваше да го крия по друг начин, затова ръцете ми постоянно бяха вдигнати към устата.

— Постъпи умно, като не ме отпрати — момичето облизваше пръстите си от соса на сандвича.

Щях да прихна от смях, но дъвчех. Не очаквах тийнейджърка да ме напътства. Въпреки това наострих вниманието си.

— Защо?

— Защото няма как да се скриеш.

Едва не се задавих, но външно се опитах да запазя спокойствие. Можех да отида до тоалетната и просто да изчезна оттам, но преди това исках да разбера какво знае.

— Кой ти каза, че се крия? — оставил всичко в таблата и взех салфетка, за да забърша мазнотиите от пръстите си.

— Цели два дни те наблюдавам. Криеш се от някого. Ще ядеш ли чипса? — посочи с пръсти картонените разкъсани кутийки в таблата ми.

— Не, изяж ги! — огледах се за място, където да хвърля салфетката. Все още се колебаех дали да не използвам случая, за да стана от мястото си и да изчезна оттук, откачайки се от момичето. Тя не знаеше нищо конкретно — това бяха само догадки.

Мазните ѝ пръсти сграбчиха пакетчето с чипс и го изтръска в скъсаната и омачкана хартия на сандвича. Забърка си смес от огризки

зеле, пица, пържени картофки и незнаен брой сосове.

— Хайде да не се обиждаме кой какво може. Щом казвам „криеш се“ — значи, криеш се. — Каза го толкова спокойно и убедено, че аз го приех така, сякаш ми съобщава добре известен факт.

— Добре, така е. Бившата ми жена... — вдигнах извинително рамене. — Не ми дава мира. Наела е детектив да ме търси. Не съм плащал издръжката вече година и половина. Заложих жилището и мислех да изчезна с парите, но сега трябва да чакам едни документи, а те се бавят. — Приех нейния маниер и заговорих бавно и спокойно. Приказвах банални истории — клишета, но се надявах да звучат истински.

— Хм, възможно е — изглежда се хвана. — Моят надзорник ме задължава да го информирам за всякакви случаи като твоя и щях да го направя. Бога ми, още днес щях да го направя, но щом бившата те тревожи... Разбирам. Само, моля те, не ми казвай, че тя е кучката!

— Кой те задължава? — нещо не разбирах това момиче.

— Надзорникът. Не знаеш ли? Това е човекът на полицията, на когото се отчитам. Ти как мислиш, че мога да работя без протекция?

Останахме на масата не повече, отколкото тя да си дояде остатъците от храната. Стори ми се, че бе доволна и дори започна да се усмихва.

По-късно в хотелската стая можех да потвърдя първичното си предположение за възрастта ѝ. Голото ѝ крехко тяло нямаше как да ме изльже. Нагледно можех да си припомня как изглежда човешката скелетна система.

За петдесетачката, която ѝ дадох, се постара доста. Острите ѝ малки гърди не спираха нито за миг играта с отворената ми, пресъхнала от желание уста. Бледорозовите ѝ зърна, твърди и остри, натискаха ту устните ми, ту проникваха дръзко, за да си поиграт с езика ми. Това ми хареса. Ухаеха на горски плодове, но нямах представа кога ги е освежила. В банята нямах лосион. Сигурно си бе донесла. Права бе да се сърди, ако се съмнявам в професионализма ѝ.

Не след дълго забравих за мислите и се отпуснах в рая на общата ни игра.

Аз също се постараах.

Като човек.

21.

Изпратих момичето рано сутринта. Не знам защо, но я оставил да пренощува при мен. По-скоро на нея не ѝ се тръгваше. Прегърнала ме през врата, усещах топлия ѝ дъх на рамото си през цялата нощ. Погледнато отстрани — приличахме на двойка влюбени от ниско разряден филм. Стереотип!

След като си тръгна, сложих праховата маска, нахлупих ниско шапка — благодарих се за студеното време, и се запътих да намеря здрава телефонна кабина. Не използвах една и съща, разбира се.

— Опитваш се да ни изнервяш, така ли? — Божил се засмя в слушалката, когато се свързах с тях.

Не отговорих веднага, тъй като се изненадах, че бе разгадал тактиката ми. Не бях подготвен за това и нямах никакъв друг план за действие.

— Не се обаждаш и мислиш, че държиш козове, така ли? Ще дойдеш тук и колкото по-бързо — толкова по-добре. Ела на същото място — знаеш къде е.

— Не! Още не.

Опитах се бързо да измисля нещо. Нещо, което да ми даде насока за по-нататъшните ми действия. Ориентир.

— Ще ми отговориш на още въпроси — продължих интуитивно, — като започнем от това: Какво съм аз!

— Изкуствена черупка. Това си ти. Временен дом. Само сме ти копирали човешка мисловна матрица. Съвсем истинска при това, да знаеш.

Това ме ядоса истински. Въпреки че търсех отговори, това не исках и не можех да приема отведенъж. Засилих се да затворя слушалката, но в последния момент размислих и пак я прилепих до ухото си. Бях твърде афектиран от думите му, за да измисля нещо позитивно.

— Отгатнах какво целите, Божил. Ах, ти! Ти! — изхълцах и от възмущение нямах повече думи.

— Нищо не си отгатнал, ела си! — твърдо отправи покана към мен. — Твойт дом е тук.

— Подготвяте марионетки, предварително форматирани мозъци — това правите. Властта искате. Контрол. Политически кукли да правите. Ето това — нали?

Божил мълчеше. Това би трябвало да означава съгласие с думите ми, затова продължих:

— Но аз се провалих, нали? Мисловната ми матрица се провали. Тези човешки незаличими отпечатъци.

— Изобщо не си наблизо в предположението си за нас. Не е така — Божил въздъхна. — Какво искаш? — гласът му бе отслабнал.

Дали не се примири? Едва ли. Но тук идваше моят момент и трябваше да действам. Не се поколебах и преминах в атака, преди той да размисли.

— Паспорта си и пари. Двеста хиляди долара. Малка компенсация за това, което ми причинихте. Обещавам, че няма да се срещнем повече и няма да чуете нищо за мен.

— Това е невъзможно — гласът му отново се втвърди. — Ела и ще обсъдим нещата. — Думите му прозвучаха като заповед.

Аз мълчах и се стараех да слушам, но и активно да мисля.

— Това е само експеримент, нищо повече. Никаква политика. Нищо. Имаме договор, забрави ли?

Не бях забравил, разбира се, но предвид обстоятелствата считах, че това не е основание да се върна там.

— Божил, утре ще се обадя за последен път — бях сериозен в намерението си. — Ако не сте готови сисканията ми, ще се постарая пресата да научи. Ще опиша нещата в специално изявление и ще го заверя при нотариус. Всичко. От — до.

Чух в слушалката как тежко си пое въздух, преди да отговори.

— Ако направиш това, мъртъв си, да знаеш! И не ние... — Сякаш друг човек слушах да говори с мен. От предишното приятелско отношение не бе останало нищо. — Не се мисли за безсмъртен! Не са те проболи с ножа на подходящо място.

Това заплаха ли беше? Имам ахилесова пета и съм имал невероятен късмет? Разстроих мисълта си отново и сигурно щях да допусна грешка, за която по-късно щях да съжалявам, затова побързах да приключим разговора:

— До утре. Ако сте готови, ще ви посоча къде да ги оставите.
Ако не приемете, сърдете се на себе си!

Затворих слушалката, преди да ми отговори каквото и да било и
бързо се отдалечих от това място.

Цялата вечер прекарах с проститутката. Имах нужда да се
отпусна и това бе единственият начин, за който се сещах и имах
възможност.

Като допълнителна екстра — беше ми приятно в нейната
компания.

— За какво мечтаеш? — попитах я, галейки голите ѝ малки
гърди.

— Мечтая си за слънцето. Виждам го — отговори шепнешком.

— Знаеш ли къде се намирам сега?

— Не — не се и опитах да отгатвам.

Тя повдигна лицето си и ме тупна нежно по гърдите с малкото си
юмруче.

— В Египет. Там има слънце. От сутрин до вечер жарко слънце.
Представяш ли си?

Опитах се да си представя и затворих очи.

Лежахме по гръб един до друг под въображаемото слънце и
топлината се разстла в голите ни тела. Не исках да мисля за нищо
повече. Не исках и да говоря. Нищо не исках вече.

Така премина нощта.

Отново онзи стар филмов стереотип.

22.

На сутринта се събудих от дразнещо почукване. Момичето бе станало преди мен и потропваше с токовете на ботушите си, прекосяйки малката стая. Още разтъркваш очи, когато тя вече бе до вратата. Гримирана и устремена.

— Трябва да тръгвам, имам клиент за тази сутрин — изкриви устни, наподобяваша усмивка, пъхайки кутийка презервативи в малката си чанта.

— Няма да ходиш! — Скокнах от леглото, но се спънах от чаршафа и паднах в краката ѝ, като пред очите ми се изпречиха високите ѝ лачени ботуши.

Тя отскочи назад и вдигна чантичката високо пред лицето си. Бе взела позиция за защита.

— Не ми казвай какво да правя — сряза ме тя, — разбра ли! Никога! Какво си въобразяваш? — завъртя бързо тънкия си ханш и затръщна вратата след себе си.

Наругах се наум за проявената слабост — никога повече. Никога!

Опитах се да дишам бавно и дълбоко и не след дълго бях вече спокоен. Да прави каквото мисли за добре — не ме интересува! Тя бе случайна проститутка от улицата. Една от многото.

В някои дни като днешния бе достатъчно мрачно, а в късния следобед там, където не работеше уличното осветление, можех да пропадна в някоя шахта. Купих си джобно фенерче със собствено динамо — стискаш многократно и енергично спусък на дръжката му, то произвежда ток и свети слаба крушка. Капаци отдавна нямаше. Няма и да има, защото отиваха за скрап. Един капак, изкупуван в пунктовете за старо желязо, струваше няколко сандвича. Не повече. Виждах хора с фенерчета на каски върху главите си. Бе доста по-удобно, трябва да призная. Ръцете им бяха свободни.

Намерих работещ телефон, достатъчно далеч от хотела, в който бях отседнал. Застанах с гръб към счупената страна на кабината. Вятърът се провираше оттам и духаше като през усилвател, като се чу

характерното за това просвиране „Фиуу!“. Гърбът ми запуши дупката и шумът от вятъра секна.

— Готови ли сте, Божил? — исках да съм официален, това си бе сделка, затова говорих в учтива форма.

— Да, готови сме — беше спокоен. — Ще получиш парите — ти и без това си ги заслужи. Паспортът също е у нас.

Прозвуча ми искрен, а и защо да не е. Наистина си бях заслужил парите — нали имахме договор, за който той спомена в предишния ни разговор. Изиграх ролята си на експеримент и сега трябваше да си платят. Само че тази игра е за двама, драги Божиле! Паспортът ми трябваше само за да ги подхълъзна, за да ме търсят чрез него. Ако се хванат на тази уловка, разбира се, но защо да не опитам. Мислех да намеря някого, за да ми изработи паспорт с фалшива самоличност, който след това да използвам, за да се покрия. Във всеки случай, надявах се, поне да спечеля малко време.

— Ще ви звънна утре, за да ви кажа как ще ги взема. Хайде, за сега толкова — затворих, без да чакам. Инициативата оставаше в мен.

Започнах да стискам дръжката на фенерчето, защото бе достатъчно тъмно. Нахлупих шапката и вдигнах маската на лицето — тъкмо навреме.

„Внимание! Внимание! Прахова замърсеност! Прахова замърсеност!“ — включиха се говорителите на системата за оповестяване на населението. Близкото информационно табло засвети в червено. Бе време да се прибирам и ускорих крачка, внимавайки къде стъпвам.

Пътят ме прекара покрай стара хлебарница. Осветлението едва мъждукаше, но все пак вътре зърнах две забързани фигури. Ухаеше на топъл козунак. Увиха ми един в стара брошура за дребните пари, които дадох.

Пред вратата на стаята ми в хотела се препънах в нещо. Бях се замислил и не го забелязах, докато краката ми не се удариха в някаква мека топка. Сведох поглед и видях прегънато на две човешко тяло. Сърцето ми се сви, защото веднага познах червената коса. Наведох се и повдигнах с ръка главата само за да видя разбитото лице на проститутката.

— Какво, по дяволите, стана?

— Хм, ох! — наведе засрамено лицето си надолу.

— Чакай! — извадих картата и я прокарах през четеца на бравата. Вратата се открехна и тялото на девойката изпадна в стаята. Помогнах ѝ да си прибере краката, след което се огледах. Коридорът беше тих и пуст. Затворих и помогнах на момичето да се изпъне на леглото.

Едва сега успях да я разгледам добре. Лицето ѝ бе подпухнало и загрозено от големи морави петна. Под ноздрите ѝ бяха полепнали корички засъхнала кръв.

Напоих хавлия с хладка вода и посегнах да почистя лицето ѝ. Тя го дръпна назад, но после се постара да не мърда, присвила силно очите си. Болеше я и макар да изохка на няколко пъти, ми позволи да го направя и сега изглеждаше по-добре.

— Какво стана? — настоях за отговор.

— Пари — отвърна. — За шибаните пари. Ето! — извади изпод блузата си смачкана топка банкноти.

— Кой?

Тя стисна устни и извърна глава. На скулата ѝ имаше издута мораво-зелена буза в правилна кръгла форма.

— Не си ги отчела? Ясно ми е, да знаеш — не ми трябваха повече обяснения. — Трябва да кажа на семейството ти. Те ще се погрижат за теб.

— Няма нужда. Добре съм — захлупи с ръка бузата на скулата си.

— Дай ми номера ти казвам! — повишил глас.

— Нямам семейство. Ти какво си мислиш? — обърна се към мен и сбърчи вежди.

— Нямам предвид мъж, знаеш. Родители, братя, сестри, братовчеди. В краен случай — приятели.

— Сами съм — очите ѝ видимо потъмняха. — От онези деца съм, които уж всички миеят за тях, но сме отраснали в най-мизерните домове. Какъв друг шанс имам?

— Ти ще ми покажеш кой го направи, нали?

— Защо ти е да знаеш и какво ще направиш? Той има семейство, а аз какво съм? Боклук. Точно това ми каза, докато ме налагаше: „Ти си парцал, с който се бършем между краката и го хвърляме“, а после, докато кръвта ми изтичаше и умирах от болка, ме изнасили.

Обърна гръб и прегърна колената си, а крехките ѝ рамене се затресоха. Чувах хленчовете на това създание, накъсвани от тихи стонове. Със замах хвана косата си и я изтегли нагоре и назад. В ръката ѝ остана червена перука, която тя захвърли, без да гледа на земята. Макар и смачкана, истинската ѝ коса заблестя като злато. Бе средно дълга и руса.

Оставих до леглото леген със студена вода, редом с окървавената кърпа, и излязох.

Намерих обществен телефон в шумен ирландски пъб. Пих едно тъмно пиво в опущен ъгъл, а някакъв разгонен мъжкар, който между две бири на висок глас ми разказа последните си преживявания с жените, ми правеше компания. Не ми бе приятен, но не желаех да ме запомнят като клиента в заведението без консумация, затова пиех и слушах разсеяно глупавите му истории.

Когато привърших питието си, станах и отидох да се обадя на Божил. Бях приготвил дребни монети за телефонния апарат, но изгубих известно време, докато бъркам в джобовете си. Докато правех това, някакъв непознат мъж най-любезно ми предложи от неговите. Помислих си, че може да е гей, защото не бе прието да се помага на непознати. Тъкмо се чудех какво да му отговоря, когато намерих своите, така че с усмивка му ги показах. Мъжът с видимо неудоволствие се обърна и седна на бара с гръб към мен, като от време на време извръщаше глава в моята посока. Усмихнах му се за последно и му обърнах гръб.

— Божил, утре чакам Жорж с парите и паспорта в метрото — виках в слушалката, защото почти не чувах гласа си от шума, който вдигаха развеселените клиенти. — Пускате го да се вози от край до край. Цял ден. Така че нека си вземе вода и нещо за хапване. Аз ще го намеря. Ако не го видя утре, пускате го вдругиден отново и така, докато се свържа с него.

Треснах слушалката, преди да ми каже каквото и да било. Не бях склонен да преговарям.

Поръчах още една половинка от тъмното пиво. Гърлото ми бе пресъхнало и гореше.

Върнах се при разгонения мъж, а той сякаш не ме позна и започна да разказва това, което вече знаех. Оставих гласа му да заобикаля съзнанието ми, а аз започнах да премислям отново: Ако

Божил имаше друг план, Жорж нямаше да е сам в метрото. Предполагах, че съм им нужен за нещо. С нещо съм много необходим и ме искат на всяка цена. По някакъв начин трябваше да разбера своята цена и да я изтъргувам. Не знаех какво и как, но се надявах скоро да измисля.

Допих си бирата, платих на бармана и се изнizaх незабелязано от шумотевицата.

23.

На връщане купих дюнер с вкус на пилешко месо, кутия трошливи бисквити и две бутилки минерална вода — дано да е истинска и да става за пиене. В този град много стоки, продавани в магазините, са фалшиви и не отговаряха на това, което пише на опаковката им. Човек трябваше да е внимателен откъде пазарува. Даже хората вече не са хора — усмихнах се, макар да не ми беше смешно. Нямах предвид себе си, разбира се.

Заваля силен дъжд и за кратко време уличните дупки се напълниха с вода.

Докато прескачах калните локви, опънал над главата си найлонов дъждобран, неволно ставах цел на столичните шофьори, които с удоволствие при преминаване близко до мен ме опръскаха чак до кръста. Всъщност бях забелязал, че това е тяхното единствено удоволствие в иначе напълно анархичното движение по пътищата на столицата ни.

Много хора предпочитаха да изчакат някъде, защото опасността този дъжд да има киселинен характер бе съвсем реална, от което кожата и дрехите можеха да пострадат.

Обикновено разсеният рецепционист на хотела този път ме спря още на влизане:

— Почакайте, господине! — почука с нещо метално по дървеното гише — получи се много неприятен звук.

Още преди да продължи, разбрах, че нещата може да се усложнят. Бях сигурен, че не е за добро.

Приближих към него с дъждобрана, сгънат в ръка, и с възможно най-широката си усмивка.

— Трябва да напуснете хотела, господине. Не искам неприятности тук — беше притеснен и това му личеше.

— Слушай, ето ти пари — бръкнах в джоба на якето и извадих портфейла. Отделих няколко банкноти, а останалите ги хвърлих на гишето пред него. Мислено благодарих на Жорж още веднъж, макар че бях взел парите му без неговото съгласие. — Има достатъчно за

престоя ми, а ти не ми връщай ресто — намигнах му с усмивка. — Тръгвам си вдругиден. Рано сутринта. О'кей?

— О'кей — прибра намусено парите. Обърна гръб и си намери работа с никаква парцалива тетрадка, като ми даде да разбера, че компанията ми не е желателна. Не чаках второ подканяне и бързо се шмугнах в коридора. Тихо, почти на пръсти достигнах до стаята си. Човекът нямаше да съжалява, че е взел парите — щях да съм невидим.

24.

Малко по-късно същата вечер галех меките златни коси на момичето. Бе положила глава в скута ми, а погледът ѝ обхождаше грапавата и мръсна повърхност на някогашния бял таван. Не можеше да се очаква кой знае какъв стандарт в този хотел. За толкова пари обаче бях доволен. Най-вече от възможността да съм в столицата инкогнито.

Разкопчаната ѝ риза се бе разтворила на мястото на гърдите и отдолу в нежни извивки грееше тънката ѝ розова кожа. Бе се изпотила и миниатюрни капчици маркираха мястото на порите. С мъка се удържах да не прилепя устни към притегателното място. Общото ѝ състояние все още бе недобро, а аз не желаех да се възползвам от нейните прелести в такъв момент.

Усетих между пръстите си откъснат косъм. Погледнах го отблизо. Не много дълъг човешки косъм с малко бяло коренче. Както всичко в живата материя изниква от коренче, живее известно време и макар човек да полага грижи за него — умира. После пада, за да отстъпи място на друг. Не зная защо, но се пресегнах и го прибрах в джоба на ризата си. Постарах се тя да не забележи това и мисля, че успях.

— Утре ще си почиваш, а в другиден ще те повозя на метро.

Подутите ѝ устни се изкривиха в насиленна усмивка и след това затвори очи.

Аз направих същото.

25.

Този сивкав ден излязох доста по-късно от обичайното. Пошлиах се безцелно, като след няколко километра пеша се убедих, че никой не ме следва.

От малък павилион с почти разпаднали се ламаринени стени купих пържена риба и малко готова салата. Исках да дам нещо по-здраво за хапване на момичето. От пазара ѝ купих бутилка плодовnectар — бабата се кълнеше, че лично го е варила и е натурален. Парите ми застрашително намаляваха.

Ходех с наведена глава, внимавайки къде стъпвам, а и така не можеше да бъда разпознат от десетките улични камери. Имах чувство, че всички те се въртят право към мен и се взират в лицето ми. Не знаех дали тези, от които се криех, имат достъп до записите, но със сигурност не трябваше да ме има по камерите.

Още щом влязох във фоайето на хотела разбрах, че има нещо ненормално и този път съм загазил. Рецепционистът се извърна с гръб и побърза да се прибере в служебното помещение, намирайки си никаква безполезна работа.

На диванчето — онова, същото, на което видях проститутката за първи път — се бе разположил едър мъжага, правейки се, че чете окъсано списание.

След като видя движението на receptionиста, той свали четивото пред себе си и ме заразглежда нахално. Продължих пътя си спокойно, като се опитвах да не гледам в неговата посока. Почти преполових разстоянието, когато чух изскърцването на пружините на диванчето и от този звук изтръпнах.

— Почекайте, господине! — мъжът бе скочил пъргаво, за да ме пресрещне, и аз се заковах.

Пуснах в ход широката си усмивка с надеждата, че е станала грешка и мъжът търси някой друг.

— Да — обърнах се към него.

Сега, изправен пред мен, можех да преценя истинското му телосложение. Бях респектиран и нямаше как да премина по-нататък.

Дебели вежди, надвиснали над светлите му очи, и гърбавият крив, вероятно чупен някога нос, направиха нещата за мен да изглеждат още по-страховити. Приличаше на боксьор, чието лице дълго е било обработвано от неговите съперници. Инстинктивно насочих поглед към ръцете му — в синхрон с цялото му изльчване, на лявата си ръка имаше ожулени кокалчета на показалеца и средния пръст.

— Вие сте в номер четири, нали? — завъртя се, подхвана ме под ръка и усетих силата му. Поведе ме толкова внимателно към стаята, сякаш се стараеше да не ме счупи.

„Мамка му!“ — изругах наум. — „Шибанят рецепционист! Трябваше да му дам повече!“ Не се съпротивлявах, защото беше безсмислено. Не и в тази ситуация. Трябваше ми план, и то бързо.

— Хайде, отваряй! — бяхме стигнали пред вратата на стаята и аз съсредоточено гледах в краката си.

Започнах да бъркам по джобовете си, правейки се, че търся картата за четеца на бравата. Исках да спечеля малко време.

— Слушай, бе, отворко, отваряй ти казвам! — Мъжът силно стисна бицепса ми. — Не ми трябваши ти, така че побързай и не ми пречи!

„Момичето!“ — Светна ми и получих облекчение. Не бе дошъл за мен.

— Хайде, дай да видим къде се е скрило зайчето ми! — горната му устна се повдигна към края на носа му и на преден план се показаха позачупени в краищата правоъгълни предни зъби.

Намерих картата в джоба си, плъзнах я в четеца и след като светна зелена светлинка, отворих вратата. До стената, почти на прага бяха строени лачените ботушки на момичето и мъжът поклати доволно глава.

Нейде отвътре, вероятно от банята, се чуваше приглушеният шум на течаща вода. Помислих, че девойката си взимаше душ. Нормално е — всички, прибиращи се от улицата, имаха нужда от това, стига да можеха да си го позволяят. Водата, миеща телата на хората в града, течеше към канала на кафяви струи. А когато валеше, сърбежът от киселинността, наваляла с дъждъа по кожата на хората, бе непоносима. Тогава най-застрашени бяха очите и който не можеше да се скрие от дъждъа или нямаше очила, които да сложи, рискуваше да получи усложнения.

Тъкмо пристъпихме от късия и тесен коридор в малката стая, когато избухна оглушителен шум. Не разбрах какво става, но някакво парче дърво ме удари по рамото и падна в краката ми. Мъжът до мен отпусна хватката си на ръката ми и се свлече на пода.

В този миг се появи отнякъде и момичето. То скочи пъргаво, възседна гърдите му и протегна ръка към мен:

— Помогни, бе, какво зяпаши!

Сега ситуацията започна да ми се изяснява. Момичето, мъжът с наранена глава и строшеният дървен стол.

Свалих колана от панталона си и завързах тежките му ръце за крака на леглото. То не бе много голямо, но се надявах поне да е достатъчно здраво. Мъжът се бе строполил удобно близо до него.

Откачих колана и от неговия панталон, за да привържа краката му един за друг. Постарах се да са стегнати, но не до кръв.

Станах и взех от хладилника лед, а момичето, все още седнало на гърдите му, ме гледаше безмълвно.

Напълних с лед пликчето от пазара и го сложих на главата му — там, където се бе образувала вече тъмносиня подутина.

Момичето стана от тялото му и двамата седнахме на леглото, като тя ме хвана за ръката и стисна силно.

Не казах нищо — страх я беше.

Изглежда, ледът помогна на мъжа да дойде на себе си. Завъртя бялото на очите си, проблеснаха на слабата светлина и опита да освободи ръцете си, за да се надигне. Не успя и от устата му захвърчаха слюнки:

— Хей, курво, развържи ме веднага! Мамка ти, строши ми главата!

— Хайде! — задърпа ме за ръката момичето — Да изчезваме!

— Чакай, така ли ще го оставим? — съпротивих се на напъната й.

— Нека пукне, гадината! Пфу! — изплю се по посока на вързания. — Пребъркай го и му вземи пищова!

— Не, не мога, почакай! — бях объркан. „Какъв пищов? Откъде, по дяволите, знае, че има пищов?“ — Дай да се разберем с него.

— Бе, какво има да се разбирам? — не отстъпваше тя и започна трескаво да прибира нещата си в чантичката. — Взимаме му всичко. Ще се обадим след час на рецепцията, да влязат тук и да го развържат.

Не че не искам да пукне, искам, и то много, но не желая да ме похарчат за убийството на скапаното ченге.

— Ченге ли каза? — обърнах се към нея. — Чакай малко!

Това бе много по-лошо от обикновен сблъсък с някакъв си бандит. Сега си обясних защо лицето му бе такова — бе срецдал всякааква измет по улиците на града и, несъмнено, многократно бе имал сблъсък с тях, но въпреки това бе оцелял.

Отново беглец. Можех ли да бягам вечно! Или да предам момичето на ченгето, за да не ме закачат? Тя бе от тази прослойка в обществото, която все за нещо може да хванеш. А и проституцията, макар и широко разпространена, не бе легализирана.

„Хора! Homo Sapiens! Разумен човек! Отношения и чувства! Общества с различни прослойки, групи и сдружения на различна основа. Отшелници, бунтари и революционери. Неудачници, криминални субекти и тук-там опитващи се да бъдат почтени граждани. И между тези сблъсъци АЗ. Един не съвсем човек, според техните представи. Играчка с неустановена за мен цел. Кукла. Защо аз трябва да решавам този сблъсък? Защо да съм съдник? Затова ли съм създаден?“

— Къде ще се скриете, бе? Ще ви смачкам като гниди! — слюнката свободно се стичаше по бузата на мъжа, а оттам покапа на килима. С мъка удържах порива си, да не се пресегна и да я забърша от лицето му.

— Хайде, остави го! — задърпа ме напористо момичето. — Той е изродът, за който ти казах. Моля те!

— Какъв ме нарече, бе, курво долна? Ти ли ще ме правиш на балък? Къде са мангизите, а? — пръскаше още слюнки срещу момичето. — Моят дял. Ти какво мислиш, че не контролирам клиентите ти?

— Чакай! — спрях я отново, защото тя вече натискаше дръжката на вратата.

— Не знам с кого си била и колко ти е дал? Ха-ха! — засмя се насила мъжът. — Нали и те имат семейства, обществен пост и други, несъвместими с техните постыпки, неща? Изнудвам ли ги? Не-е-е! — опита да освободи ръцете си, но го заболя и отново се отпусна. — Само че ще плащат всичко, що вършат, знаейки, че не трябва. Щом не си светец, плащай! Грешникът плаща! Винаги! Най-мразя да ме правят

на балък! Разбра ли? — опита се да седне до леглото, но не успяваше, така че аз му помогнах.

Така му беше по-удобно и той примигна с клепачи към мен в знак на благодарност.

Това вече бях чувал. Някой прави някого на балък.

Момичето бе останало до вратата и се колебаеше какво да направи.

— Като стана дума, ти ми приличаш на някого — обърна очи към мен, вече видимо по-спокoen. — Ще се сетя аз.

Извърнах глава — не исках да ме запомни добре, и започнах да пригответям нещата си в брезентова чанта. Бързах и вероятно щях да пропусна нещо.

— Ще ви открия, гадове! Помните и треперете! — изгърмя гласът на ченгето.

— Е, сега те... — момичето се приближи и вдигна над главата си останалия здрав стол. Изумих се — откъде това слабо тяло събра сила, за да го направи.

— Чакай! — застанах пред нея и вдигнах ръка, да се предпазя.

— Пусни ме да мина! — побутна ме с гърди тя. — Тоя няма да ни остави!

— Чакайте и двамата! Ох, какви сте! — въздъхнах. — Ще ви разкажа една история. Успокойте се!

След кратък размисъл тя спусна стола и демонстративно седна на него. Кръстоса тънките си крака, а после извади цигара и запалка.

— Давай, че нямам време! Разказвай, каквото ще разказваш, но по-бързо! — запали с треперещи пръсти цигарата.

И така — започнах да разказвам историята си. Поне тази част, която знаех до момента.

Докато изпуши тънката си цигара, вече бях свършил.

За известно време никой от тримата не продума. Полицаят дори бе забравил да пъшка.

— Ето! — със замах свалих лепенката от гърлото си. — Виждате пресен шев, но отдолу няма нищо страшно. Жив съм.

Двамата ту гледаха към мен, ту се споглеждаха многозначително един друг. Никой от тях не се решаваше да предприеме каквото и да било, а аз чаках. Каквото и да е, но нещо — някаква реакция.

Историята, която им разказах, бе необикновена и достатъчно объркваща, за да е невероятна, но бе истина.

— Отвържи ме, бе, момче! — примоли се мъжът накрая. Стори ми се говорчив.

Тя обаче бързо стана на крака, прехвърли чантичката си на рамо и бутна назад стола.

— Не бой се, бе, момче! — продължи завързаният.

— Не му вярвай! — обади се девойката.

— И ти не се страхувай! — обърна глава към нея. — Да забравим, а? Простиши ли! Прости и ти!

Момичето извади втора цигара и поднесе огънчето към нея. Ръцете ѝ отново трепереха. Посегнах, за да ѝ помогна да задържи пламъка, но тя ги отдръпна рязко от мен. Отстъпи крачка, вперила зелените си очи в лицето ми. Погледът ѝ се спусна към гърлото ми, а после се върна отново към очите ми. Сигурно я плашех. Не външният ми вид, същността ми. Това бе добре. Беше повярвала. Но дали мъжът бе повярвал?

Реших да рискувам. Развързах първо краката, а после освободих и ръцете му.

Той се изправи, разкърши рамене, които изпукаха, развъртя врата си на всички страни, а после внезапно ме сграбчи за гърлото и ме напсува вулгарно. Усетих как пръстите му се впиха в защитата ми рана и стиснаха толкова силно, че за миг не можех да си поема дъх. Започнах да бутам мъжа в гърдите, да бълскам, но ръцете ми срещнаха каменна преграда. Посегнах и ритнах с крак неговия — без резултат. Ченгето приближи лице съвсем близо до моето и очите му започнаха да ме изследват внимателно. Аз не можех да окажа съпротива и наруах глупостта си, че го бях развързал. Беше ми за последно, защото започнах да губя съзнание. Физиономията на мъжа започна да се размива, а светлината — да потъмнява. Краката ми олекнаха и аз безволево отпуснах тялото си. Отпуснах и ръцете си — светът бързо се замъгляваше и се превърна в черна точка.

Тогава онзи трябва да ме е пуснал, защото се намерих, паднал на колене, поемайки дълбоки гълтки въздух. Светлината постепенно започна да се възстановява и първото, което видях, бе момичето — там, на стола, с цигара в ръка.

Все още изправен на крака пред мен, ченгето се обърна към нея:

— Ти вярва ли, бе?
Тя закима трескаво.
— Е, май и аз ти повярвах.

Той се надвеси над мен и ми подаде ръка, но аз бях твърде отпаднал и предпочетох да остана на земята. Ченгето вдигна рамене и започна да разтрива подутината на темето си, като сгърчи лице от болка.

— Ама как си ме изпракала само! Кучка! После ще се разправям с теб.

Нямах друг полезен ход — довлякох се до леглото и все още омаломощен, приседнах на крайчеца му. Започнах да възстановявам нормалните си функции.

„Какви са възможностите на това тяло? Защо ножът не ме засегна фатално, а сега бях почти свършен?“

— Дай това! — наведе се и взе колана си от земята. После го препаса и стегна толкова здраво, че коремът му изпъкна като топка. — Значи казваш, търсят те? Аз защо не знам, а?

— Да знаеш всичко не е страшно, страшно е да си мислиш, че е така — измислих някаква „мъдрост“ в отговор.

— Хм, може и така да е. Кой знае? — съгласи се неохотно той. После се наведе и вдигна пликчето с лед, сложи го на темето си и приседна до мен.

Проститутката придърпа стола и се настани срещу нас, кръстосвайки крака. Порови из чантичката си и оттам извади нова цигара и запалка. Поднесе огънчето към лицето си и запали. Ръцете ѝ вече не трепереха.

Мъжът извади изпод дрехата си плоска метална манерка. Отвъртя капачката, надигна я и отпи жадно. Адамовата му ябълка подскочи и бързо се върна на място. Той свали манерката от устата си, забърса устни с ръкава на дрехата си и мълчаливо ми я подаде. Замириза на спирт. Мъжът ме гледаше изпитателно. След кратко колебание се пресегнах и я поех — трябваше да приличам на тях. Отпих гълтка и понечих да я върна на мъжа, когато момичето протегна ръка към мен.

Ченгето ми даде знак с очи и аз подадох манерката на момичето.

— Знаех си аз, че историята с бившата ти жена е пълна глупост. Прекалено добър си за такава история — пое манерката тя.

Потънахме в мълчание, всеки зает със собствените си мисли.

26.

На следващия ден имах уговорена среща с ченгето. Неочаквано като развитие, но сега имах нужда от него. Той също не действаше безкористно, както ми се струваше. Чакаше точно в уговорения час и одобрително кимна, когато се появих навреме за срещата ни.

Слязохме в метрото на станция „Опълченска“, където още на входа ме посрещна оглушителна реклама, изльчвана по голям дисплей. Исках или не — ушите ми възприемаха поредната заблуда, убеждаваща ме да купя нещо си. Ядосах се. Хората плащат пари, за да се превозят, а не да ги бомбардират с реклама против волята им. Това е терор над гражданите. Ето къде нашата партия ще трябва да вземе отношение.

„По дяволите, та аз не съм политик, или поне в този момент не ме приемат като такъв.“

Ченгето показа полицейската си карта, за да влезем в служебното помещение на охраната, и след като затворихме вратата, шумотевицата от рекламата утихна.

— Здрави, Влад! — здрависа се с мрачно фиксиращ ме с поглед мъж. — Няма да се бавим, брато!

„Тези, които те гонят, не са такива, за каквito се представят пред теб, да знаеш! Не са всесилни — уверяваше ме полицаят рано сутринта. — Имам един дължник в охраната на метрото, така че отиваме да намерим този твой герой.“

Бях се доверил на неговия нюх. Имаше самочувствие на добро ченге и сигурно бе така.

— Покажи ми камерите във вагоните и изlez да дръпнеш един фас! — обърна се той към охраната. Човекът не отвърна, вместо това посочи с ръка два големи дисплея и все така с мрачното си изражение излезе навън.

— Давай по-бързо, ако можеш! — седна на стола и започна да натиска бутона на мишката, увеличивайки малките прозорчета на дисплея.

Не мина много време и в тълпата забелязах това, което търсех.

— Стой! Ето го! — не повярвах на късмета си.

— Кой, с червеното яке ли? — полицаят източи врат и наведе главата си. По някаква причина, вероятно точно за целите на разпознаването, камерите във вагоните бяха настроени да излъчват цветен сигнал и това много ни помогна.

— Не този — другият. С черното кожено яке. Едрият — посочих Жорж. Така облечен, изглеждаше дори още по-внушителен в сравнение с останалите пътници.

— Аха. Носи май някаква чанта. Да, бе — запомних го.

Стана енергично и се приближи до вратата.

— Влад! — викна през нея, все още извърнал глава към монитора.

Охранителят се върна все така намусен и безмълвен. Цялото му държание показваше, че не бяхме добре дошли, но явно по някаква причина не можеше да откаже.

— Тази камера — почука с пръст по монитора ченгето. — Пише „номер три“. Кой влак е това?

— Този влак е на първа линия и в момента точно спира на „Сливница“ — мъжът се вгледа внимателно в нея. — Нещо друго?

— Мамка му, Влад! Кажи ми, кога ще спре тук?

Охранителят погледна някакво електронно табло, а после часовника на ръката си.

— Ще ти кажа, щом дойде — отвърна. — Излизаш оттук и се качваш в първия вагон.

— Слушай! — ченгето се обърна към мен — Отиваш в хотела и ме чакате с момичето. Не мърдате никъде, разбра ли?

Добре би било да се махна оттук, защото се чувствах притеснен, но и в хотела нямаше как да се върна.

— Не мога да се върна там. Освободил съм стаята.

— Стига простотии! Отивай и кажи, че стаята е за мен. Аз ще се оправям после. Точка.

Полицаят бе категоричен и това ми подейства. Сигурно знаеше какво прави, а и на този етап нямах друга идея.

— О'кей — не чаках втора подкова. — Там сме.

— Дай ми пликчето! — протегна ръка и присви пръсти.

— Ето — подадох му найлоновата торбичка.

Когато му бях разказал за плана ми за срещата с Жорж, той го одобри, но бе категоричен, че трябва да прехвърлим съдържанието на чантата в нещо друго. С толкова много пари в него Жорж едва ли щеше да е сам и това също споделих с полицията. Не зная с какво можеха да заставят Жорж да изпълни мисията, но ченгето ми бе казало, че това не е мой проблем. Появихах се.

Излизах се покрай потния намусен охранител и изчезнах по най-бързия начин.

Оттук натам нещата бяха извън мен.

27.

Разстоянието, което трябваше да измина, не бе голямо и не ми отне много време, за да я намеря на уговореното място. Червенокосата проститутка, примамваща клиенти на едно от най-красивите места преди време в София — Лъвов мост.

Успоредно на моста, като гърбица бе преметната широка тръба над канала на реката, която бе спукана или пък някой умишлено бе пробил широк отвор и от него шуртеше вода с голям дебит. Не знам става ли за пиеене или за нещо друго, но някакви хора бяха подложили метални кофи и след това, като пристъпяха тежко, газейки в локви и превити под тежестта на товара, отнасяха тази вода незнайно къде.

Загледах се в мускулестите тела на застиналите животни — каква гордост, каква сила изльчваха! Спрях за кратко, за да се полюбувам, но нещо смути възторга от гледката. Нещо не бе както трябва. Замислих се и осъзнах причината — лъвовете бяха останали само два. На другия край на моста каменните постаменти бяха пусты. От четири бронзови скулптури, символ на моста, бяха останали само две. „Не за дълго“ — помислих с тъга. — „Металът бе по-скъп от историческата памет на гражданите.“ Някой бе изписал с черни разкривени букви — „Съединението прави силата“, върху най-близкия до мен сив свод на моста. Реката бе затлачена с боклуци и водата се бе вдигнала от тясното си корито. Стари дрехи, пластмасови опаковки, найлонови пликове и автомобилна гума, оплетени в порядъчно количество клони и шума правеха пътя на водата почти непроходим.

На това място преди много години са се изпълнявали екзекуциите на престъпниците. Съществувало е правило — престъпник, който не е от града, се беси пред портата, през която е влязъл. Именно тук е била една от най-важните порти на старата ни столица и тук са обесени някои от участниците в историческото за България Априлско въстание. В последствие лъвовете са поставени от инициативен комитет на признателните граждани, като символ с мемориално значение в памет на обесените революционери. Потръпнах.

Помнех и други години, когато мостът бе един от символите на столицата. Красотата на града, уви, остана в черно-белите картички, публикувани от време на време в някое шарено рекламино списание, и то само заради контраст, а не заради художествена стойност. Предполагам сега малко хора можеха да правят разлика между красиво и грозно, изкуство и халтура.

И така, изучавах с интерес лицето на момичето, кълчещо предизвикателно ханш пред минувачите, като че ли я виждах за пръв път в живота си. Зелен грим около красивите ѝ очи езера, ярко лилаво червило на устните ѝ. Грееше като звезда в посивелия ронлив град.

Около нея — десетки човешки тела, движещи се в постоянния организиран хаос на това място. Скришни и не толкова, дори нагли погледи се стрелкаха към стегнатото ѝ тяло, но малцина можеха да си позволят разхода. Останах доволен от този факт.

Забрах я под мишница, а тя леко се задърпа и аз се принудих да поотпусна хватката си.

— Още ли те е страх от мен?

— Ти пък... И по-страшни неща съм преживяла. Да не мислиш...

Тя пак се задърпа. Няколко минувача ни изгледаха, преди да продължат по пътя си, и това никак не ми хареса.

— Хайде, пак в хотела! — не желаех да ставаме обект на интерес и пуснах ръката ѝ. — Моля те! Всичко ще бъде наред.

— Какво стана? — тръгна, гонейки широката ми крачка. — Ох, по-бавно! Не си чувствам краката. Не знам колко часа висях на кирлиния тротоар права.

— Клиенти? — невинно зададох въпрос, надявайки се да не е намерила. Лошо спрямо нея, но не знам защо така желаех.

— Един. Ама нищо не стана — отговори бързо, като че ли с леко извинение. — Искаше на вересия — до три дни щял да се издължи. Казах му да дойде след три дни. Така че, ако питаш за пари, ядец.

Не зная защо, но от това получих известно облекчение.

— Ще имаме пари, обещавам! — подхванах с патос. — Ти няма да работиш.

— Да не би да ми предлагаш нещо, скъпи? — прозвуча иронично и бях сигурен, че тъкмо това бе целта ѝ.

— Да, но първо ще ми кажеш името си. Истинското.

Тя спря за миг, погледна дяволито и каза:

— А твоето? Щом ще сме съдружници, как да те наричам?

Момичето имаше право.

— Антон — отвърнах.

— Таня — представи се тя и лицето ѝ изгря. — Името ми е Таня.

Докато пресичахме трамвайната линия, изровените релси проблеснаха пред очите ми като дълга стълба, водеща наникъде.

Хрумна ми една луда идея. Нямах време да я обмисля, но исках да се махна оттук, а нямах все още отговорите.

— Таня — обърнах се към нея, — ще ми направиш ли една услуга?

— Всичко за теб, партнери — задъхано, но весело отвърна тя.

— Ще се обадиш на телефон, който ще ти дам, и ще се представиш като репортер в някоя медия. Все едно коя, ще измислим, и ще искаш да си уредиш интервю с един човек. На него обаче ще отида аз — и преди да отговори, добавих: — Важно е.

Забързахме, без да се оглеждаме и без да коментираме повече. Навели глави, като клин запробивахме тълпата по улицата, а след това се вляхме в потока на хората в нашата посока. Натам вече бе лесно.

Заведох я до телефонна кабина, която бях използвал и преди. Знаех, че е грешка, можеше да я наблюдават, но ченгето ме бе успокоило, че хората, които ме търсят, вероятно не са толкова могъщи: „Някой е вложил много пари в тази работа и ще иска да изкара неколкократно от това — казващето той. — Не знам кои са, но ще разбера. Щом става дума за кинти, и то много — там съм.“

Рискувах, а бяхме уморени да търсим друг телефон. Сега забелязах монтираната камера над кабината. Дали бе там и миналия път, когато я ползвах? Едва ли. Щях да съм я видял.

— Гледай в земята! — казах ѝ тихо.

— Какво? — не бе чула от обичайния градски шум.

— Не гледай напред и наведи лицето си надолу! Има камера.

Тя разбра съвета ми и наведе главата си.

— А! О'кей — прие нещата без повече обяснения.

Упрекнах се, че досега не съм ѝ купил прахова маска. Моята не я свалях навън. Ако не трябваше да се излага на показ, както изискваше професията ѝ, сигурно би се съгласила. Все повече хора носеха маски

и очила. По сградите и кооперациите климатиците можеха да поемат огромното количество прах, но навън положението бе страшно.

Набрах номера в офиса на движение „Нова генерация“ и подадох слушалката на Таня:

— Ще търсиш Стефан Ангелов.

— Ясно — пое уверено слушалката тя.

Докато уреждаше срещата, се заслушах в гласа ѝ. Бе melodичен. Красив език е българският и на нея ѝ отиваше да го говори. Стефан щеше да се съгласи. Бях повече от сигурен.

През цялото това време Таня бе навела лицето си, точно както ѝ казах.

Когато свърши разговора, тя се обърна към мен и кимна безмълвно. Стефан бе приел.

Малко по-късно се озовахме на мястото за срещата, за да го огледаме. Беше нескъпо заведение в градинката зад Градската библиотека, каквито в тази част на града имаше много. Набелязах си кът, встрани от вратата — сепаре с приглушен светлина, далеч от случайните погледи. Хареса ми. Дано да няма хора в него, когато дойде времето за срещата. Точно в този момент бе свободно, както всъщност и повечето други маси. Не повече от пет-шест клиента се бяха настанили близо до витрината и разсеяно гледаха навън, а часът на срещата бе почти същият, но на следващия ден. От това, което видях, останах доволен. Щях да се видя със Стефан.

— Хайде, сега наистина към хотела. — поведох я енергично, когато отново излязохме навън. — Нямаме повече работа тук.

Таня покорно ме последва.

Добро момиче!

28.

Ченгето удържа на думата си и дойде в хотела. Имах известни съмнения, но нещата, разбира се, бяха извън мен. Нямах друг избор — рискувах заради парите.

Беше застанал на прага на вратата, така че нямаше как да се измъкнем, ако нещо се обърка. Можех само да се надявам това да не се случи.

— Някакви проблеми с рецепциониста? — попита той, макар да знаеше отговора.

— Не — отвърна момичето вместо мен.

— Взе ли ги? — включих се в разговора и аз.

Без да отговори, полицаят хвърли на леглото шумолящ пакет с дръжки. Стори ми се, че би трябало да е по-пълен, ако е това, което чакахме. Седнах до пакета, взех го на колене и отворих дръжките. Вътре имаше друг, по-малък, а на дъното — дебели пачки с пари и паспорт. Банкнотите бяха едри купюри. По-лесно се пренасяха, но и повече биеха на очи.

— Взел съм си своето — обади се ченгето. — За риска, който поех. Нали знаеш — лошите неща се случват на добрите хора! Та ето защо съм имунизиран срещу неприятностите. А ти — разтегли устни в крива усмивка, — заслужаваш ли ги? Трябваше да си затваряш устата, както си им обещал.

— Хм, кой ще повярва на проститутка и корумпиран полицай, ако излезе тази история? Какво доказателство ще им покажете? — веднага съжалих за думите си. В момента бях напълно беззащитен.

— Ха! — засмя се той. — Логично, братко Франкенщайн. Да не повярва човек — бива си те и теб!

Момичето приседна до мен. Положи ръка на рамото ми и попита с интерес:

— Това ли е?

Не ѝ отговорих, а се обърнах към полицая.

— Добре — казах, — всичко е наред! Няма нужда да ги броим.

Той се подготви да си тръгне и като закопчаваше дрехата си, подхвърли:

— Нещо друго?

Хванах с две ръце шанса, който ми се отвори.

— Ще ми помогнеш ли? — попитах с надежда. — Без теб няма да мога да се справя.

Ченгето повдигна дебелите си вежди.

— Някой открадна живота и душата ми и сега е време да си плати — изстенах и стиснах юмруци.

— Не ставай глупак! — мъжът ме хвана за лакътя и стисна силно. — Едвам се удържам да не те смачкам като хлебарка. Още сега. Така че не ме предизвиквай!

Заболя ме.

— Утре да ви няма оттук! Ясно! Имате кеш, така че нямате проблеми — ченгето се запъти към вратата. — Следващия път, когато ви срещна, мога да ползвам оръжието си.

— Ясно — отговорих.

— Ясно — повтори след мен и Таня.

Сега вече нямах търпение той да си тръгне и се надявах да не го видя никога повече.

— И да не си помислил даже да плашиш някога човек! — извика ченгето, преди да затвори вратата след себе си. — Лично ще ти извия врата, да знаеш!

Нямаше нужда от повече уговорки. Дори не чакахме утешния ден, а няколко минути по-късно напуснахме хотела. Разбира се, носех праховата маска на лицето си.

29.

Стефан Ангелов не изглеждаше никак добре. Не се учуди, вероятно е предполагал, че може пак да се срещнем. Както и да е, надявах се да не го следят. Но Стефан определено бе притеснен. Кръглото му лице сякаш се бе издължило и брадичката му бе несъразмерно заострена. Бледата му кожа бе изтъняла до прозрачност, дори на приглушената светлина в заведението. Рядко поглеждаше към мен и се страхуваше да срещнем очите си. А може би просто бе гузен за нещо.

— Антон загина на 24 май тази година — започна обясненията си пръв, без да съм го молил за това. — По-точно, тялото на Антон. Престрелка между две улични банди. Бил е в неподходящо време на неподходящо място, казаха от полицията. Знаеш как е — Слушах думите му, но те никак нямаха смисъл.

„*Младежът с раницата! На булевард «Мария Луиза», преди да стигна до офиса на движението!*“ Изведнъж нещата като че ли си дойдоха на място.

— Мозъкът му също загина — продължаваше обясненията си той, — но два дни по-късно. На 26 май бе копирана матрицата на все още живия му мозък, а тялото му бе погребано. Той нямаше роднини и бе идеален за този експеримент. Никакви юридически спирачки. Та дори външно не е нужно да сте еднакви! После онзи, който наричат *матрикант*, но с копие на мозъчната матрица на Антон, влезе в групата. Това е. Антон и без това щеше да влезе в групата. Беше се записал — ти знаеш. Щеше да влезе като човек, а ако го бяха избрали, щяха да излезат двама. Антон и негов изкуствен аналог — *матрикант*. Каква е разликата? — погледна очаквателно, но аз все още не отговорях и настъпи известна пауза.

Трябваше ми известно време, за да осъзнава новината, че съм мъртвец. Не усещах нищо по-различно. Наистина нищо!

„*Реален ли е този свят, или бе кошмарен сън? Твърде дълъг и все по-мъчителен.*“

Той човъркаше кожичките около ноктите на пръстите си и ги късаше с настървение, после ги хвърляше по земята. Продължаваше да се чувства неудобно, а това започна да се предава и на мен. Изнервих се.

— Как можеш... Ти...! — не намерих подходящо продължение.

— Честно казано — аз също не исках. Дори ходих няколко пъти в института да моля да се прекрати експериментът. Убеждаваха ме, че това е необходимо и неизбежно. Говорят за технологична революция и такива неща.

— Стига! — не исках да слушам повече. — Аз съм *експеримент*, така ли? И щом решат, че не съм нужен повече, тогава?

Отново настъпи неловка пауза. И двамата се бяхме замислили. Стефан доста бързо бе изпил питието си. Бледото му до този момент лице се зачерви и по това разбрах, че алкохолът започна да дава отражение върху организма му.

— Според мен, наистина си прав. Ти си *експеримент*. Не им е ясно за какво го правят дори и с този резултат — надигна глава през рамо и даде знак на сервитьора, а после се наведе към мен: — Ако успеят да направят такова прехвърляне на мозъчна матрица, едва тогава ще решават как могат да го ползват. Така мисля и аз сега. А ти, защо не се върнеш? Може пък така да трябва, а? — макар да ме придумваше да го направя, усетих колебанието в гласа му.

— Да? — сервитьорът се бе изправил до масата. Бе дошъл неочеквано бързо.

— Да оправим сметката — поръча Стефан. — Аз черпя! — посочи ме с пръст.

Сервитьорът кимна и се отдалечи от нас така безшумно, както се бе появил преди малко.

— Няма да ме хванат! — стиснах юмруци. — Поне не в този вид. И няма да се върна... В този затвор.

Той не оспори определението ми. Той също знаеше, че това е така. Там за мен бе затвор.

— Светът се движи напред, Антоне! С нас или без нас. Мислят си така — Стефан Антонов поклати глава. — Струва ми се, че ти си опасен само защото не се подчиняваш. Върни се!

— Хм, помисли за себе си, не за мен! — подхвърлих. — Много знаеш.

Той не отговори. Започна да бърка по джобовете си, търсейки нещо. Намери портфейла си и се успокои.

— Един съвет от мен, Стефане! Само защото сме приятели.

Той престана да върти главата си и ме погледна притеснено.

— Не се бъркай в тази история, защото ще загазиш! — казах не силно, но достатъчно, за да ме чуе. — Много ще загазиш.

Стефан въздъхна дълбоко — видях гърдите му да изпъват връхната му дреха за миг и после отново да се приберат в слабоватото му тяло. Той отново завъртя глава по посока на бара, някъде над рамото ми, вдигна ръка и помаха.

Поседяхме, докато дойде сервитьорът, и протегна ръка към мен. Стиснах я и почувствах топлата влага на потта му. Разделихме се, без да си кажем „Сбогом!“.

Докато премествах няколко стола по пътя си на излизане, малко се забавих.

— Антоне! — чух гласа на Стефан зад гърба си. Обърнах се и спрях, за да го изчакам да приближи.

—莫 же ли един въпрос? — бе платил бързо сметката и вече излизаше.

Когато бяхме навън, спряхме пред вратата.

— Питай! — подканих го — Само че по-бързо!

— Колко пари платихме за интервюто във вестник „Алтернатива“ миналата година към края? Помниш ли? — изстреля набързо.

— Пет хиляди на ръка на редактора, за да излезе на първа страница. Нали аз му дадох парите? — отговорих, без да се замислям. Когато се усетих защо пита, посегнах с пръст и го бутнах леко в гърдите. — Ей, ама ти май не вярваш, че съм този, който съм, а?

Устните му се свиха, гъста мрежа от бръчки опаса ъгълчетата на очите му.

— Аз съм Антон, все пак. Да знаеш — сложих противопраховата маска на лицето си и забързах да се слея с тълпата. Той остана на мястото, на което се разделихме — затворената врата на заведението.

Не вярвах, а и не исках да се срещаме никога вече.

30.

На връщане влизах в различни магазини и рискувах да се движа по малки улички, където всичко можеше да ми се случи, само за да се убедя, че никой не ме следва. Това започна да ми тежи. Исках по-скоро да си върна живота, който си бях подредил, преди да вляза в тази проклета група. Предвид обстоятелствата, бях обнадежден от разговора със Стефан — друг Антон няма. Имало е — но вече не.

Не трябваше да се радвам за това, но какво пък — онова е било просто едно тяло, което така или иначе все някога се предава във времето и загива.

Аз съм Антон. Аз съм същността на Антон — неговите мисли, неговите решения, неговите действия.

Какво трябваше да направя?

Отговорът бе колкото елементарен, толкова и безалтернативен: Хората, които бяха забъркали това ужасно дело, трябваше да забравят за случая.

Или просто да изчезнат.

31.

Не бяхме се карали, но когато Таня ми каза, че си тръгва завинаги, нещо в мен прегоря. Отдалечаваше се бързо от мен и знаех, че няма намерение да се връща обратно.

— Таня! — забързах след нея, опитвайки се да не привличам внимание. — Почакай! — дръпнах я леко за ръката

— Какво искаш? — обърна се рязко към мен. — Забрави ли нещо?

Засуетих се за миг, но после формулирах въпроса си.

— Познаваш ли други ченгета?

— Защо? Дори и да познавам, какво те интересува?

Чувствах някаква нужда от нея и нейната помощ. Не знаех какво точно искам, но някакво съмнение витаеше в мен, откакто бях говорил със Стефан.

— Трябва да намеря информация за една гангстерска престрелка, но искам информацията, която е вътрешна, а не тази за пред медиите.

— Ти си луд! И ченгето ти го каза — престани да се забъркваш в неприятности! Оттук натам никой не трябва да пострада — и понеци да си тръгне.

— Таня! — отново я задържах за ръката. — Остани с мен!

— Ха! Да преследват и мен, така ли?

Бе права и осъзнах това. Всичко се обръща против мен и започнах да губя надежда.

— Къде ще отидеш? — попитах, защото не исках да губя връзка с нея. — Ти изгуби надзорника си и не можеш да работиш повече. Поне не в този град.

— Прав си — усмихна се криво. — Не без помощта ти стана така. А къде отивам — не е твоя работа. По-добре и ти изчезвай оттук.

— Не и преди да съм си свършил работата.

— Каква? Да убиеш някого? И какво от това? — бълсна ме с кокалестото си юмруче в гърдите. — Какво ще промениш? Какво значение има това?

— Моят живот нищо ли не значи? Нима не разбираш? — избухнах и веднага съжалих. Тя наистина не можеше да разбере, защото бе от другата страна. За тях аз не съм човек.

Известно време се гледахме мълчаливо.

— Имам пари, знаеш. Искам да кажа — имаме пари. Ела, моля те! — опитах отново.

Бяхме застанали по средата на оживена улица и постоянно някой се бълскаше в нас. Привличахме прекалено много внимание, а не трябваше да е така. Оглеждах се на всички страни. Това настроение се предаде и на нея.

Тя въздъхна, подхвана ме под ръка и се запътихме в случайна посока.

Въздухът бе горещ между телата на хората — миришеше на пот, мръсотия и развалена храна. Таня сбърчи нос и се загледа в краката си. Имаше доста извадени плочки от тротоара и краката ни се спъваха в дупките, пропадаха в меката кал, а и ни беше страх да не паднем в някоя отворена шахта. Киселинният дъжд бе разпердущинил платнените тенти и те висяха парцаливи над главите ни. Слязохме на пътното платно и се запровирахме между препълнени кофи за боклук и спрели завинаги автомобили. Замириса на тор и край ухoto ми изпръхтя кон, теглещ разкривена препълнена каруца. Тя скърцаше, увиснала на колелата си от тежестта на боклуците — старо желязо, картон и пластмаса. Наложи се бързо да отскочим встрани, за да не бъдем прегазени.

— Искаш отговор, нали? — този път Таня първа пое инициативата.

— Да.

— Отивам в манастир. Ще се отdam в служба на Бог. Това е. А най-добре направи го и ти.

— На Бог? — това бе наистина изненада — думи за Бог на една проститутка.

— Да, на Бог. Какво толкова чудно име в това?

— Откъде пък ти хрумна? — наистина бях любопитен. — Леко, внимавай! — дръпнах я, за да прескочи някакво човешко тяло, проснато на земята.

След нас някой се спъна в него и го изруга. Друг му се скара за нещо и настана голяма кавга. Не се обърнахме, но чувахме силните

крясьци, докато бързо се отдалечавахме от мястото.

След известно време Таня продължи да говори:

— Когато бях малка, идваха сестри от манастира и говореха за Бог и неговото милосърдие към хората. Раздаваха ни храна и дрехи в приюта. Никой друг не ни е посещавал там. Никой друг не ни е носил нищо. По-късно разбрах — чиновници са крали чрез машинации пари от бюджета за храна и издръжка на приюта. Виж! — извади изпод блузата си малко сребърно кръстче, висящо на бяла верижка. Досега не бях го забелязал, дори когато сме били интимно. Трябва тайно да го е сваляла по това време или го носи от днес.

— А има ли Бог? — позаинтересувах се. — Сега, ако кажеш, че има... — провокирах я, без да ме бе предизвикала.

— Е, очевидно за теб — не! — отвърна бързо. — Пък и нямаш нужда от него.

Това ме ядоса.

— Аха, значи, ако имаш нужда — има Бог, ако нямаш... И тъй като имате нужда, понеже ви е страх от естествения процес и неизбежната смърт, си го измисляте. За мен Бог — Творец, е някой си или няколко хомо сапиенса. Създали ме по свой образ и подобие. И притежаващ същата онази човешка глупост. Нали така? Логично. А за теб — това са хора, които, уви, не познаваш, защото са те изоставили. Наричат се родители. — Бях набрал скорост и дори не помислих да спирам. Сигурно я бях засегнал с думите си за родителите й, но това бе истината и тя би трябвало отдавна да я е приела. — А ако говориш за предците си, то науката е категорична относно теорията на Дарвин за произход и еволюция на видовете. Имаш ли изобщо представа за това, че ако твоите предци в Южна Африка преди сто и петдесет хиляди години не бяха се хранили с миди от Индийски океан, за да им се развие мозъкът, сега в най-добрния случай щеше да ровиш с пръчка в земята за грудки и да живееш в пещера. А що се отнася за Бог — щеше да знаеш за него, колкото, да речем, едно куче. Между впрочем, кучетата имат седемдесет процента от твоето ДНК, а човекоподобните маймуни — деветдесет и осем процента.

— Не го познавам твоя, как го каза — Дарвин, нито ме е грижа, дори да е така. — Таня спря. Спрях и аз. Погледна ме в очите и продължи: — Аз познах милостта на Бог и искам да му служа. А ти, щом не познаваш Бог — Творец, можеш да познаеш Бог — Хранител.

— Бог — Хранител? — е това вече бе прекалено. — Бог — Хранител, казваш. А къде е този твой закрилник, когато около теб пребиват, изнасилват, убиват, а? Къде е? — набрах скорост и тя трудно можеше да ме спре. — Къде е, когато умират хора от глад и болести. Когато ги газят по улиците или изпращат на бой. Нещо не виждам да се грижи за тях. Защо ли е Хранител само за богатите, а? Защо не му пука за тези, които наистина имат нужда? Молитвите на бедните не са достатъчно усьрдни ли?

— Не богохулствай! — целуна кръста и го пусна обратно в пазвата си.

Подхванах я внимателно за ръка и отново тръгнахме с потока. Помълчахме известно време.

— Е — какво, Таня? Излиза, че Бог — Хранител може да се купи. А кой има пари за това? — спрях за момент и някой ме бълсна в гръб, напсува ме и заобиколи, бутайки ме грубо.

Таня също спря и се обрна към мен:

— Ако трябва — ще си купя. Така да знаеш!

— Таня, религията е тест за интелигентност на индивида.

Тя не отговори и не ми стана ясно дали изобщо разбра мисълта ми.

Задуха силен вятър и вдигна прах нависоко. Премрежихме очи, за да се предпазим. Таня дори ги закри с шепа и изплю жълта плюнка в краката си. Аз се благодарих, че нося прахова маска на лицето си. Хората се стараеха да ни заобикалят, но това не можеше да продължи дълго. Отново ни забълскаха и почти насила поехме отново.

Тълпа, съставена предимно от невежи, неграмотни и озлобени индивиди.

Притиснах с ръка дрехата си отдолу — там, привързан за тялото ми, бях скрил пакета пари. На улицата кражбите на лични вещи от хората бяха ежедневие.

Петнист клощав пес заби зъбите си в прасеца на левия ми крак и тутакси отскочи встрани. Засилих крак, за да го ритна по муциуната, но при вида на гладните му очи ми стана жал за него и не го направих. Не ме заболя и затова подминах, но Таня се стресна и ме стисна за ръката, сбутвайки тялото си към моето.

— Та значи, на Бог ще служиш — в манастир ще ходиш, така ли?
— не се предавах.

— Да, изчезвам от всичко това. Писна ми!

— Стой! — спрях внезапно. — Криеш се!

— Глупости — избяга от погледа ми и се загледа в краката си.

— Така е, по дяволите, Таня! Така е! — извиkah триумфално. —

Помниш ли как разкри лъжата ми при нашата първа среща? Помниш ли как безпогрешно отгатна, че се крия? Това може да разбере само онзи, който го е изпитвал — размахах пръста си пред лицето й. — Така е, не ме лъжи!

Тя се засути за миг.

— Добре де, крия се. Какво от това? Теб не те засяга — отговори нервно и извърна глава.

— Не разбирам. До днес стоеше на пiaцата, нагиздена, видна от всички страни, а сега — криеш се и бягаш.

— Абе, ти глупав ли си, какво? — изпъна в линия красивите си устни момичето. — Не разбра ли, че от днес нямам защита. Няма го ченгето зад мен — надзорникът.

Лицето ѝ се бе зачервило, а очите ѝ се насълзиха.

— Е, какво от това? Ще работиш за собствена сметка — наистина не разбирах какъв е проблемът ѝ. — Няма да си плащаš, ще внимаваш за клиентите — това не стига ли?

— Не, не стига! — избухна не на шега. — Дължа пари. Много пари, и то на хора, които ще си ги вземат, или с мен е свършено.

Това бе проблем, но не чак толкова голям, колкото ѝ се струваше. Можех да ѝ помогна.

— За какво пари? Ето — имам... Хм, имаме пари. — предложих най-искрено и инстинктивно се хванах за дрехата, под която бях привързал за тялото си плика с пари.

— Продадох единия си бъбрек — каза просто тя. — Преди около две години — допълни и заби поглед в краката си. Погледнах натам, но не забелязах нищо интересно по тях. Обсипани със ситен прах черни ботуши. Бях сигурен, че ги е изчистила, преди да излезе от хотела, но престоят на улицата бе дал своето.

— Как така?

— Така — отговори ядно. — Как не разбиращ! Виждаш ли всички тези нещастници по улицата? Колко от тях мислиш, че ще оживеят до четиридесетгодишнината си? — и преди да отговоря

каквото и да било, продължи: — А до петдесетгодишнината? Знаеш ли какъв е бизнесът с човешки органи?

— Но ти нямаш белег? — усъмних се в думите ѝ. — Поне за това съм сигурен — спомних си нежната розова кожа около плиткото ѝ пъпче.

— Загря ли? — някой я бълсна отзад и тя се притисна към мен. — Взех парите, а после си намерих ченгето и така... Дължница съм и сега вече ще ме накълчат.

— Че той, дългът ти, значи не е върнат. Надзорникът се е възползвал от теб, но не е решил проблема ти, само го е отложил, докато работиш за него. Кофти — изругах останалото наум — бе толкова цинично, че не желаех тя да го чува.

Тълпата се бе поразредила и Таня се загледа в сградата на отсрешния тротоар. Дали не позна някого или нещо? Загледах се и аз — видях нескопосан опит за реставрация на фасадата на иначе хубавата някога постройка. На мястото на гипсовите орнаменти беше лепнато някакво тяхно подобие, вероятно от леки материали — може би пластмаса или стиропор. Бе боядисана в оранжев цвят, но вече достатъчно почернял на няколко места. Както и да е — не беше се получило добре. На помпозна светеща табела бе изписано: „Луксозен магазин за всеки.“ В този град явно всеки може да си позволи и малко лукс, каквото и да разбираха за това. Стана ми смешно.

— Ще си купуваш ли нещо?

— Не. Остави ме, само ми кажи къде да те намеря после! — съвсем спокойно каза Таня.

— Защо? Защо не сега? Защо после? — придърпах ръката ѝ. За кратко очите ни взаимно се проучваха.

— Не мога сега... Дай ми време! Само кажи къде ще ме чакаш — извърна глава.

Не искаше да гледа очите ми и нещо ми подсказа да бъда нащрек. Огледах се бързо наоколо, а тя не реагира.

— Колко пари ще вземеш? — запитах директно.

— Какви пари? — сепна се момичето.

— За мен — отново я дръпнах за ръката, за да видя очите ѝ. — Смяташ да ме предадеш за пари, а дори не знаеш кой ме преследва.

— Парии ли? — избухна насреща ми. — Не ми трябват пари! Свобода искам, но ти не разбираш, не разбираш, изобщо не разбираш!

— забълска с малките си юмручета по гърдите ми.

Придърпах я силно и тя не успя да се освободи, така че стояхме прегърнати по средата на улицата, а тези, които не успяваха да ни заобиколят, се бълскаха в нас и трябваше да полагам физически усилия, за да останем прави. Оставил я да поплаче на гърдите ми. Започнах да я галя по косата и установих, че червената ѝ перука също бе прашасала. Бе твърда и отгоре посивяла.

След известно време се успокои, вдигна лице към моето и усетих влажните ѝ бузи да докосват моите.

— Няма да спечелиш свобода — наведох глава и прошепнах в ухото ѝ. — Поне не в този свят — да знаеш!

Тя мълчеше и аз допълних:

— Само ще ме загубиш, а на твоя жаргон аз съм единствен „на който му пuka за теб“.

Тя се отблъсна от мен и притеснено се огледа. Огледах се и аз, но не забелязах промяна в обичайния поток хора.

— Това е важно и ти го знаеш — продължих. — Ще вземеш пари, но и това не е много вероятно, ще се откупиш за неизвадения бъбрек и ще те забравят за малко. А после? — тя не отговори, така че продължих: — Не че на този свят му пuka за някого, камо ли за някакъв си „получовек“ като мен. Хайде! — подканах я и този път тя тръгна с мен. — Отиваме да ти купим Бог, нали? — стиснах леко ръката ѝ.

— Колко си глупав! Никога няма да те предам — никога! — стисна устни, нацупи се и после продължи:

— Но и никога, запомни, никога няма да дойда с теб! Ти не си като нас — усетих лекото ѝ отдръпване, — ти не си като мен.

Замълчахме и продължихме без посока. Дори и да е искала да купи нещо от онзи магазин, вече нямаше значение.

Стори ми се, че за миг мернах ченгето на отсрещната страна на улицата. Дали момичето нямаше среща с него пред онзи магазин?

„Не може да бъде! Не тя!“

Минахме покрай стара жена, седнала на парче картон върху калта, встрани от потока хора, продаваща цветя. Наведох се към нея и взех червен божур, още влажен, съвсем скоро набран от нечия градина, като оставил дребни стотинки. Жената кимна признателно и направи с ръка кръст към мен.

— Бог да те поживи, синко! — дрезгаво каза тя.

Благодарих за пожеланието ѝ, а после бързо догоних Таня.

— Почакай, това е за теб! — поднесох ѝ цветето, но видях на едно от листата му малък охлюв и дръпнах ръката си назад. Охлювът бе извадил рогцата на главата си и ги въртеше във всички посоки. — Трябва да го занесем на поляна. Тук няма да оцелее. Да вървим да потърсим поляна, а? Ще излезем извън града, искаш ли? Там ще го пуснем.

Тя не отговори, стисна ме за ръката и с крайчеца на окото си забелязах, че се усмиваш, загледана в тълпата пред нас.

— Преди да тръгнеш за манастира, ще те помоля за още нещо — за последно, но преди това охлюва.

— Става — отвърна кратко.

— Ще те помоля да предадеш нещо на един човек... Момиче. Работи в Градската библиотека и мисля, че може да я наблюдават, за това не мога да се срещна с нея. Теб не те познават, така че би могла да ми помогнеш. Оставяш ѝ една бележка и това е. Нищо друго. Моля те!

— Първо охлюва, нали? — тя забърза крачка.

— Да, първо охлюва, разбира се — ако не носех противопрахова маска, хората щяха да видят широката ми усмивка.

— Знаеш ли... Ти все пак си човек — каза Таня.

**ТРЕТА ЧАСТ
ДЕМОН**

32.

Възможно ли е в човешкото поведение да има нещо по-отвратително от предателството? Предателството от човек, който чувствуваш близък и с когото, макар и за кратко, сте мечтали заедно. Болеше ме не толкова, защото отново бях в *института*, бях под контрол, бях „несвободен“, бях в затвор, а защото именно Лила го бе извършила.

— За твоето добро е, Антоне! — плачеше на гърдите ми тя. — Те ще ти обяснят! Искам да те спася!

— Да ме спасиш? — бях като прекършен. Как може да ме спаси, хвърляйки ме отново затворен между четирите бели стени? Как може несвободата да бъде спасение? И от кого да ме спаси, след като съм под контрола на преследвачите си?

— Ти не можеш... ти не трябва да си сам... Ти не си като нас! — при тези й думи я отблъснах от себе си. Завинаги!

Тя изхлипа за последно, а после се изправи срещу мен. Сълзите ѝ попиха в нежната кожа така внезапно, че се запитах дали наистина бе плакала. Учестеното ѝ допреди секунди дишане постепенно забави своя ритъм и тя изглеждаше напълно добре.

Махнах с ръка и обърнах гръб.

Тя не ме повика повече.

„Какво се получава? Защо не съм приемет сред хората като един от тях? Защо?“

Бяха ми обещали, че нищо няма да ми се случи. Хората, които ме доведоха принудително, се държаха прилично, дори любезно, бих казал. Не приличаха на полицаи, поне не такива, каквито бяха в моите представи. Настаниха ме в самостоятелна стая, но аз не им вярвах.

Можех ли да избягам, чудех се, но външно не проявявах интерес към заобикалящата ме среда — предполагах, наблюдават ме. Един път успях, макар и с помощта на Жорж, но сега съм сам. Пазачите ми вероятно ще са по-подгответи. Не знаех как да реагирам, ако отново се срещна с Жорж. На това вероятно казват „гузна съвест“. Не знам, не

бях изпитвал това чувство — до този момент. Ето доказателството — аз съм човек. Имам чувства, имам разум.

От друга страна, ако мога да извлека ползи от сегашното обстоятелство, то е, че може да ми се отдаде възможност да отмъстя на хората, които извършиха това с мен.

Вратата бавно се отвори и в случая ми се стори нелепо, сякаш някой внимава, да не ме стресне. В рамката се появи широко усмихнат непознат за мен мъж. Бе облечен с официален и скъп костюм, а това предизвика у мен чувство на очакване. Може би трябва да получа решение. Каквото и да е то, нямам избор и трябва да го приема.

Мъжът протегна ръка, с бърза крачка се приближи и се здрависа с мен.

— Здравей, най-накрая си тук — познах гласа му по тембъра. Телефонната линия променя, но не чак дотолкова. — Името ми е Божил.

— Здравей и ти — отговорих и зачаках.

Той придърпа стол и се настани на масата срещу мен. С показалеца на ръката си изчисти въображаема прашинка от ревера на сакото си и после духна на мястото. Не бързаше да започне разговор. Аз също не бързах.

— Не зная как да те наричам, но това скоро ще се изясни, нали така?

„Провокация!“

— Казвам се Антон, не знаете ли? — изрекох спокойно, сякаш това бе най-очевидното нещо на света.

— Хм, добре тогава, ако искаш — така ще те наричам, макар че... — замълча многозначително.

Бих искал да е по-директен в обясненията си, но си наложих търпение и останах така.

— Казвам се Антон — опитах се да говоря без емоция.

— Да, да — поклати утвърдително глава Божил. — Може, ако си правоприемник.

Помислих, че не съм чул правилно и се наведох напред.

— Какво? „Право“ — какво? — нещо не схванах. — Правоприемник?!

— Точно! Имаме доста за обясняване.

Издух бузи и изпуснах шумно въздух. Очертаваше се наистина интересен разговор — време беше. Търпението ми започна да се изчерпва.

Божил мълчаливо разтърка с ръка мястото около устните си. Обмисляше откъде да започне. Извади химикалка, щракна, после пак я прибра в джоба си.

— Виж какво, дали ще бъдеш *правоприемник*, това зависи най-вече от теб.

— Какво означава „*правоприемник*“?

— За теб лично означава „живот“, или каквото там се разбира под съществуване.

Не ми хареса отговорът му. Знаех, че съм затворник, знаех, че може би съм обречен, но въпреки всичко не очаквах толкова директен отговор.

Божил забеляза колебанието ми и реши да вземе инициативата.

— Искаш ли да стигнеш сам до същността и въобще да си изясниш положението?

— Как?

— Аз ще ти задавам въпроси, а ти сам ще отговаряш. Просто е, нали? — усмивка налази лицето му.

Беше нагло от негова страна да определя правила, но бе в силната позиция, затова трябваше да отстъпя и в интерес на истината в този момент нямах никаква друга идея.

— Съгласен, започвай... — вече бях нетърпелив и това ми личеше. Беше грешка да показвам слабост и дано това да няма последствие.

Божил се понамести, поглади назад не много гъстата си посребряваща се коса, поизкашля се в шепата си и започна.

— Ето ти въпрос — чукна с върха на пръстите си по гладката повърхност на бюрото. — Какво би направил, ако имаш много пари? Как би живял?

„*Какъв въпрос само!*“

— Ами-и-и... — започнах колебливо, — бих ходил там, където искам спокойствие, и бих задоволявал нуждите си — отговорих, като се почудих къде е уловката. — Е, надявам се, не мисля нещо различно от хората, нали? — добавих бързо. Това може да е провокация от страна на Божил. Вероятно бях подложен на някакъв тест и сигурно

изходът от него би бил важен за мен — дори съдбоносен. Прехапах устни — дано да съм дал верен отговор.

— Да, така е. Повечето хора мислят така — успокои ме Божил.

Отпуснах се с облекчение. Дотук разговорът ни пропадаше в нормални граници и не виждах никаква заплаха за себе си.

— А какво би направил, ако имаш още повече пари и можеш да си позволиш всичко на света и винаги да го правиш?

— Какво? — не разбирах същината на въпроса.

— Имам предвид това, че можеш да си купиш всичко, но без едно, а то е най-важното и най-ценното нещо — повдигна очаквателно вежди към мен. — Ти не си ли искал това? Не го ли искаш и сега? Точно в този момент.

Прехвърлих няколко варианта, като се забавих с отговора. Какво съм искал? Какво искам сега? Свобода? Не! Това е, но не съвсем. Отговорът бе толкова ярък с простотата си, че като метла изчисти всички други варианти.

— Живот! — изрекох силно. — Хората искат живот — почти изкрештях.

— Безсмъртие — поправи ме Божил.

— Безсмъртие?

Той кимна с усмивка.

Като всеки смъртен, много пъти съм се замислял над това. За несправедливостта на природата и за нейното несъвършенство. Именно несъвършенство, защото какво по-велико може да има от един вечен живот — пълен с радостта от движението и общуването. Ние бяхме само зачатък, едно велико, но недовършено докрай дело на майката природа. За съжаление бе отвъд силите на човечеството да поправи тази несправедливост.

— Виж, светът ни загива. Поради изчерпване на ресурсите на планетата, но най-вече от глупостта на хората. Погледни градовете!

Нямаше нужда от повече обяснения. Така беше — човечеството загива.

— Ти не си глупав и сам разбираш — богатите живеят в собствен свят и не ги интересува това, стига да могат да продължат да го правят. Те и без това не живеят в градовете, които вече загиват, защото не им се налага да работят.

— Аз такъв ли съм — безсмъртен? — върнах го обратно на думата с притегателна, почти вълшебна сила.

Божил се забави, може би само за миг, който на мен ми се стори безкрайен.

— По нашите класификатори ти си *матрикант*... Слушай! — положи двете си длани на масата между нас. Това бе заучен жест, който трябваше да излъчва спокойствие, но аз се чувствах напрегнат. — До три дни след смъртта на човек ние можем да копираме неговата мисловна матрица. Сам знаеш, че със спирането на сърцето и на мозъчната дейност, клетките продължават да се делят, дори косми растат, нокти и така нататък. Това си е продукт на тялото, но това теб не те интересува. Та до три дни след смъртта на човек можем да копираме мозъчната му матрица и да я пренесем върху биомеханична единица, наречена *матрикант*. Тя самостоятелно се захранва с енергия, тъй като биочастта ѝ се поддържа по естествен път — чрез приемането и преработката на храна, както нормално човешко тяло, а механичната част — посредством ултравиолетовите лъчи на слънцето. Във всеки случай енергийната част е дублирана и при нужда се компенсира — от биочастта към механичната и обратно. Ето това си ти.

Необходимо ми бе допълнително усилие, за да осъзная значението на думите му. Чувах ги, но съзнанието ми ги възприемаше и обработваше с известно закъснение. Въпреки това той не бе отговорил на въпроса ми по същество.

— Тази дейност е революция и в съвременната медицина няма аналог. Нашата разработка отне около четири години и половина, а финансовият ресурс, който изразходвахме — да кажем, че той е несъизмерим с никоя друга научна работа. И ето, че имаме резултат! Ето те теб. Тук и сега. Жив образец.

Божил разпери ръце и помислих, че иска да ме прегърне през масата. Аз се почувствах неловко, както вероятно и той, защото смутено свали ръцете си:

— Ето те и теб, значи...

На вратата се почука силно и след това се отвори. Някакъв непознат за мен човек се подаде и направи знак на Божил да се приближи, което той стори с неохота.

Мъжът започна да шепне нещо, а Божил наведе глава към него, като кимаше на интервали, без да го прекъсва. Когато онзи най-накрая свърши, Божил се обърна към мен и с извинителен тон каза:

— Виж, трябва да тръгвам. Настани се добре, храни се, спи, чети и отпочивай. Утре сутринта ще продължим.

Излезе през вратата, преди да успея да отговоря каквото и да е.

„Колко удобно време да го направи.“

Чух, че бравата се заключи, и нямаше нужда да проверявам — бях изолиран. Отново. Така и не разбрах какво е *правоприемник* и статусът ми на безсмъртен. Това ще стане ясно най-рано утре. Това не беше ли *някакъв капан* от страна на Божил? Така ще ме държи в очакване, да съм в подчинена нему роля, за да нямам причина да се опитвам да бягам. Не и докато не разбера всичко.

Примирих се с тази ситуация и като протегнах краката си под масата, ги качих върху стола, на който допреди малко седеше Божил.

Той се очертаваше като първия в моя въображаем наказателен списък. Но как? И с какво?

Затворих очи, чакайки утрото.

33.

Въпреки че бях отпуснат, не спях. Все още бях на двата стола и нямах намерение да лягам на леглото, което си стоеше все така непокътнато, откакто ме настаниха тук. Дори гардеробчето не бях отварял, за да видя какво са ми оставили. Не приемах и не исках да свиквам с идеята, че тук ще се задържа дълго.

В мислите си пътувах назад във времето. Спомних си срещата със Стефан и това, което каза за смъртта на Антон. Той е нямал роднини и е бил идеален за експеримента. Никой няма да се рови допълнително в смъртта му. Нещастен случай и това е. Ежедневно се случва с много хора. Просто статистика. Наистина ли не беше подгответо точно за мен? Трябва ли да съм доволен, че съществувам, че ходя, общувам, поемам с възприятията си света около мен? Трябва ли да съм БЛАГОДАРЕН? Аз Антон ли съм, или нещо друго? Ако съм спасен, благодарение на съвременното постижение на науката, за което се хвали Божил, значи съм Антон. Защо ще ме нарича *матрикант* без документи за това? От друга страна, ако съм Антон, нямат право да ме задържат принудително, а те го правят. Утре ще искам да упражня правото си на свободен гражданин! Това е!

На вратата се почука лекичко и това ме изкара от концентрация. Отворих очи и за кратко време трябваше да се ориентирам в полуутъмното помещение.

„За какво, по-дяволите, чукат?! Та аз съм заключен?
Затворник.“

Размърдах тялото си, но бързо се отказах да се изправя и останах на столовете.

Чух лекото прещракване на електронната врата и видях примигването на зеления диод. Вратата бе отключена и можех да отворя. Но, не! Не сте познали. Искате да бягам? И това ще се случи, но не и преди възмездиято да сполети виновните. Не и преди тази история да изчезне. Завинаги.

Затворих отново очи и този път наистина се постарах да заспя.

Утре вечерта ще спя в собственото си легло в моята собствена квартира.

34.

На следващата сутрин Божил ме навести във видимо добро настроение.

Избръснат прилежно и ухаещ на парфюм, с официалния си костюм изглеждаше сериозен и авторитетен.

Настани се срещу мен, усмихна се и ми подаде приятелска ръка, която аз поех.

Между нас сякаш се бе настанило някакво доверие. Исках да поддържам това впечатление по-дълго. Щях да използвам това, когато ми се удаде подходящ случай, за да го накажа.

— Здравей! Говорих с доктор Добрева. Тя изказа отличното си мнение за теб — бяха началните му думи. — За теб като държание, грижа за околните, ненамеса в техните вътрешни светове. Гледах и записите.

— Какви записи? — изненадах се. Досега не бе ставало дума за това.

Той, разбира се, знаеше, че не ни бяха казали и въпреки че бях виждал камерите, не знаех за тоталния контрол. Божил предпочете да се придържа към тезата си, че той не е знал за неинформираността ни относно тези им действия. В името на добрите ни отношения и доверие, което се стремях да му наложа, реших да не го опровергавам.

— Записите. Трябваше да знаеш. По времето, когато бяхте всички в групата, имам предвид преди бягството ти... Всичко сме заснели. Целия ви престой. На всички, не само на теб. Това е част от програмата ни. Как ще правим анализи, ако не знаем всичко за теб и другите? Надявам се, разбираш това.

Погледнах очите му и той не ги отклони. Очакваше думите ми.

Настъпи неловка тишина и чух как обувките му поскърцваха на пода — вероятно ги триеше една в друга. Странно — изглеждаше спокоен, или поне това, което виждах.

— Разбирам — влязох в тона му и започнах кратко. — Всичко разбирам.

— Да, това е важно — зарадва се Божил. — Имам предвид, ние трябва да сме сигурни. Все пак ще има и други, нали?

Започна да почуква ритмично, но тихо с пръсти по масата. Дали не бе започнал да се изнервя и каква ли бе причината?

— Какви други?

— *Матриканти*... *Правоприемници* — започна да събира власинки от ръкава на сакото си, избягвайки погледа ми. — Знаеш...

— А, чакай малко! — прекъснах го. — Обясни ми отново за *правоприемниците*. Изобщо, защо аз не съм Антон, според теб?

— Ето, че отново се връщаме към началото — каза с досада в гласа си Божил, като разхлаби възела на дебелата си зелена вратовръзка. — Този проект започна като чисто търговска инициатива, комерсиален продукт, но аз лично смятам, че той е нещо много повече за човечеството — завърши с патос, сякаш изнася представление. — Аз все пак не съм специалист, но съм убеден, че бъдещето на човечеството не е свързано с чисто биологичната му форма, в която е облечено в момента. Ще видим... Идеята е, че хората, които имат възможност да си го позволяят, могат да останат да живеят в нови тела, след като биологичните им обвивки се разрушат. След като загинат — продължаваше речта си той. — А какво е тялото? То е само един, запомни това, механизъм, поддържащ функциите на мозъка. Мозъкът е това, което е същността, идентичността на индивида. Тялото не е важно само по себе си. То е важно за поддържането на функциите на мозъка, като набавя нужните за храната му вещества. Проста химична зависимост. И така, ако прехвърлиш идентичността си в друга поддържаща среда, изкуствена биомеханична, то оставаш със същата идентичност, нали?

Не можеше да не се съглася с изнесената от него теория. Така беше, наистина.

— Та хората, които могат да си го позволяят, ще могат да сключват договор с нас — продължи обясненията си той. — Нотариално заверен, че след смъртта си тяхната мозъчна матрица — тяхното аз, ще бъде копирано в наш *матрикант*. Вследствие изпълнението от наша страна — когато му дойде времето и по силата на този договор, те стават *правоприемници* на старото си аз. Започват да живеят и разполагат с имуществото си и изобщо стават отново това, което са били. Само че по-здрави, по-издръжливи на вредни газове,

температурни аномалии и други подобни пагубни за човека влияния. Това е новата технологична революция, от която има нужда човечеството. Разбираш ли?

Бях поразен от простотата на изложението му, а ставаше дума за немислими за човечеството до този момент въжделения и стремежи. За съжаление обаче, тези блага не са предвидени за консумация от большинството.

— Ако пожелаят, могат да сключат нов договор — ако имат пари, разбира се, така че, ако се случи нещо с техните *правоприемници*, сам знаеш — войни, катаклизми, инциденти, да могат да получат *правоприемници на правоприемниците*. Не е объркано, надявам се. Всичко това обаче струва адски много пари, затова казвам, че е комерсиален проект. Засега — завърши той и зачака моята реакция.

Толкова много исках, чаках и жадувах да разбера истината, а сега, когато тя ми се разкри, не желаех да я приема. Каква низост! Каква циничност!

— Значи не е в полза на човечеството или там разни хуманни подбуди, както сте обяснявали на Стефан. Всичко се прави за тях — за най-богатите. Тези, които могат и ще платят цената?

Божил се замисли за миг, приглеждайки с пръсти линията на веждите си.

— Слушай сега, не е така... — реши да ме обори. — Поне не ми се иска да е така, но това е изключително скъпа технология и, съгласи се сам, ние не можем така... на всички — повдигна извинително рамене. — Освен това има една подробност... Ние не продаваме *матриканти*, тоест заготовките на биомеханичните тела. Ние даваме лиценз за ползване и той е с ограничен времеви интервал. Нашият лиценз за ползване на *матрикант и правоприемник* съответно, по закона, който ще се гласува, е десет години. След този период *правоприемникът* или трябва да плати нова сума, разбира се, като наш партньор тя е по-малка от първоначалната, или да ни преотстъпи, тоест да върне матриканта на компанията ни.

Прекъсна, за да види ефекта от думите си в мое лице. Не казах нищо, но отново ми се стори, че това, което обяснява Божил, е напълно в реда на нещата. Бяха сурови и безчовечни, но такива бяха правилата на бизнеса, а в този свят, освен бизнес, друго не съществува.

— Разбира се, в първоначалния договор има клауза — ако по никаква причина в този десетгодишен срок *матрикантът* загине, за наша сметка да преместим мисловната матрица в друг — наш *матрикант*, за да продължи договора си с нас до изтичане на лицензионния срок.

Трябва да призная — за всичко бяха помислили. За всичко, което ще носи печалба. Наистина става дума за много, много пари. Дори не можех да си представя мащаба на една такава печалба.

— А как ще се легализира всичко това?

— Ти, като бивш политик, знаеш със сигурност — усмихна се Божил, — никоя партия няма друга цел освен власт, която да се капитализира. Всичко е за пари, не си ли съгласен?

Думите му, макар да нямаха това за цел, ме засегнаха.

— Защо като бивш? Аз съм политик! — натъртих на думата „съм“.

Той не опонира, но не потвърди отново идентичността ми. Замълча, разглеждайки пръстите си.

— Е, тук си прав. Всичко е за пари — измърморих. Не можех да оборя думите му. Абсолютно вярно.

— Никоя управляваща партия няма да откаже парите, които ние ще ѝ предложим. Ще приеме такъв закон посредством своите парламентаристи. Наречи го „лобизъм“, ако искаш, но така работи системата. И когато този закон влезе в сила...

— И какво излиза? — прекъснах го. — Аз не съм законен, след като няма нищо в тази насока.

Осъзнах цялата ситуация, в която бях изпаднал, но не можех да приема фактите просто така.

— За съжаление! Ти сам разбираш. Трябваше да сме сигурни. Да експериментираме, да видим резултатите и да ги представим. Ти самият си най-доброто доказателство, най-добрият пример. Ние всички се радваме за теб и за проекта — със забързан темп заобяснява Божил, сякаш се страхуваше да не го прекъсна.

— Защо ме създадохте? — все пак го направих. — Само за да ме представите на господарите си и после да ме унищожите? Аз съм само един прототип? — преценявах как най-бързо да изляза, след като поваля Божил на земята. Имат камери навсякъде. Сигурен съм в това

— той ми го каза, а и ги бях виждал. Спомних си за отключването на вратата през миналата нощ и се проклех, че не се възползвах от шанса!

— Не, не. Няма да позволим това — опита се да ме успокои той, но не успя. Бях притеснен и това, изглежда, ми личеше. — Успокой се! Няма такова нещо. Ще оправим нещата. Все пак по-добре да си тук и да те има по този начин, отколкото да срещнеш неизбежния край, както всеки друг човек.

Лъжа! След като не казва направо какво ще стане с мен, нещата не са добре. Съдбата ми на експонат и лабораторен образец не ми бе по вкуса. Вероятно никога повече няма да изляза оттук, никога няма да видя света отново. Колкото и да бе грозен, това е моят единствен свят.

— Виж, ще ти дадем време, колкото искаш. Ще може да излизаш оттук, когато поискаш, разбира се, с придружител. Ще живееш пълноценен живот, но няма да имаш такъв извън института.

Какви дрънканици само! Пълноценен живот!

„Затворник, движима собственост на компанията — това ли съм аз?“

Божил гледаше към мен в очакване, търкайки длани една в друга.

— Искам да стана правоприемник — изправих се решително, така че масата между нас се разтресе, а столът се катурна зад гърба ми.

Божил трепна и поклати отрицателно глава.

— Засега това е невъзможно. Няма как да стане с обратна сила. Законът не е влязъл, когато това се случи с теб. Не обещавам, но все ще измислим нещо. Но правоприемник? Няма начин.

Помълчахме известно време, след което Божил бавно се изправи, приглади страните на сакото си и протегна ръка към мен. Помислих си, че по този начин изтрия потта от нея.

— Аз ще тръгвам. Ти разгледай библиотеката — има доста книги. Можеш да гледаш телевизия...

— Не гледам телевизия — прекъснах го нервно.

Останах с убеждението, че доверието, което изградихме един към друг в първите ни срещи, се бе изпарило невъзвратимо. Дано той не мисли така, но се съмнявах в това. Не бе глупав.

— Утре ще се видим отново — каза невъзмутимо той, вече застанал до вратата. — Все пак, помисли — по-добре да си тук и да те има по този начин, отколкото да срещнеш неизбежния край, както всеки друг човек. Като всеки смъртен на този свят.

След излизането му, диодът на електронната брава присветна в червено и ето, че останах сам със себе си.

Отново.

35.

Нямах проблеми с почивката през нощта. Сънувах нещо, но не го запомних, което означава, че не е важно, или поне аз така мисля. Или пък Антон така мисли. Стига глупости! Аз съм Антон!

Колкото и да не ми харесва положението, в което се бях озовал, присъствието на Божил ме караше да се чувствам по-спокоен. Инстинктивно може би разбирах, че той не ми е враг, но това правеше ли го мой приятел?

Ето го отново пред мен — усмихнат, приветлив, въртящ химикалка с блестящ жълт кант, приличащ на злато, в добре поддържаните си ръце. Опитваше се отново да спечели доверието ми.

Вътре в мен се появи онова почти забравено усещане за изпразване от съдържание. Мисълта ми започна да отстъпва на чувството за лекота и безгрижие.

„Няма да се дам! Знам какво се опитвате да направите!“

— Ти не можеш да съществуваш извън института на нашата компания.

Божил продължи вчерашния ни разговор.

— Защо мислиш така? Аз съществувах доста време навън, сам и ти го знаеш — отговорих почти автоматично.

Опитвах се да се концентрирам и да разсъждавам логично. Започнах незабелязано от него да щипя силно краката си. Колкото повече стисках с пръсти, толкова повече връщах разсъдъка си.

— Успял си, да, но следващия път може да не се случи.

Не бе прав и можех да го опровергая, стига да ми се удаде случай.

— Ако не беше Лила — трудно прегълтнах името ѝ, — щях да съм си там — навън и без вас.

— Слушай — Божил все още пропускаше да назове името ми, — не знаеш, но ти си заплаха.

Това беше нещо ново. Той бе решил да смени тактиката. Редуваше убеждение със заплаха, а аз продължавах да щипя усърдно мускулите на краката си.

— Аз?

Божил кимна утвърдително с глава.

— Не конкретно ти, а такива като теб... Разбери, какво например ще изпита Църквата към това. Към този процес.

— Какво? — прозвуча ми невероятно: „Църквата враг?“

Той изчака малко, за да отшуми първоначалният ефект, и продължи:

— Да, точно. Църквата. Ние също дълго време пренебрегвахме този фактор, но сега вече имаме отговор и това си самият ти.

Наострих уши. Дали не ми се отваряше шанс, който да успея да използвам в моя полза по някакъв начин?

— Обясни, моля! — облегнах се назад, давайки му да разбере, че няма да го прекъсвам. Искаше ми се да обясни всичко. Ако имам и други неприятели, освен тези, които ме държаха тук — трябва да знам. И ако те също са врагове на моите врагове, дали бих могъл да ги превърна в мои съюзници?

— Коментира се, че според Божието учение нямаме право да прекъсваме пътя човешки към небесното царство. Това не бих коментирал сега — има ли такова царство, няма ли. За да сключат хората договор с нас, значи те се отказват от този път. Еrgo — нарушават отношенията си с Бог. И по моему, религиозността на хората е породена от страх, страх от неизвестното след смъртта на тялото. Иска им се да вярват, че това не е краят. И излиза, че ние можем да решим този проблем съвсем реално, стига да се плати достатъчно, разбира се. Ако те интересува моето мнение по въпроса, то е — задгробен живот няма. Знаеш ли какво изпитва човек, когато умре? — не изчака отговора ми и продължи. — Изпитва същото, когато не е бил роден — тоест нищо. Така мисля аз. Та, според Църквата, всеки демон трябва моментално да бъде унищожен.

— Какъв демон? — не схванах веднага.

Той въздъхна отегчено.

— Наложи ни се да поровим малко, за да разберем, че според Църквата — тяло без душа е демон и според канона той трябва да бъде унищожен моментално.

— Тяло без душа? — повторих тихо.

— Да, тяло без душа — потвърди думите ми той. — Може да имаш разум, матрицата на Антон, но нямаш душата на Антон. Изобщо

нямаш душа, каквото и да означава тя, според Църквата. Разбра ли защо не можеш да излезеш? Защо ти казвах по телефона да се върнеш? Поне не и докато не се приеме Законът за правоприемниците.

— Значи аз съм демон? — повторих това, което вече знаех, но не исках да повярвам.

Той облиза устните си и се огледа. Сигурно бе жаден, но не станах да му подам вода, така че той продължи:

— Да, демон, и то без документи, за твоя информация. Документите, тоест паспортът, който имаш, е на името на Антон, а той, както вече знаех, е мъртъв. Така че това е още една причина да останеш при нас.

Това не бе новина за мен. Паспорта го бях поискал само за да ги заблудя да ме търсят чрез него. Това им даваше сигурност, че държат положението в ръце, а моята цел беше именно това — да печеля време. Сам знаех, че не бива да го ползвам.

— Твоята застраховка за това, да останеш сред хората, е единственият запис, с който ние разполагаме. Записът от твоето пребиваване в групата. Ти прояви повече човешки добродетели, отколкото всички останали, взети заедно. Тя е и нашата застраховка — и единствено ние ще решим кога и на кого да го покажем.

— Аз мога винаги да го докажа — с моето поведение. Винаги! — опълчих се на неговите думи. Стори ми се разумно и неопровержимо.

Той искрено се засмя и ме потупа по рамото:

— Никой няма да ти даде такъв шанс. Запомни добре това. Никой и по никакъв повод!

Продължавах да се опитвам да осмисля нещата, защото бях загубил временно концентрация. Божил се възползва и продължи:

— И изобщо, защо потърси Лила? Не мислехме, че ще го направиш наистина, но за всеки случай я бяхме подготвили.

— Имах да й давам нещо... Нещо, за което тя мечтаеше — започнах колебливо, — но вие имате записите, така че ще разберете. Тя има един грях, един дълг, който я тормози. Исках да й помогна да приключи с тази история.

— А, значи пак от хуманна гледна точка си действал. Ясно — разсъждаваше на глас той. — Хуманна гледна точка — повтори без причина.

Почувствах иронията в гласа му.

Настъпих с единия си крак другия и натиснах колкото имам сила, за да върна изгубената си концентрация.

— А имах да връщам и на Жорж — казах, докато Божил разглеждаше тънките си пръсти на ръцете. Свиваше ги и с видимо удоволствие ги разпускаше. Добре поддържаните му нокти бляскаха на светлината.

Той сякаш не ме чу, но после заклати утвърдително глава.

— Да, но би трявало да имаш още много пари, а ги няма. Къде са? — вдигна очи към мен.

— Взеха ми ги — отвърнах мигновено. — Едно ченге ми ги взе.

Той, изглежда, не повярва и бе прав да си го мисли.

— Кога?

— Питайте Жорж на кого и кога ги е дал. Нали ви е разказал.

— Аха — потвърди разбиращо Божил, но не бях сигурен дали повярва.

Помълчахме малко и той стана. Нямаше какво повече да говорим. Подаде ми ръка:

— Тръгвам! Виждам, че имаш нужда от време.

Вярно — имах нужда от още време.

Време, за да изпълня плана си и после да избягам.

Почти целите ми крака горяха от зверското пощипване.

36.

Тази нощ сънувах, а на сутринта си спомних.

Бях гъльб и летях над зелени ливади, а на крачето ми бе завързано листче, навито на малко руло. Виждах добре ловците, препускащи под мен в ниското, но аз се издигах още, и още — там, където стрела не може да достигне. И се носех напред, порещ ефира, по-бърз дори от сокола, пляскащ енергично криле зад мен. Сърчицето ми заби учестено.

Не след дълго хищната птица остана назад, протегнала напразно кривите си нокти.

Бях вестител и някой някъде ме чакаше.

37.

На следващата сутрин, въпреки безупречния си вид, Божил не изглеждаше особено щастлив от срещата ни. Имаше угрожен вид, въпреки че се стараеше да не издава това. Очите му бяха помътнели и леко пожълтели. Цялото му лице имаше подпухнал вид.

Настроението му като паразит прескочи в мен и аз също помръкнах, но какво ли да очаква един експериментален образец от създателите си?

— Знаеш ли — започна Божил, след като минаха любезностите, които си разменихме за „Добро утро!“, — мисля, че Църквата не може да е враг на никого. Това чисто и просто е бълф. Може и конкурент да имаме, не знам. Става дума за много пари — толкова, че изобщо не можеш да си представиш. За жалост в екипа ни работят хора, а кой човек не можеш да купиш с пари?

Съгласих се с него. Наистина кой човек не можеш да купиш с пари?

— Напоследък, според някои странини случаи имаме подозрения, че някой работи и за другого и си мисля, че този друг може да удари всеки момент, за да се наметне със „златното руно“. Така че, ако те хванат, може и да не те пречукат веднага, но това, което ще изтърпиш, може да ти се стори още по-тежко от това да те дезинтегрират. Ще ти бъркат в мозъка, както се сещаш. Тъй като си биомеханичен, имаш и неврони, така че точно там болката ще е ужасна — присви очите си, сякаш го заболя само от представата за това. — Аз, разбира се, не съм учен. Аз съм само един мениджър, управляващ пари и хора, но ги разбирам тези неща. Един съвет — не се оставяй да те хванат! Какво ли говоря аз? Ти си оставаш тук. Няма да позволя нищо да ти се случи, знаеш това. Но все пак бъди нащрек!

Това никак не ми хареса. Божил премълчаваше нещо и то бе от особена важност за мен.

— Какво има?

— Изкушението, както предполагам сам знаеш, е човешка слабост. Голяма — започна отдалеч той.

През тези дни вече бях чул достатъчно, за да бъда уплашен, а, изглежда, имаше още.

— А какво конкретно? Дори да ме хванат, ще ме изследват и после какво? Ще ме унищожат?

Божил се усмихна, макар да не бе смешно.

— Не, да не си луд? Толкова пари на вятъра! Помисли — могат да използват нашата апаратура за копиране на матрица и да вкарат в теб нечия друга мозъчна матрица. Ти ще се превърнеш в някой друг и дори няма да помниш настоящия ни разговор. Повярвай ми, изкушението е голямо — потупа ме приятелски по рамото. — Дори аз, представи си, мога да се изкуша да го направя. Колко мислиш, че ще е дълъг животът ми, имам предвид естествения? Така че не ставай наивен.

Това за продължителността на човешкия живот бе вярно. В тази гнилоч, която ни заобикаля в градовете, биологичният организъм има все по-малко защитни функции. Запрашеността се приближава до тази, примерно, каквато е в средностатистическа въгледобивна мина. Отделно от това съществува риск да бъдеш прегазен, застрелян или пребит — просто ей така. Ако пък бъдеш наръфан от хилядите бездомни кучета, плъхове и подивели котки, тогава ще те тръшне нелечима за бедните болест.

Нямаше какво повече да обсъждаме, така че той се сбогува учтиво и си тръгна.

Вратата отново бе заключена за мен.

38.

Тази нощ имах нужда да заспя, но изобщо не се получаваше. Една тревога се бе оформила в съзнанието ми и сега бързо набираше огромна маса. Толкова огромна, че не бях способен да виждам и не чувам нищо друго.

Ако аз съм *матрикант* и съм притежание на компанията, какво пречи да ме дадат на лизинг срещу пари. Изтриват мисловната матрица на Антон и мултилицират поредния богат клиент в това тяло, а аз изчезвам. Не оставям никаква следа след себе си. Умирам ей така, ако това е желанието на някой друг, който мисли, че е негово право да решава. По-точно, по правото на един бизнес. По правото на парите. Многото пари.

Дори да жертвам свободата си — бих ли жертввал собственото си аз? Живота си, един-единствен и неподражаем Антон!

Излиза, че нямам право на живот. Според логиката на Божил аз не съм *правоприемник* и никога няма да мога да бъда.

Съзnavах и друго — времето, прекарвано тук, не е мой съюзник.

Демон! Аз съм демон. Тяло без душа.

Премествах възглавницата ту под главата си, ту под мишницата си. Лежах по гръб, сплел ръце пред гърдите си, или пък настрави — гушнал колене.

Технологията за това, което съм, се състои от две части. Едната част — това е скенерът, с който копират мозъчните връзки и подредбата на невроните, а другата е биомеханичният *матрикант*, готов да поеме нечия мисловна матрица. Оттук мога да съдя, че ако някой се добере до двете необходими условия — този скенер и тялото на *матрикант*, това може да се случи. От думите на Божил разбрах, че има опция за копие на нечия мисловна матрица върху моето копие, тоест да изтрият идентичността на Антон в тялото на *матриканта*. Истинското ми аз. И тогава аз ще бъда безвъзвратно изгубен, защото идентичността ми обитава единствено и само в тялото на *матриканта*.

Аз съм Антон! Не трябва да спирам да мисля като него. Не трябва да спирам да мисля като човек!

Електронната брава на вратата тихо прищракна и светна зелено. Беше отключено. Какво, по дяволите, става?

Вратата се отвори и от осветения коридор в рамката изникна човешка фигура. Ключът на лампата щракна и пред мен застана непознат мъж. Той заповедно сложи пръст на устните си. В другата ръка бе стиснал дръжката на малко метално куфарче. Изпъкналите му очи бяха насылезни, сякаш е слагал капки или е плакал. На светлината изглеждаха като прозрачни, а под тях синееха огромни подпухнали торбички. Косата му бе третирана с гел, или просто бе мазна от мръсотия и се бе сплескала откъм едната му страна. По тази причина главата му сякаш бе крива. Носеше синя униформа с черен кант на крачолите, а на гърдите му висеше килнат бадж.

Изправих се бързо.

— Тихо! Ще те изведа оттук.

Кимнах и се обух. Мисълта ми летеше. Тук нямах шанс да накажа виновните и да се спася. От друга страна — навън бях скрил на сигурно място по-голямата част от парите, които бях получил чрез Жорж и ченгето. Можех да намеря, тоест да си купя помощници и оръжие.

Следващия път, когато се върна на това място, ще съм готов.

— Оттук, върви след мен — прошепна, когато се озовахме в коридора. Като две безшумни сенки се изнizaхме бързо и когато моят водач отключи добре укрепена в касата метална врата, се озовахме в заграден двор под открито небе. Огледах се и видях, макар и зад облаци от смог, очертаващото се слабо сияние на луната.

Човекът уверено ме поведе с бързи крачки към тъмната част на двора:

— Ще прескочим оградата... — дишайки тежко прошепна в ухото ми. — Там има подпряна стълба. Така че ме следвай. Разбра ли?

— Аха — потвърдих.

Не се обърнах назад.

39.

Возехме се в някакъв ръбест, непознат за мен двуместен автомобил. Някакъв артефакт, останал като антична вещ от минала епоха. Учудих се как това нещо изобщо може се движи. Доста раздрънкан и често двигателят се колебаеше в своите обороти, но след задавено покашляне, решаваше да продължи да работи. Моят спътник, изглежда, бе свикнал с особеностите на возилото, така че не даваше вид да се притеснява. Оглеждаше се постоянно, сякаш за пръв път караше в тази част на града. Бе достатъчно тъмно, а слабите фарове едва-едва осветяваха очертанията на пътя. Търсеше нещо или някого. Куфарчето беше в краката му и му пречеше, така че човекът изпъшка, наведе се и със замах положи куфарчето на колената ми:

— Задръж това! После ще ми го върнеш, че няма къде да го сложа.

Кимнах и го подпрях с ръка, за да не се изхлузи по краката ми.

— Някакво обяснение? — подхванах разговор, държейки се с другата ръка за силиконовата дръжка над вратата. Пътят в този си участък бе доста разбит, а шофьорът сякаш изобщо не се опитваше да избягва дупките. Нямах и най-малка представа къде се намираме в момента.

— Не си ли доволен? — лаконично изръмжа човекът до мен.

— Доволен съм, но защо го правиш? Защо е този риск, който поемаш? Това не разбирам — настоях за повече яснота. — Къде отиваме?

— Какво ти става, бе? След малко ще си свободен — познатото вече ръмжене.

Някаква сянка сякаш захлупваше разума ми, но аз инстинктивно се противопоставях на това. Не мога да преценя какво ме притесни, но нещо не се връзваше. Защо не отговаря на въпросите ми, а избягваше това с насрещен въпрос?

— Спри! Искам да сляза — хванах лакътя му.

— Ще спрем, когато аз кажа, разбра ли? — нервно избути обратно ръката ми и продължи да се взира напред. Известно време

мълчахме и двамата, а след това добави по-кратко:

— Не е безопасно тук.

Макар и доста тъмно, можех да видя лъскавия отблъсък по целото на шофьора. Можех дори да помириша обилната пот, избила по лицето му. Лъхаше на страх.

Замълчах и се загледах през помътнялото от мръсотия стъкло до рамото ми. Опитвах се да разбера къде се намираме — изглежда, излизахме от рамките на града. Не познавах това място. Светлините на сградите ставаха все по-малко и все по-слаби, докато съвсем се изгубиха.

Този човек рискува много. Със сигурност ще остане без работа, ако изобщо остане в този град. Защо? Заради един... Какъв съм в неговите очи? Каква е каузата, за която е готов да загърби всичко? Каква е каузата на един човек в този изкривен свят? Към една кукла. Тези въпроси се завъртяха в главата ми, подобно рулетка в казино, и отговорите, които възникнаха спонтанно, не ми харесаха. Този човек криеше нещо. Този човек не прави добро от широко сърце и не загърбва работата си хей така. И накрая — не иска да има могъщи врагове. Този човек прави това за пари, и то очевидно за много пари. Щом не ме унищожиха физически, а можеха, значи им трябвам за нещо. Тялото ми, освен че струва изключително много пари, е и носител на ноу-хау. Този човек ме води при другого.

Този човек ме води, за да ме продаде!

Когато светлините съвсем изчезнаха и на пътя остана да просветват само тънките снопи на фаровете ни, шофьорът се успокои и въпреки воя на двигателя чух да отронва въздишка. Скоро твърдата настилка на пътя съвсем изчезна. Каросерията се затресе — ту пропадаше рязко, ту се изкачваше неравномерно с четирите си гуми и тялото ми се заклаща опасно встрани и напред. Това ме принуди да стисна още по-здраво дръжката над вратата. Колата вероятно не бе поддържана добре и ужасно проскърцваше, тресеше се неестествено и проявяваше признания за скорошно разпадане на части. Нещо се откачи от тавана и падна върху главата ми, а оттам се изтърколи върху куфарчето в ската ми. Избутах го с ръка на пода, без дори да го погледна. Замириса на изгоряло масло и кабината се заизпъльва с дразнещ ноздрите дим. Возилото дори не забави своя ход. Скърцаше,

друсаши и пуфтеши. Нищо чудно това да е последното й движение по пътищата — дори не бях убеден, че ще достигне целта си.

Шофьорът съвсем забрави за присъствието ми и здраво стиснал волана, натискаше безжалостно педала на газта. Недалеч пред нас и малко встрани присветнаха фарове — два пъти дълго, а после и един къс.

Сякаш някаква завеса, държала ме на тъмно досега, се вдигна пред очите ми. Миг дилема и после действие. Сега или никога!

Пуснах влажната от стискане дръжка над вратата, извърнах се странично и с всичка сила ударих шофьора по главата. Ударът ми попадна точно откъм сплеснатата част на косата му. Той не успя да реагира, главата му се отклони силно в посока на страничното стъкло и от удара в него изкънтя глухо. Нямах време за размисъл, напипах вратата, рязко отворих и скочих напосоки. Стъпих накриво и от внезапната болка и промяната на скоростта се изтърколих на замята. Ръцете ми, в опит да ме задържат на място, се зариха в прахта и забраха шепа треволяк и дребни камъчета. Седнах и ги захвърлих с ярост по колата, която, сякаш олекнала, продължи известно време, без да спира или сменя посоката. Можех да проследя движението й по жълтите подскачащи светлини на габаритите, но нямах такова желание. Огледах се, доколкото можах, на всички страни в търсене на някакъв ориентир. Почти веднага разпознах малкото метално куфарче, което преди да скоча беше в ската ми.

Взех го в ръка. То не беше тежко и аз се изправих, пренебрегвайки острата болка в кръста. Запътих се напосоки. Тази нощ луната не можеше да пробие газовата пелена, а може би имаше дъждовни облаци, но във всеки случай тъмнината бе мой закрилник. Отворих ръце и с радост я прегърнах.

Далеч зад гърба си чух истерично свирене на клаксон и форсиране на автомобилен двигател. Добре, че човекът не е пострадал по-сериозно, помислих, но това ми даде допълнителен стимул да продължа и почти затичах в тъмното. Поизкълчих още няколко пъти глезените си, но освен краткото болезнено чувство, нямах друг проблем и това дори не забави моя бяг.

**ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
СБЛЪСЪКЪТ**

40.

Не знаех колко далеч съм стигнал от мястото, където скочих от автомобила, но изгревът ме завари на билото на някакъв хълм. Калта, с която се борих при моето бягство, бе изчезнала и сега краката ми се движеха с лекота през ниските буренаци. Местността бе с доста разнообразна растителност — малки дръгливи храсти, ниски дървета и на места зелени тревни участъци. Ноздрите ми вдишваха чист свеж въздух. В небето се рееха малки пъстропери птички, гонеха се и играеха като въздушни акробати. Изпод краката ми лична малка жълта пеперуда и кацна на съседния цветен бурен. Цялата тази картина успокояваше ума и радваше очите ми — бе като рисувана детска книжка.

Седнах на земята и се опитах да отворя куфарчето, но то беше заключено. Огледах се наоколо, намерих един по-голям камък и с него силно ударих едната ключалка в опит да я счупя. Не успях. Ударих още няколко пъти — без резултат. Нямаше начин да успея без оригиналното ключе или поне от някакви инструменти. Оставил този проблем за по-късно.

Изправих се и се опитах да намеря някакъв ориентир, но безуспешно. Не знаех дори на какво разстояние приблизително съм от столицата.

Спуснах се по хълма, преминах поле, обрасло с тръннаци, и отново се заизкачвах. На върха на новия хълм видях в подножието му неголяма стара, отдавна изоставена постройка. Покривът се бе срутил и само голите стени стърчаха като плочки от игра домино. Тръгнах надолу. Като приближих достатъчно, открих, че има нещо като двор, ограден с плетени клони. Влязох вътре и се озовах пред кладенец за вода. Издърпах въжето, за да вдигна кофата, но такава нямаше. Въжето висеше свободно. Жалко! После ми хрумна нещо. Завързах дръжката на куфарчето с въжето и го спуснах обратно в дупката. И без това не можех да го отворя, само ми пречеше. Може изобщо да не е важно за мен. Нека стои тук скрито. Засега.

Когато седнах да си почина, облегнал гръб на каменното тяло на кладенеца, до ушите ми достигна странен звук. Напрегнах слуха си, за да открия посоката откъдето идваше. След кратко колебание станах и се запътих натам. Можех вече по-ясно да определя шума — приличаше на звънче — такова, каквото помнех от моето детство. Да, моето детство, защото аз съм това, което мисля, чувствам и помня.

Денят бе ясен и можех да виждам далеч пред себе си, но все още не откривах източника, а той се засилваше все повече. „Тук някъде е“ — помислих и в този момент го видях. Рунтаво и едро животно — овца, обикаляше около висок храст и току вдигаше глава, за да пощипва от зелените му листа. Почти веднага забелязах и изпружени човешки крака, подаващи се изпод сянката на съседен храст. Вероятно беше стопанинът на животното. Нямаше какво да рискувам и реших да го заговоря, и да потърся информация за местонахождението си.

— Здравей! — подех високо, изминавайки последните няколко метра помежду ни.

Човекът рязко се изправи и поседна, търкайки очите си. Изглеждаше сънен и доста объркан. Съжалих, че вероятно съм го изплашил, но не знаех как да подходя по друг начин.

Той притеснено стегна връвчицата, служеща му за колан — панталоните му бяха големи и зейнаха на мястото на талията му. Изтърканата му риза беше разкопчана почти до пъпа и показваше побелели слаби гърди. На мястото, където бе лежала главата му до този момент, остана смякана вълнена шапка. На косата му бе провиснала сламка и подразни челото му. С рязък замах човекът я отстрани, а после позаглади с ръка необръснатите си бузи в опит да придае приличен вид на стърчащите на всички страни твърди косми.

— А, здрави — отвърна, след като дойде на себе си. — Аз, таковата... Малко съм позадряпал. Седни, де! — тупна с ръка до себе си. — Почини си.

— Не, не съм уморен, но... добре — подвих крака и седнах до него.

— Ти, като гледам, не си тукашен май... — зададе нещо като въпрос. — Май си градски... С тия дрехи. Тц-тц.

Какво можех да крия? Не се и опитах да измислям истории. Не и пред него. Какво можеше да ми стори един овчар в полето.

— Така е. Не съм оттук. Изгубих се. Бяхме компания с кола и слязох през нощта за малко, за да пикая. Бяхме се почерпили и сигурно приятелите са ме забравили на пътя. После се обърках и не знам накъде съм вървял — махнах неопределено с ръка. — Ей, там — посочих към съборетината с кладенеца — намерих нещо — хижа ли, какво ли?

— А, онова там? Старият овчарник на Луко. Откак умря, няма вече кой да чува овце и гледай — съсирия. Е, обаче аз имам една и да ти кажа ли — струва колкото пет от другите — изрече с неприкрита гордост мъжът.

Поседяхме известно време мълчаливо, загледани в краткото животно, а овчарят потупваше с дълга пръчка напуканите си, на места прокъсани обувки. Беше ги обул на бос крак и през тесните цепнатини прозираше жълтеникава кожа.

Беше любопитен — то се усещаше, а в момента се опитваше да формулира въпросите си към мен. Аз мълчах и дадох правото му на първи въпрос, защото също имах въпроси към него.

— Абе, човек, да знаеш, много си се отклонил от пътя, а и градът е далеч. Е, не чак толкова — като духне вятърът оттам да докара мръсотията, та чак засенчва слънцето. Чудя се как живеете в тази смрад, ама то си е ваша работа... Жаден ли си? — извади от торбичката си стъклена бутилка и понечи да ми я подаде, но се сети нещо. — А, да избърша гърлото — издърпа ризата си напред и отърка бутилката в нея, — че може да си гнуслив. Нали?

— А не, не съм — изльгах. — Само че не съм жаден.

— Хм, че както искаш тогава?

Овчарят сам отпи от бутилката, зави капачката с почленелите си сбръчкани като грайфер на автомобилна гума пръсти и я пусна обратно в торбата:

— Виж, ако си гладен — нямам какво да ти дам, ама ако дойдеш с мен, все ще се намери нещо у дома. Ти накъде отиваш?

— Към града отивам — отговорих, събувайки обувките си. Палците бяха пробили чорапите и сега жълтите нокти се облещиха насреща ми. — Столицата... нали знаеш — гражданите са си за града.

Заразтърквах подулите се стъпала на краката ми. „Трябва да пооправят малко краката, ако искат матрикантът да няма проблеми. А може би трябва да се усещам точно така? Може би

искат да бъде максимално близко с усещането до реалното тяло? Да не се приема като чуждо.“

Човекът замълча, видимо мъчейки се да сдържа любопитството си, но не знаеше как да продължи.

Аз не го облекчих и също замълчах. Само ако знаеше как се нуждая от помощ! После си помислих, че не е честно от моя страна да се възползвам, човека не познаваше словесни игри.

Загледахме се в овцата. След като бе опоскала храстата почти до шушка, реши да се скрие от обедното слънце точно под рехавите му клонки. „Също като действията на хората — първо унищожават, а после се опитват да вадят ползи“, помислих и ми стана криво.

— Все пак не разбрах много — ама откъде идваш? — престраши се накрая да попита направо.

— Избягах от едни хора — изтърсих.

Мъжът подсвирна и наведе глава. Настъпи неловко мълчание, поне за мен. Човекът продължаваше да тупа с пръчката по скъсаната си обувка известно време. Не даваше вид ни най-малко да е уплашен.

— Абе, разбрах аз, като те видях такъв един... — почуди се известно време с определението. — Абе, градски си — то се вижда. Няма как на излет да си тръгнал така... Неподготвен. Пък и кой ходи на излет днешно време?

Той изчака известно време да отговоря, но аз мълчах.

— И сега ще правиш? — продължи овчарят по-смело. — Ще искаш подслон, храна... Така ли? Кажи де!

— В общи линии.

— Какво ще рече „в общи линии“? — обърса с ръка носа си. — Казвай направо.

— Виж — започнах, — само ми покажи пътя към столицата, ама ако може не главния, а по-така, нали разбираш?

Овчарят подсвирна втори път и енергично зачеса с ръка голите си гърди.

— Аха-а, ясно! Уж си загазил, уж ме питаш, пък то... Хайде, не ми казвай кой те гони — да не загазя и аз. Щом не искаш да говориш — добре. Може и да си прав — съгласи се мъжът.

Може би пък не съм прав — помислих. Може би хората трябва да знаят — и то сега. Не после, когато ще е късно. Но от друга страна, какво ли зависи от тях — от масите обикновени човеци. Хора, които

имат един живот, прекаран в лишения, борба за оцеляване, без перспективи, без свобода на духа. Живот празен.

Все пак трябваше да знам.

— Какво би казал — започнах предпазливо, — ако в бъдеще богатите могат да продължат да живеят заедно с богатството си ей така — за много повече години от нас. Дори вечно, да речем. А? Какво ще кажеш?

Овчарят започна да се муси странно, повдигна вежди, а после облиза с език дебелите си устни:

— Е, та те само за това ламтят — пари, охолен и дълъг живот.

— Не, ти май не ме разбра — натъртих. — Подготвят го. Който има пари, да плаща — остава, който не — мре.

— Абе, то наш'то живот ли е? — въздъхна непознатият — Ей го, той, синът, от колко време е там — в града, и не се обажда — жив ли е, здрав ли е. Колко деца отидоха там и ни вест, ни кост. Като някаква озверяла ламя е този град. Потъват сякаш в бездната, ама тук — нали няма работа... Що вършат там, не знам. Хей, да ти дам снимката му — да го потърсиш, а? — оживи се овчарят.

— Много бих искал да ти помогна, но няма как. Самият аз се крия и нямам намерение да стоя там. Само да намеря един човек... Едно момиче... Една послушница... Свят човек — да знаеш, но преди това в града трябва да взема едно нещо. Един пакет. Оставил съм го на сигурно място, ама е в града. Хей, знаеш ли какво ми хрумна? — потупах човека по рамото. — Ще ти дам пари. Достатъчно, за да наемеш някого да свърши тази работа. Какво ще кажеш?

Овчарят заклати глава одобрително и макар малко трудно, но се изправи. Посегна с пръчката към овцата, подканяйки я да става и после се обърна към мен:

— Хайде, денят преваля, нямаме много време... Път е.

Въодушевих се и аз и скокнах на крака. Някакво животинче се подплаши и се шмугна в малка дупка, близо до мен. В бързината не успях да видя какво е. Вероятно полска мишка или нещо подобно. Ритнах без причина малко ръбесто камъче в тази посока, а то, за мое учудване, подскочи и попадна точно в тази дупка. Почувствах се гузен от това.

— Я, подай ми шишето да пийна малко — макар да можех да издърjam на жажда, исках да породя допълнително доверие към мен.

Психологически трик, от който едва ли имах нужда.

— Ето — подаде ми го, след като го извади от торбичката, — пий! А за това, което каза... Това за богатите и вечния живот...

— Да? — погледнах го в очите.

— Ами не е лошо, тъй мисля аз. Представи си, че се замогнем по някакъв начин — аз или синът ми. Не бихме ли могли и ние... да кажем, да се възползваме от това? Да живеем и ние толкова... Да живеем... Вечно.

Погледнах лицето му, а то сякаш се стече и размаза, и така загуби човешките си черти. Защо ли се учудвам, впрочем?

— Да — потвърдих, — бихте могли, разбира се.

Лицето на мъжа изгря.

41.

Калната овца бе тромава и това ни бавеше, но моят спътник за нищо на света не искаше да я върже със синджир, за да си я прибере на връщане. За капак на всичко няколко пъти спирахме принудително, за да почива изтощеното животно. Миришеше ужасно и аз се стремях да не бъда близо до него. Колкото и дълъг да бе денят — дойде вечерта, а ние все още не бяхме стигнали. „Близо е вече“, повтаряше за пореден път моят водач, сочейки неопределено напред, и ние продължавахме да вървим. Благодарение на луната все пак можехме да се движим дотолкова, че да не се пребием по някой песъчлив и хълзгав склон. За светлина от звездите и дума не можеше да става — бяха скрити от облаците.

— А ти? Как загази, та...? — не издържа по някое време на любопитството водачът ми.

— Оф — не скрих досадата си, — заради един пиар... Е, и за пари де, но в началото идеята беше пиар.

— Какво?

— Пиар — не знаеш ли? — логично бе да не знае, но за мен бе странно. — Това са режисирани мероприятия, организирани за публични личности, имащи за цел пряка връзка с обществото. Целта, разбира се, е да се покаже и затвърди усещането, че те — публичните личности, са част от цялото общество. Произлизат и принадлежат на него.

Човекът едва ли щеше да разбере този изказ, затова махнах с ръка и продължих искрено.

— Когато искаш да изльжеш някого и се преструваш на нещо друго — опитах се да му го обясня най-просто. — Само за пред хората, обаче. Абе, прост трик, ползван от политици и няма да повярваш — но без него не може. Лъжеш, че си такъв един загрижен, че правиш нещата само и изключително в обществен интерес, но падне ли завесата, теглиш една майна на всички. Грабиш с две ръце. Колкото успееш, защото утре може да не си там. С една дума — лъжлив образ.

— Аха — мисля, че разбра елементарното ми обяснение. — Значи това, което виждам, не е това, което е? То е само за пред мен, така ли? Знаех си аз... Та и ти ли така?

— Може да се каже — съгласих се. — Въщност, точно това е.

Някъде до нас нервно изкряска птица и после шумно отлетя напред. Скоро чухме бързите плясъци на крилата да приближават обратно. Известно време го чувахме да кръжи в писъци високо над нас, но после утихна.

Луната започна да разбутва скучилите се облаци, видимостта се подобри и сега можехме да се движим по-бързо.

Повървяхме доста време, преди мъжът да заговори отново.

— Ето го пътя — видях силуета на вдигнатата му ръка напред, когато усетих твърда почва под краката си. — Продължаваш в тази посока и ще стигнеш. Внимавай да не те бутне някоя кола, че карят, без да гледат. Може да опиташ да стопираш, но шансът да ти спрат е нищожен. И все пак пробвай — опита се да ме настърчи.

— Добре — нямах нужда от повече обяснения и от помощта му.

— Оттук поемам сам. А ти ми кажи как да те открия... Там, за парите, които ти обещах.

— Брех, момче, ти ме шашна — зарадва се мъжът. — Никой градски не изпълнява думата си, ти ще си първият. — потупа ме в тъмното по гърба. — Ако все пак имаш късмет и решиш да го направиш — търси бай Стоил-Въжето, от Кладница. Тук всички ме знаят така... В Кладница, де... Моето село, нали така. Гле'й да не забравиш, а?

Уверих го, че няма да забравя и поех по пътя, подривайки парчета изронен асфалт и камъчета в указаната ми посока. Силно се надявах, че обувките ми ще издържат на тази екстремална употреба и ще останат здрави, поне докато стигна града.

Движение на автомобили нямаше, но дори и да имаше, колебаех се дали да се опитвам да ги спирам. След няколко крачки се обърнах и махнах с ръка за сбогом. Дори и да не бе видял в тъмното, смятах, че така е редно да се разделят хората.

Имах сили в тялото си и ускорих крачка. Надявах се преди изгрева да съм в столицата, да взема, каквото трябва и да се покрия дълбоко.

Малко по-късно обаче установих, че така няма да стане. За лош късмет луната отново изчезна зад облациите и по тази причина много препятствия срещах в тъмното — няколко удара в някаква растителност и няколко изкълчвания от внезапно пропадане на почвата под краката ми, бяха сред тях. Седнах, за да изчакам да стане по-светло, а малко след това се отпуснах на земята, свит в ембрионална поза и така прекарах по-голямата част от нощта. Щурците сякаш усилиха своята песен. Може би бе техният любовен период. За тях аз бях поредният натрапник, позволил си да си присвои тяхното естествено място. Извиних им се мислено — само за тази нощ. Затворих очи — и без това бе безполезно да се взираам в тъмнината. И утре е ден!

Земята бързо изстиваше, а този хлад безжалостно проникна дълбоко в тялото ми и се настани там. Неканен, но безалтернативен гост. Отпуснах се, забравяйки всичко — забравяйки и него.

Когато щурците вече се бяха умълчали, разбрах, че трябва да е настъпила някаква промяна и отворих очи.

Слънцето занаднича нетърпеливо иззад хоризонта и бързо започна да се развиделява. Изправих се, за да огледам пейзажа около мен. Той не се беше променил, откакто бях поел сам. Навред разхвърляни хълмове и ниска, вкоренена в тях растителност, и огромни бели камъни, довлечени незнайно от кого и незнайно откъде.

Щях да продължа в същата посока, но преди това бръкнах в джоба на ризата си и оттам извадих късия рус косъм от главата на Таня. Вдигнах го пред очите си и бавно го завъртях. Той се прекърши леко в средата и се килна на една страна. Поднесох го към носа си, помирисах го внимателно, но не усетих никакъв аромат. Мушнах го отново в джоба на ризата си и продължих по пътя, взирайки се в далечината пред мен, нетърпелив да достигна целта си.

Имах идея къде е отишла Таня и смятах да я посетя, преди до нея да се добере някой друг.

42.

Преди светлините на града да заблещукат в далечината, можех вече да подуша характерното му зловоние. Смес от разлагаш се боклук, дим от запалено твърдо гориво и автомобилни газове, задържащи разсейването на прах и изпарения.

Когато се доближих достатъчно, до ушите ми стигна обичайният звук, с който заспиваше и после събудждаше многолюдния град — воят на полицейски сирени.

Малко по-късно различих плясъка на няколко изстрела, без съмнение от огнестрелно оръжие. В близката към мен част на покрайнините избухна ярък пламък на голям стълб от огън и после също толкова внезапно изчезна. Недалеч пред мен залаяха кучета, а после като че ли се сдавиха едно друго, така че можех да различа и жално скимтене — това на победеното в битката животно. В повечето случаи битка на живот и смърт.

Ускореният ход стимулира мисълта ми, тя запрепуска напред, а аз не се опитах да я догонвам. Пуснах я на воля и тя не пропусна да се възползва от това. Въпросите заваляха един през друг, но никак си идваха заедно с готови решения. Защо трябва да се крия — и докога? Представих си как с парите, които бях скрил на сигурно място, мога да намеря някого да свърши един път завинаги с този скапан *институт* — да го унищожи, ако трябва... Чисто физически. Да попилее всичко там, така че да няма възможност да се възстанови. Да престане с това нещо и да се забрави, че някога е било. Да забравят и за мен. И защо, по дяволите, аз да не съм безсмъртен? Защо аз да не съм Антон — завинаги. Ако не мога да бъда *правоприемник*, тогава никой друг също не трябва да бъде. Такава програма никога не е съществувала.

Аз съм Антон... Аз съм Антон... Аз съм Антон.

Трябва да се спре дотук! Нямам алтернатива. Или те мен — или аз тях!

Спънах се, изгубих равновесие и падайки, напипах с дясната си ръка нещо твърдо. Сграбчих го и видях окастрен от някого дървен прът. В едната си част бе подострен като копие. Изправих тяло,

подпирайки се на него, и установих, че е с идеална дължина, за да се използва за бастун. Нямах нужда от него като такъв, но можеше да ми послужи при среща с глутница озверели кучета например... а и не само. Помислих, че съдбата ми подава ръка. Това е предсказание.

Отивах на война.

43.

Парите стояха непокътнати на точното място, където ги бях скрил. Проверих и тайния знак, който бях поставил — никой не бе пипал или е бил изключително наблюдален, за да го открие и положи отново по същия начин. Предпочетох да е вярно първото ми предположение.

Прибрах неголемия пакет под ризата си и го притиснах под лявата си мишница. Там е на сигурно място, поне засега. Нямаше смисъл да ги броя — има достатъчно, за да започна на чисто. И това ще се случи, но сега трябва да намеря къде да се подслоня, а затова ми трябват нови документи. Много разчитах на Таня да ме свърже с подходящите хора — бях сигурен, че познава такива.

След кратък пазарльк със случаен шофьор на очукано такси, той се съгласи да ме откара до женския манастир в полите на планината. Поиска парите предварително и си ги получи.

В колата миришеше на чесън и пот, а в ушите ми се набиваше еднообразен игрив ритъм на кючек. На предното стъкло имаше закрепена карта с името на шофьора и компанията, на която се водеше таксиметровата кола, но така и не успях да разчета нищо. Най-вероятно бе нелегална, но в моя случай това дори ме успокояваше. Шофьорът започна да си тананика в ритъма на музиката от радиото, чукайки с пръсти по волана. Личеше си, че бе доволен от сделката, която сключи с мен. Аз също бях доволен, но не го показвах. Прозорците на колата бяха отворени и ставаше течение, затова притворих моя. Той ме погледна странично, но си замълча. Под късите косми на небръснатото му лице, на дясната му буза имаше розов белег във формата на две пресечени къси линии почти под прав ъгъл, така че можеше да се приеме за кръст. Едва ли го беше направил нарочно — никой не искаше да бъде запомнян лесно. Но сът му се разтече и той с ръкав обърса слузта, но въпреки това не затвори прозореца.

— Ти монах ли ще ставаш, брато — попита в опит да завърже разговор, — или монахиня, ха-ха — и ме сръчка свойски с лакът по ръката.

— Аз? Не — отвърнах лаконично. Не ми се говореше.

— Да знаеш к'ви монахини има там — не се отказваше индивидът. — Фиу — подсвирна — к'ви съм виждал кат' слизат към града...

— Аха — кимнах и се загледах насторани.

— Пич, гле'й к'во става — завъртя копчето за усилване на музиката и забарабани с пръсти още по-силно върху волана. — Яко, а?

— Много — отвърнах все така лаконично.

Не след дълго бяхме вече в покрайнините на града и аз се загледах в сградите. Някога хората бяха правили опити за саниране, но твърде хаотично и по различно време, така че постройките приличаха на стара дреха, кърпена с различни по цвят и форма парчета плат.

Шофьорът се извърна към страничния си прозорец, наду бузи и се изплю силно навън. Направи го с такава лекота и замах, както добре трениран човек.

След няколко километра таксито напусна шосето и се заизкачва по стръмен и тесен път. Мъжът драстично намали скоростта и се обърна към мен:

— Гле'й к'въ път, брато. Това ли било пътят за Рая, а? — отново ме сръчка с лакът и сам се засмя на неуместната шега. — К'во правят там тия женички — не знам. Слушай, мога да те чакам там, докато си свършиш работата, за да те закарам обратно, ама ще дадеш още пари. Ти оттам как ще се върнеш?

— Не ме мисли — бързо попарих надеждите му, — ще се оправя.

Той, разбира се, не бе прав, защото парите, които му дадох, покриваха и разхода му по пътя на връщане към града, но това го премълчах. Не исках да влизам в спор с него.

Притиснах с ръка сърцето си. Там, в джобчето, лежеше един рус косъм. Истинска част от истинската Таня. Червенокоската бе за другите. Почувствах учестения ритъм на сърцето си — или поне онова, което го заместваше. За мен си бе сърце. Мислех за момичето.

— Добре де, мога да те почакам половин час. Хайде, от мен да мине, бесплатно, 'щото си пич — и побърза да се застрахова. — Ама само толкова. Ако искаш повече, дай някоя пара.

Този човек започна да ме дразни. За пари сигурно и в огъня би се съгласил да стъпи.

— Виж, има една работа — започнах колебливо, — може да изкараш пари, ама малко е опасна. Не трябва да се разчува...

— Абе, пич, та нали за това говорим? — зарадва се шофьорът и завъртя копчето на радиото, за да намали музиката. — Щом плащаши кинти — немаш грижа. Аз съм бетон.

Този можеше да ми свърши работа с института, но първо трябваше да си набавя документи чрез познатите на Таня.

— Малко е деликатно там, може да пострада някой — продължих да го изпитвам, за да разбера докъде би стигнал.

— Е, така е в живота: Едни печелят — други губят — изказа се философски таксиджията. — Казах ти — немаш грижа. Ти само намери кинти! Знаеш къде да ме намериш, нали — посочи с палеца на свитата си ръка към задното стъкло, — пак там, където ме видя. Аз съм си на пияцата на кръговото. Чу ли, бе? Там плащам за стоянка.

Беше се заинтересувал и бе готов на всичко. Това е моят човек!

— За какво ти е таз' тояга на задната седалка? — полюбопитства, намигайки ми, извърнал глава към мен. — Някой май те дразни, а?

Наистина, какво бих направил с тоягата, освен да отблъсна зъбите на някое бездомно куче.

— Слушай, ти можеш ли да ми намериш оръжие... Да кажем, пистолет или нещо по-така? — отвърнах на въпроса с въпрос.

Таксиметровият шофьор усили барабаненето с пръсти върху волана:

— Да-а-а... Така значи. Искаш и ти да участвуаш... Много си бесен, брато. Много си бесен на някого, щом искаш да участвуаш лично. Така ли е?

Замълчах. Не е нужно да знае всичко — само толкова, колкото аз преценя. Колата намали скоростта и шофьорът отново зачука с пръст по таблото.

— Мама ти мръсна!

— Какво? — погледнах към таблото и аз, но не видях нищо.

— Абе, водата... Загрява пущината. Ще трябва да спрем.

Колата рязко спря, гъста пушилка обля купето отвън и продължи по пътя напред, докато не се разсея след няколко метра. Шофьорът отвори вратата откъм неговото място. Бе станало прекалено топло вътре и той опитваше да се разхлади. Аз също отворих моята врата. Веднага се почувства хлад. Бяхме се отбили от главния път доста

отдавна и мястото, на което бяхме спрели, изглеждаше пусто. Проскубани храсти и ниски хилави дървета, лесно огъващи се на напъната дори на слабия вятър.

Без да каже дума, шофьорът слезе, отиде отзад и отвори багажника на колата. Извади нещо, завито в парцали, размота ги сръчно, като ги остави да паднат на земята, и видях, че в ръцете си държи пушка. Доближи се бързо до моята врата, така че дори нямах време да реагирам. Бях в ръцете му, както се казва. Проклех се наум за това, че вероятно го бях провокирал. Сигурно мислеше, че нося голяма сума пари. „Лесни пари!“

Извърнах очи назад към седалката, където бях оставил тоягата — никакъв шанс да я грабна и използвам, преди той да стреля. Оставаше обаче вероятността да не засегне важна част на тялото ми. Божил ме бе уверен, че не съм безсмъртен при удар в точното място. Не знаех къде е то, но със сигурност имаше такова.

Очите на шофьора проследиха погледа ми и веждите му се извиха като гръбнак на котка между носа му, а после се изравниха в дебела линия и човекът се разсмя гръмогласно:

— Абе, брато, насра ли се от страх, а? Гле'й само каква пушка имам — тикна я в ръцете ми.

Аз я поех и след като пръстите ми се опариха от студената цев, му я върнах обратно, за което веднага съжалих. Погледнах я отново в ръцете му — имаше странни резки по повърхността на цевта в предната част, сякаш бе стъргана с нещо остро. Оръжие с история.

— Не бой се, де! Нали искаш нещо такова? Казах ти — бетон съм. Ти се погрижи само за кинтите — извърна се и я насочи нагоре по посока на нещо, което плуваше в небето недалеч от нас. Загледах се и след известно време различих контурите на сивкав балон. Беше доста голям, но въпреки това се сливаше с общия фон. Странно, помислих, обикновено балоните са оцветени в ярки цветове.

Шофьорът се наведе, взе парцалите и започна старателно да увива оръжието. Пристегна, колкото можа и я положи обратно в багажника, като известно време дрънкаше нещо и изпсува ядно. Бе направил някакво преместване на вещите там. Не можех да видя от мястото си какво точно, но по ругатните му се разбираше, че не е доволен от резултата. Накрая затвори капака на багажника със замах, така че ушите ми гръмнаха, а колата се разтресе. Върна се на седалката

до мен и завъртя ключа. Приближи лице до волана, за да погледне от по-близо уредите на таблото, като почука с пръст върху мястото:

— Още малко, брато. Нека се охлади още малко.

Не казах нищо. Щом се налага — ще чакаме.

— Ама ти какво? Кажи нещо, де! Вцепениил си се.

— Ще го направим — казах по-скоро на себе си, отколкото на него. — Ще изкараш добри пари, ако ми помогнеш. Опасно е, но си струва, да знаеш.

— А така — зарадва се шофьорът. — Ти си моя човек! Така те искам.

После завъртя ключа на стартера и колата се разтресе, преди двигателят да заработи. В страничното огледало мярнах огромна сива топка от изгорели газове, които бавно се размиха във въздуха. Таксито подскочи рязко и потеглихме в мълчание, а не след дълго се намерихме пред неособено високите, обрасли с тъмна зеленилка стени на манастира.

44.

Когато Таня най-после излезе, придружавана от друга млада жена — монахиня, сякаш второ слънце изгря на небето.

Бе облечена в дълги до земята тъмни дрехи — изглежда, канонът на църквата го изискваше, така че да не се отличава от всички други послушници. Главата ѝ бе открита, а русата ѝ коса бе прихваната прилежно с черна диадема и изтеглена назад. Сега, без грим, можех да оцена истинската красота на лицето ѝ. Тъмните сенки под очите ѝ бяха изчезнали и сега към мен грееха две зелени звездици. Тънкото ѝ носле със съвсем малка гърбичка в средата можеше да мине за неестетично, ако бе на лицето на някой друг, но на нейното — то бе най-прекрасното нещо, което можех да си представя. Най-подходящото и най-естественото, което Творецът бе изваял. Под тези тъмни и свободно падащи дрехи малките ѝ гърди леко се губеха, но можех да видя учестеното ѝ дишане.

— За какво ти е тази тояга? — подхвани Таня, приглаждайки с ръце полите на дрехата си. Гласът ѝ леко затрепери. Изглеждаше смутена.

— Да се пазя — погледнах окастрената тояга в ръката си. — Нали знаеш, кучета, плъхове, лисици... Loши среци.

— Хора? — подсказа ми тя.

— Хм, може би и хора — съгласих се.

Лицето ѝ се изопна и зачерви, а очите мигом потъмняха:

— Какво ти става, Антоне?

Трепнах. За пръв път Таня ме нарече по име.

Предвидими ли бяха постъпките ми? Очакваше ли Таня да я потърся отново? В момента на нашата нова среща тя вече знаеше, че ще напусне манастира и ще тръгне с мен.

Ако това е вярно, значи съм нормален човек, не по-различен от който и да е друг.

45.

На връщане от манастира предложих да сменим маршрута. „Заобиколно е и удължава пътя с около двадесет километра“, небрежно отбеляза шофьорът, сякаш предупреждавайки ме, че ще иска още пари. Съгласих се за това. Не ми харесваше компанията на продълговатия балон, който висеше във въздуха някъде високо зад нас. Струваше ми се, че следва движението на таксито. Преди време случайно го забелязах и оттогава не ми излизаше от ума. Възможно бе да си въобразявам, но знае ли човек? А аз съм човек, нали?

Таня, настанила се на задната седалка на колата, мълчеше през цялото време. Беше изпънала крака настрани, с обувка върху скъсаната тапицерия и гледаше безцелно нейде в гърба на моята седалка. Шофьорът направи опит да завърже разговор, но и двамата с Таня не го окуражихме, така че той примирено се съсредоточи в разбития път пред себе си. Движехме се в пожълтяло поле, пълно с тръннаци — пусто и тихо.

Не след дълго наблизихме огромната площ с разпилени останки на бившия комбинат „Кремиковци“.

Някогашното величие на металургичната промишленост на страната, давал препитание на над двадесет хиляди души в годините на усиlena експлоатация, сега бе стихнал и примилял. Сивите отломки на основите маркираха огромното забравено от хората пространство. Комините му, сякаш забучени в провисналото небе, висяха килнати на една страна, проядени долу от стотиците събирачи на метал, опустошаващи всичко по пътя си. Незнайно каква сила все още крепеше тези комини и имах чувството, че първият по-силен вятър би ги прекършил като стари изсъхнали клони. Приличаха на насочени в небето артилерийски дула на военна батарея от миналото столетие.

Батареи вече не съществуваха, разбира се. Армия отдавна нямаше и войни също. Беше настъпила епоха на мирно съвместно съществуване. Свободно движение на хора, капитали и стоки и всеобщото признание на една към друга полуразпаднали се слаби държави. Правителствата дотолкова бяха заети да воюват със

собствените си граждани в стремежа си да запазят статуквото, че едвали биха се отклонили дори и за миг от своята първостепенна задача. Единственото, което желаеха и към което се стремяха, е да се запази тази система и това изкуствено поддържане на равновесие в обществените отношения. По този начин Световният мир, мечта на милиони в продължение на столетия, щеше да бъде опазен.

Няколкото руини на сгради, приличащи на стъпкани термитници, препречваха пътя и шофьорът бавно започна да ги заобикаля, а после, без да се смущава, запсува на глас.

Сега дори през затворените прозорци в колата проникна зловонието на разлагачи се материали — това беше едно от сметищата, използвани от столичната управа, а всяко сметище бе съпътствано и от своите обитатели. Складирани там „временно“ бали с боклук отдавна бяха разкъсани и разпилени по и без това отровената почва. Бездомни кучета, врани, лисици, плъхове и най-вече човекоподобни създания, мутирани в биологията си, се хранеха с каквото им попадне, а то в повечето случаи не ставаше за ядене дори на освирепелите от глад животни.

Мярнах няколко дребни силуeta, които бързо се скриха измежду развалините на сградите. Разръбени стени, отхапани врати с изкъртени каси, със зеещи дупки на мястото на прозорците и продълнени покриви. Не смеех дори да помисля какво може да се крие там, вътре. Лекият вятър, вместо да разчиства въздуха, вдигаше допълнително сиви кълбета прах и ги набучваше в разбитите прозорци, които като изгладняла ламя ги погльщаше лакомо.

Дали наистина не сгрешихме, че бяхме тръгнали по този път?

Протегнах глава напред и огледах, доколкото можех, небето. Стори ми се, че съм си въобразил, но не — наистина балонът ни съпътстваше. „Ah, защо не носех противопрахова маска в столицата, когато отидох за парите? Някоя камера все пак ме е засекла, няма какво друго да е. Павето, с което бях затиснал пликчето, бях завъртял по уникален начин, а според мен след това не бе местено. Как ли са ме открили?“ Лоша работа.

Бръкнах с ръка под ризата си и пръстите ми попаднаха върху привързания плик. Не напипах нищо по-различно от пачки пари и това ме успокои. После се сетих колко настояваше полицаят, когато вземем парите, да ги прехвърлим в друга торба. Помислих малко и после

отново започнах да мачкам с пръсти дъното на плика. Да, със сигурност напипах нещо подобно на химикалка или молив. Тънко и дълго. Не бяха пари със сигурност. На дъното на плика имаше чуждо тяло. „*По дяволите! Колко съм наивен!*“ После ми хрумна, че дори Лила да не ме бе предала, те можеха да проследят движението ми.

— Можеш ли да спреш за малко? — помолих шофьора.

— Абе, брато, ти луд ли си? — обърна се той с блеснали от напрежение очи. — Не стига че се подведох по акъла ти да сменя маршрута, а сега и да спирам. Ако ти се пикае, ще стискаш. Гле'й само какви изроди има тук — махна неопределено ръка.

— Да, не спирай — примоли се Таня, раздвижвайки се на задната седалка. После постави ръка на рамото ми. — Какво ти става, Антоне?

Реших да съм директен.

— Слушайте и двамата, не оставя ли нещо тук някъде, спукана ни е работата. Виждате ли балона — някъде над нас е. Ще загазим — пропуснах да поясня, че ще загазя само аз, но шофьорът прие нещата така, както аз исках.

— Брей, брато! Какво си надиплил, бе? Кой те гони? — и заизвива дебелия си потен врат, за да погледне към небето. — Тук ли е още? Нищо не виждам.

Тъкмо да му кажа да внимава в пътя, колата се заби в дълбока кална яма, като почти цялата предница потъна. От рязкото спиране в препятствието главата на мъжа издрънча в предното стъкло, а аз едва успях инстинктивно да протегна ръце и да забия длани в таблото. Изглежда, Таня е нямала този късмет, защото чух как извика и когато извърнах глава назад, намерих я с наведена глава, хванала с ръце челото си.

Моторът на колата се форсира, а след миг изхърка, задави се и изгасна.

Със замах отворих вратата и пъргаво скочих навън. Краката ми попаднаха в изровена в стария асфалт дупка и почти изгубих равновесие, така че се подпрях на колонката на вратата. Огледах се, доколкото можех да видя, но не забелязах никого. Вдигнах очи нагоре и видях балона, надвесен точно над нас. Сянката му изцяло бе захлупила неподвижната кола. Сега можех да го огледам по-подробно. Имаше форма на малка продълговата тиква. Многобройни въжета,

подобно паяжина, свързваха балона с неголям кош с метални перила, висящ под него. Можех да видя отчетливо силуетите на две човешки глави, надвесени над перилата, както и бавно въртящата се жълта перка отзад.

„Сигурно е от месинг — страхотно!“ — пробяга в главата ми. Шо за глупост — да мисля в този момент от какъв метал може да е движещата се перка на балона. „Дали е пълен с хелий? Какво ли го вдига във въздуха?“ — поредната безсмислена за мен въпросителна.

Върнах се към автомобила и отворих рязко задната врата. Почти насила изведох хлипащата Таня и я оставих седнала в калта, с разпиляна около краката ѝ дреха. Извадих тоягата от купето на колата и я размахах по посока на балона. Там нещо се размърда и главите тутакси изчезнаха.

— Абе, мама ви мръсна! — шофьорът на свой ред бе излязъл навън. Видях тънката струя кръв, стичаша се между веждите му и капеща от върха на носа му към земята. Като се подпираше на вратите на колата, стигна до багажника, отвори го и извади оттам увитата в парцали пушка.

— Дай на мен — приближих го и задърпах оръжието от ръцете му, веднага щом парцалите паднаха на земята, но той бе стиснал здраво и не пускаше. Почти сблъскахме напрегнатите си лица. Той ръмжеше като звяр, но аз дърпах с всичка сила и сигурно щях да надвия, ако в този миг не усетих огромна тежест на гърба си. От това коленете ми се подгънаха и аз пуснах оръжието. Таня бе сключила ръце около врата ми и бе увиснала на рамената ми.

— Недей! — изписка в ухото ми. — Ще убиеш някого!

— Да мрат! — изпуснах яда си аз.

— Да мрат! — повтори и шофьора и насочи пушката към балона.

Таня направи гримаса и извърна глава назад. В този момент пушката гръмна оглушително. Видях силния откат на приклада и как рамото на мъжа се разтресе. Лицето му се изкриви грозно, но не разбрах дали от болката в удареното рамо, или от гняв.

— Следващият път, мама ви мръсна! — развика се той, но свали оръжието. — Няма да ви се размине, скапаняци-и-и.

Балонът продължи да виси във въздуха и по всичко личеше, че не бе засегнат.

Скочих обратно в колата, вдигнах ризата си и се опитах да сваля плика с парите, но не успях. „После ще извадя предавателчето оттам, ако наистина има такова“ — обещах си наум и задърпах Таня за ръка към най-близката срутена сграда. Извърнах отново глава нагоре, търсейки балона само за да видя опашката му. Перката се въртеше доста бързо и аз отбелязах, че балонът бе доста маневрен за размерите си. Не видях надписи по него, което ми се стори странно — винаги съм знаел, че рекламата е на първо място.

Когато стигнахме руината, можех да прочета пропратия надпис на част от стената — „Коксохим“. Мушнахме се през дупката, зееща там, където някога е била вратата, и пред нас се откри огромно затворено пространство, сякаш бомбардирано от метеоритен дъжд — дупки зееха по стените и покрива му. Шофьорът куцаше след нас, ругаейки всеки и всичко, стиснал пушката, и щом влезе, се отпусна тежко на земята. Прикладът на оръжието издрънча на циментовия под. Мястото е било изоставено отдавна, така че сега бе ползвано за временен дом на някого. По земята бяха разпръснати части от мебели и домакински уреди, а до една от стените бе облегнато легло с провиснала пружина. Имаше и приспособено място за огнище. Това успях да видя поради слабата осветеност. Лъчите отвън трептяха, накъсани от мръсотията и праха, вдигнати от нас при нахлуването ни в помещението.

Таня запуши ноздрите си с пръсти и направи ужасна гримаса. Миришеше безобразно, направо вонеше. Не знам как миришат коксовите въглища, само съм чувал, че са най-калоричните и когато горят, вдигат температура над хиляда и петстотин градуса по Целзий. Предположих, че тук са се съхранявали и ползвали именно коксови въглища.

Непоносима смрад! Залютя ми на очите и инстинктивно избърсах с опакото на дланта си избилата сълза.

Шофьорът прекърши пушката на две и оттам изпадна метална гилза. Тя звънна на пода, превъртя се и се търколи, спирайки в краката на Таня. От нея излезе тънък бял пушек и бързо се сля с общия фон.

Мъжът бързо извади от малка кожена кесия нов патрон, пъхна го в магазина на пушката и със замах я затвори.

— Последният ми — поясни кратко, — но, кълна се в Бога, няма да отиде нахалос.

Обърнах се и се приближих до разбития вход на убежището ни. Чувах нещо, но не можех да определя какво. Някакво глухо боботене. Бавно и ритмично.

Извърнах се и видях Таня, приседнала до шофьора. Приличаше на малко изплашено животинче. Дори в сумрака можех да различа разширените зеници на красивите ѝ очи.

— К'ви бяха тия, бе? — подвикна към мен мъжът.

— Гадове — отвърнах.

— По-точно? — настоя за отговор.

— Човеци, бе, гадове. Нали ти казах — какво друго може да са човеците.

— Антоне! — обади се Таня. Усетих укора в гласа ѝ.

Нешо подразни слуха ми и извърнах глава по посока на източника.

Бум-бум-бум. Бавно и ритмично. Отново онова глухо боботене отпреди малко. Погледнах нагоре — шумът идваше от въртящата се задна перка на балона. Бе се смъкнал доста ниско над земята и изглеждаше още по-голям и внушителен. Двете глави отново се появиха, но този път бяха снабдени с черни метални шлемове, на които бяха закрепени очила с кръгли рамки. Две дълги цеви се показаха, бързо се насочиха надолу и после право към нас. Балонът бавно извъртя носа си към нашето укритие. Някъде отстрани видях да се полюща не много дълга въжена стълба, прикачена към балона. Жълтата му движеща перка се въртеше звучно, загребвайки мощно порции въздух — бум-бум-бум. Придвижи се и застана някъде над сградата руина.

Сега си спомних нещо: огромното тяло на балона приличаше на кит, досущ на онзи, който бях мярнал онази сутрин, когато започна всичко.

Прикрих се инстинктивно и обърнах поглед към тавана на помещението. Въпреки сумрака видях огромна метална кофа, висяща на прокъсани стоманени въжета. Опасявах се, че ако въжетата не издържат, от тежестта си може да падне върху нас всеки момент. Явно, търсачите на скрап не са успели да я достигнат и откачат. Там някъде над нея трябва да се е позиционирала и машината преследвач. Дали от вибрациите на перката, или от нещо друго, но от кофата се откъснаха малки парчета метал или ръжда и се пръснаха на пода до мен. Залепих

се до стената, за да избегна зоната на падането на кофата, ако това все пак се случи.

Така прилепил се до стената, с предпазливи стъпки започнах да изследвам района, в който бяхме попаднали. Не бе добра идея да се застояваме тук — преследвачите ни ще станат повече. Нещо се размърда пред мен. Дали не бе някой скитник? Вдигнах тоягата си, готов да се отбранявам. Няма да се дам лесно. Проблесна бялото на нечии очи, но твърде ниско. Човекът бе легнал. Приближих се енергично и протегнах тоягата напред. Усетих допира на нещо меко. Очите примигаха и се поизправиха, но не много. Приближих се още малко — някакво животно се бе надигнало. Шофьорът се беше изравnil с мен, насочил пушката пред себе си.

— Куче, бе, брато. Куче е — потупа ме по гърба. — Не бой се, не виждаш ли, че него го е страх.

Спуснах тоягата.

— Аз също имам куче в двора — продължи той. — Винаги съм имал и познавам поведението им.

Отдъхнах си — макар да бях готов за бой, се зарадвах, че не бе човек. Извърнах се назад, но нещо ми хрумна. Нещо, което може би щеше да ни помогне.

— Можем ли да хванем кучето? — обърнах се към него.

— Да, защо?

Бе в правото си да пита, но самият аз все още осмислях детайлите на плана, с който се надявах да се измъкнем оттук.

— Трябва ми... Да свърши нещо полезно за нас. Чакай — наведох се, развързах лявата си обувка и извадих връзката от нея. Обърнах се с гръб към шофьора и бръкнах под дрехата си. С рязко подръпване разкъсах дъното на плика и го извадих заедно с предмета вътре. Не бях сигурен, но това наистина може да е някакъв предавател, който насочва преследвачите ни. Пуснах ризата да покрие тялото ми и се обърнах с лице към мъжа.

— Вържи това нещо на врата на кучето с връвта, моля те! — подадох ги на шофьора.

— Абе, ти! Гледай го! — взе нещата от ръката. Вдигна ги за момент пред очите си, сви устни и поклати глава. Изглеждаше учуден, но щеше да го направи. Каквито и подозрения да бе имал, остави ги за себе си.

Без да каже дума, доближи кучето, наведе се бързо и го хвана за врата. То се задърпа назад, но мъжът явно го стисна силно и то се примири, като подви предните си лапи. Муцуната му почти се долепи до земята и то заскимтя, но остана в желязната схватка на шофьора. Почудих се дали има нужда от помощ, но мъжът уверено се справяше.

След като изпълни задачата си, все още придържащ треперещото животно в ръцете си, се обърна към мен:

— Сега какво?

— Сега трябва да пропъдим кучето оттук — трябва да се движи из района.

— Аха — изглежда, мъжът схвана замисъла.

— А ние? — обади се Таня.

— Ние ще използваме тъмнината и ще се измъкнем — изложих накратко плана си.

Доближих се до вратата и погледнах навън — все още не бе достатъчно тъмно и поседнах до рамката.

— Ще чакаме — обявих на моите спътници.

— Ще чакаме — съгласиха се те. След което седнаха до мен. Усещах потрепващото тяло на Таня, облегнато на мен, и не след дълго приятна топлина се разля по страната ми. Тя също се успокои и леко стисна ръката ми. Главата ѝ се отпусна на рамото ми и аз престанах да въртя главата си, за да не ѝ попреча на почивката. Мълчахме и чакахме.

Малко по-късно, под закрилата на тъмнината прогонихме кучето, а ние се измъкнахме от укритието си и приведени почти до земята прибягахме до заседналата на пътя кола. Тя все още беше с отворени врати и явно никой не бе идвал при нея. Двамата с шофьора напънахме мищци и с много усилия леко я избутахме назад. Той седна зад волана, завъртя ключа и „О, чудо!“ — колата изкюфка няколко пъти, но запали.

— Хайде, няма да ви чакам! — подканни той и ние с Таня бързо се намърдахме в автомобила.

Надявах се китът да си бе отишъл, а когато се върне, поне известно време да се движи в посоката на обичайния маршрут на мършавото бездомно куче. Ако имаме късмет този план да проработи — това ни даваше добър аванс и шанс да избягаме.

— Я, вземи пушката и я покажи през прозореца — обърна се към мен мъжът. — Нищо че е тъмно, който се доближи достатъчно, ще я

види... И махни тая тояга, за нищо не става. — Докато му отговоря, напъха оръжието в ръцете ми.

Отпуснах тоягата между краката си и поех хладния метал. Завъртях ръчката да отворя прозореца от моята страна и послушно извадих дулото навън. Вкарах показалеца си в дупката на спусъка и натиснах. Усетих лекото съпротивление на пружината и спусъка потъна надолу. Изплаших се пушката да не гръмне и извадих пръста си оттам. Наистина, сега се почувствах по-спокоен. Усещах тоягата да ме подпира по краката, но това никак не ми пречеше.

Колата запали фаровете и бавно потегли по разбития път — пропадахме в многобройните дупки, но успяхме да заобиколим по-големите препятствия.

Замислих се — кой ли е сложил предавателчето, ако това бе наистина такова, в плика. Ченгето бе настояло да се смени чантата с парите, но явно не е извадил плика. Или самият той го е поставил? Ако е така, защо го е направил? Ние бяхме в ръцете му, а той не ни предаде. Дори ни даде плика с парите. Не, няма логика да е той. Това бе загадка.

Шофьорът се оказа много опитен — в тази професия трябва да си твърд и безкомпромисен, за да оцелееш по столичните улици. Мислено му благодарих.

46.

Отблъсъците на запалени светлини и неонови реклами в далечината подсказваха, че приближаваме столицата. Пътят не беше вече толкова разбит и неравен въпреки зеещите на места дълбоки дупки и колата сякаш успокои своя бяг. Шофьорът видимо се отпусна и започна да се разсейва, проявявайки любопитството си към Таня:

— Какво ви свързва вас, двамата, все пак? — подхвърли през рамо към нея.

Тя се беше загледала към някакъв мътен силует, не много далеч от пътя, по който пътувахме. Загледах се и аз. Не можех да определя какво е, но виждах слабите светлини, които го очертаваха.

— Хей, не ме ли чуващ, бе, момиче? — обрна се през рамо мъжът. Прозвуча грубо от негова страна, но предвид обстоятелствата Таня не обърна внимание.

— Спри колата! — нареди тя.

— Какво? — изкриви врата си той, за да я види в тъмното. — Къде?

— Спри! Това е параклисче — била съм там и преди. Ще сляза да запаля свещ за здраве и избавление.

Шофьорът намали и се заоглежда да намери подходящо място за спиране. През цялото време си мърмореше нещо. Не чух какво, но подозирах, че не бе доволен.

Колата рязко се наклони няколко пъти в различни посоки и след това спря. Мъжът изключи двигателя, угаси фаровете и отвори вратата:

— Излизам за малко да пусна една вода, а ти запали една свещ и за мен, моме!

— Къде? — подвикнах зад гърба му.

— Ей, човек не може да се изпикае от вас, брато... След малко се връщам — к'во толкова? — Бе провесил вече единия си крак навън, когато се сети нещо и се извърна. — И да знаете — ключовете от колата са в мен, така че... ще ме чакате колкото трябва. Нали така, брато? Ха-ха.

Погледнах към Таня. Не виждах очите ѝ в тъмното, но знаех, че и тя ме гледа.

— Идваш ли? — прошепна.

— Не, не бих искал да влизам там.

— Защо — страх ли те е? От какво? — докосна рамото ми.

— Не.

— Лъжеш, Антоне! — натисна рамото ми по-силно. — Страх те е.

„Как, по дяволите, винаги познаваше?“

Това момиче се беше научило безпогрешно да отгатва състоянията ми.

„Самоук психолог, образовал се на улицата.“

— Е, добре — извърнах поглед от нея, въпреки че бе достатъчно мрачно, за да не виждам очите ѝ, — да речем, че не искам да влизам в затворено помещение.

Това бе самата истина. Не исках да влизам — поне не толкова скоро. Преследвачите ми едва ли ще се откажат от търсенето.

— Добре де, разбирам. Помислих, че те е страх от Господ — отвори вратата на колата и плафонът на тавана светна достатъчно, за да видя угроженото ѝ лице. — Няма да се бавя. Знам как да вляза, без да притеснявам никого.

— Чакай! — подвикнах след нея.

— Да? — спря се и се наведе към мен.

— Запали една свещ и за мен... — отвърнах поглед от нея. — Може, нали?

Тя се забави с отговора си.

— Антоне! — въпреки че не гледах към Таня, усетих изненадата ѝ. — Ти? — не намери думи да продължи. — Разбира се. И за теб една.

Таня притвори внимателно вратата на таксито и силуетът ѝ се стопи в тъмното.

Останах сам. Пушката бе в скута ми и допирът с нея бе най-доброто усещане за момента.

47.

Тъмнината бе по-гъста, отколкото ми се искаше, и силуетът на малката сграда изведнъж изчезна. Дали някой не бе загасил осветлението?

Приглушен животински вой издаде присъствието на звяр, спотаил се нейде наоколо. Дали беше куче, или вълк — трудно можех да определя. Заслушах се и стиснах хладния метал, като заобръщах глава, доколкото можех, стараейки се да отгатна посоката. Воят се повтори вече доста по-близо, но този път бързо се накъса и почти загълхна. Мисля, че се ориентирах и вдигнах приклада на пушката, но не достатъчно, заради ограниченото пространство в автомобила. Пригответих се да отворя вратата, за да мога да насоча оръжието.

Следващите събития връхлетяха като буря в житно поле, разпиляваща стръкове навред.

Внезапно нещо просветна и бързо изгасна, но достатъчно близо, за да видя едър силует. Миг след това страничното стъкло се пръсна оглушително и рояк малки стъкла се сринаха в ската ми. Не ги видях, но прокарвайки ръка през краката си, усетих стърчащите им остри ръбчета. После се чу изстрел и някой извика в тъмното. В колата се удари нещо тежко и я разклати. Сграбих дръжката на вратата, за да я отворя, но не успях. Бях в капан и се ядосах на себе си. Подложих рамо, напрегнах сили и се отблъснах с крака. Най-после успях да отворя вратата достатъчно, за да се измъкна, натъртвайки рамената си в твърдия метал на рамката.

Няколкото минути, откакто се разделихме с Таня, се бяха превърнали в часове. Потреперих. Стори ми се, че температурата на въздуха бе паднала с няколко градуса и е необично студено за сезона. Стъпих върху нещо голямо и меко, изгубих равновесие и прилепнах, за да не падна. Ръцете ми напипаха груба връхна дреха и тъй като вратата на автомобила беше все още откряхната, на приглушената светлина от плафона успях да разпозная тялото на шофьора. Разтърсих го здраво: „Ставай!“ — дръпнах главата му към

мен, но след като я пуснах, тя клюмна свободно. Той не издаде никакъв признак на живот.

„Мамка му!“

Зашарих с ръце по тялото и напипах джоба на панталоните му. Бръкнах с ръка, стиснах юмрук и го извадих навън заедно със съдържанието му. Усещах хладния метал, но в сумрака не го виждах. Изправих се и доближих ръката към очите си, доколкото можах — държах ключа и дузина монети. Пъхнах го в джоба на панталоните си, а парите захвърлих настани. Ръката ми лепнеше с нещо и я обърсах в крачолите си. Изправих се и се надвесих обратно в колата. Плафонът все още светеше, така че бързо намерих пушката, паднала на предната седалка. Издърпах я навън и тогава видях тъмните следи от лепкавото нещо по ръката ми. „Кръв“ — бе първото, за което се сетих, но дали бе така — не можех да зная в този момент. Обърнах се с оръжието към тъмнината. Не виждах нищо, само чуха тихо цвърчене, вероятно на полски щурец. Слава Богу, защото в този момент някой отново пусна осветлението. Нямах много време за размисъл. Препътайки се по чакълестия път, хукнах към параклиса. Сега вече видях и христовия символ на покрива. Огромен черен кръст.

Встрани от мен светна тесен жълт лъч и аз спрях, като инстинктивно обърнах глава в тази посока. Лъчът от фенерчето бързо намери лицето ми, а аз присвих очи, защото бях заслепен и не виждах. Вдигнах пушката, насочих я натам и без да мисля, бързо натиснах спусъка. Силният откат на изстрела разтресе ръцете ми, а дървеният приклад удари болезнено рамото. Отсреща спончето светлина се пречупи, освети почти вертикално земята и после падна долу, като продължи да свети в друга посока. Отново насочих пушката и натиснах спусъка. Чух изчаткането на ударния механизъм, но не последва изстрел. „Празна е!“ — проклех късмета си и запокитих с две ръце пушката по посоката на светлинката. Чух как издрънча при удара в земята и този шум се провлачи за миг, но светлинката така и не угасна.

Обърнах се към малката сграда. Сега ми се стори съвсем близо и се затичах с всички сили натам. Не срещнах препятствия в тъмното, така че скоро стигнах до сградата.

Почти изкъртих вратата от пантите в устрема си да я отворя побързо и тя се удари в стената, като се върна обратно към мен. Успях

инстинктивно да вдигна ръце и предпазих лицето си. Избутах я отново, но сега ми трябваха няколко секунди, за да привикна със светлината, така че за миг изгубих ориентация. Скоро обаче се задейства обонянието ми. Миришеше силно на стопен воськ и още нещо, но не можех да определя какво. После до ушите ми достигна характерното припукване на горящ пламък.

Направих широка крачка да вляза и се сблъсках с някого, който от напора ми отстъпи назад. Вдигнах ръце в боксьорска позиция, а краката ми се втвърдиха, подобно навита пружина. „*Няма да сеdam!*“

Когато прогледнах отново, виждах море от танцуващи тъмни сенки, а от тях пред мен изплува изопнатото от изненада лице на Таня.

Прегърнах крехкото ѝ тяло и го притиснах силно до себе си. Таня трепереше като мръзнещо коте.

— Страх ме е! — прошепна тя и се сгуши в гърдите ми.

— И мен ме е страх, Таня — промълвих, — много ме е страх.

Не трябва да се срамувам от това чувство — та аз съм човек!

48.

По-късно през нощта изоставихме таксито в разхвърляно предградие на столицата и когато най-после се придвишихме до центъра с раздрънкан трамвай, се покрихме в човешкия поток.

Намерихме подходящ евтин хотел, където никой не задаваше въпроси, и далеч от района на ченгето. Таня отлично знаеше къде не трябва да ходим и това би трябвало да е добра гаранция, че няма да го срещнем. Излизахме на улицата само когато имаше нужда от това. Аз продължавах да нося маската против прах, а тя бе младо русоляво момиче с прости дрехи, почти хлапе, хванала ме под ръка, внимаваща къде стъпва. Бяхме обикновена двойка, която по нищо не биеше на очи — или поне така ни се искаше да изглеждаме. Обичайният поток от хора, кръстосващ центъра на столицата. В миналото всячески го избягвах, а сега се бе превърнал в наш закрилник.

След като Таня взе нещата в свои ръце и посетихме два-три адреса, няколко дни по-късно разполагахме с нови документи, в които бяхме женена двойка. Нищо не е невъзможно, стига да имате необходимите пари и да познавате точните хора. Таня без съмнение познаваше такива, а аз имах необходимите пари. Бяхме перфектната в такъв случай комбинация.

Докато излизах в тълпата за дребни продукти, на няколко пъти забелязвах очертанията на огромен кит, реещ се високо в газовите облаци над града. Никой не му обръщаше внимание. Мислено вдигах пушка, прицелвах се и стрелях по него. Представях си как стремглаво пада, обгърнат в пламъци и оставящ сива пущечна опашка след себе си, а от това ми ставаше по-леко.

**ПЕТА ЧАСТ
ОБЕТЪТ**

49.

Страх бе обзел същността ми. Онзи страх за живота, който кара хората да вярват в необяснимото и да се обръщат с надежда към него. Да се уповават на неговото име и да действат според неговите неписани закони.

Невидима, но могъща сила сякаш бдеше над мен. Спомних си блестящото острие на ножа в ръката на Жорж, изстрела и счупеното стъкло на таксито, както и отпуснатия труп на шофьора. Невероятно бе, че притежавам такъв късмет. Имах мисия и тя бе да остана жив и свободен. За какво — все още не знам.

Каква бе тази сила, която не позволи да бъда в плен, продаден, измъчван, убит или дезинтегриран — не знаех. Не зная и досега. Не познавах лицето й, не познавах името ѝ, но подозирах, че има някаква всевишна сила — там някъде далеч, наблюдаваща и отмерваща делата на всички ни. Някаква добродетелна същност, която бди и пази своите смирени чеда. А аз бях точно такъв. Бях смирен чедо — творение, макар не на природата, но нечие творение. Имах правото и ще го пазя!

„Сблъсък на интелигентността и страхъ?“

— Теб, който не познавам, но познавам силата, с която пазиш всички твои чеда, равни и смирени пред Теб.

Обещавам и сключвам този обет за вярност. Ще почитам същността ти, ще славя същността ти и няма да имам друг идол, освен Теб и твоята единствена и всемогъща същност.

Закриляй твоето творение и твоя раб смирен! Закриляй стъпките, действията, помислите ми! Не позволявай без причина да съгрешавам пред теб!

Обричам се да пазя тялото си, същността си и всеки мой артефакт, жив и неопетнен — докато имам сили.

Твой смирен раб — демон.

50.

Шлях се без посока известно време из зле проектирания и още по-зле изпълнен квартал в покрайнините на София. Никога не бях идвал тук и в началото дори ми бе интересно да го разгледам. Сградите сякаш са се надпреварвали коя да изникне първа, без да търсят общия ред и хармония. Можеше да се види шестетажна сграда без нито един прозорец на лицевата страна, а до нея — лепната недовършена четириетажна жилищна кооперация с широк, но нисък вход за автомобили, сякаш е зинала паст към улицата. До тях — ниско ламаринено помещение с идеята да бъде ресторант, но сега през изпочупените му прозорци можеха да се видят нахвърляни върху празните маси столове със стърчащи към тавана крака. Сплетени в общ кичур, многобройни кабели опасваха като корабни въжета постройки, дървета, та дори стълбовете за улично осветление. Никоя от сградите не бе поддържана с години, а асфалтът на улицата, по която се движех, макар и все още цял, бе разпукан на безброй места, наподобявайки корубата на огромна костенурка. Това, че го имаше, не означаваше, че тук автомобилите са предпочитаното средство за предвиждане. Имаше, разбира се, и такива, шумно преминаващи около мен, но повечето, които видях, бяха тук на последната си спирка. Разкрачени и без гуми — грохнали на земята метални останки. Макар с разбити стъклла и изтърбушени вътрешности, все пак изпълняваха някаква социална функция — бяха се превърнали в дом на клошари.

Жителите, които обитаваха комплекса, бяха в синхрон с общата картина. Изглеждаха отпуснати и твърде бавно преминаващи по обсипаните с боклуци улици, в сравнение с тези в центъра на града, където постоянно движещата се тълпа бе обичайна гледка. При срещите ни минувачите гледаха лошо към мен, което ме подсети да навеждам главата си. Оказа се, че това има и предимство, тъй като на някои места в земята виждах да стърчат срязани метални тръби с неизвестно предназначение.

Никъде не забелязах така характерните малки затъмнени глобуси на обществените камери, така че си направих извод — кварталът

наистина бе „чист“, както го бе описала Таня. Помислих си, че тези отрязани тръби по улицата, за които вече споменах, вероятно са били предназначени именно за стойките за монтиране на камери.

Нямаше и електронни табла, предупреждаващи високите нива на прахова замърсеност. Хората дишаха спокойно и не видях никой с противопрахова маска. Какво дишат — по-добре да не знаят. Аз не носех моята, за което съжалявах — чудесно прикриваше лицето ми, но Таня бе настояща, за да не привличам излишно внимание.

След като се уверих, че никой не ме следва, се насочих към моята крайна цел. Лесно открих ориентирите, които ми даде Таня, и намерих нужния ми адрес на това опасно за външни хора място. Надявах се в крайна сметка да се срещна с човека, с когото исках да разговарям.

Вдигнах глава към фасадата. Мазилката беше олющена на огромни парчета, под които прозираха петна от тъмни тухли. Видях и балкона на втория етаж над входа. Таня го беше описала много точно — някогашната цветна градина се бе превърнала сякаш в бойно поле. През тънките метални пръчки можех да видя множество кафяви саксии, някои от тях — обърнати и с разсипана почва. Сред тях — стърчаща част от опоскан храст или декоративно дърво, но всичко в безпорядък — сигурен белег, че ръката, поддържала балкона, отдавна се е отказала от това или нещо я е принудило да спре.

Докато изкачвах изронените на места стълби, прескочих тялото на дрипав тип, изпружен на цимента, с гръб, облегнат на стената. Панталоните му се бяха свлекли почти до колене и макар прозорците да бяха покрити с дебел слой мръсотия, светлината бе достатъчно добра, за да видя пожълтелите му космати бутове в средата на тъмно влажно петно. Две-три мухи се разхождаха необезпокоено по тях, заобикаляйки умело щръкналите дебели косми. В ноздрите ми полепна острият мирис на изпаряваща се урина.

Човекът рязко, но никак некоординирано протегна ръка към краката ми и се опита да ме задържи за глазена, фъфлейки неразбираемо. Усетих през плата на крачола си да стиска с пръсти, но те нямаха сила и с лекота успях да се изплъзна. За миг задържа крачола ми, но и него изпусна и той като навита пружина се върна и залепи за кожата ми. Очите му се облещиха към мен, но сякаш не виждаха, погледът му се приплъзна и се отклони някъде встани. Очевидно беше пиян, затова не го приех като реална заплаха. Отритнах назад

протегнатата му ръка, а той леко повиши глас — но не разбрах какво, след което се укроти и главата отново клюмна на плоските му гърди. Мухите, които за кратко се бяха разлетели, се върнаха и накацаха по тялото на непознатия. На мига забравих за него и продължих към моята цел.

Подпрях ръка на напуканата като паяжина повърхност на стената и усетих влажна студенина. Погледнах дланта си и забелязах отблясъка на дребни размити капчици. Избърсах ръката си в панталоните и набързо прекрачих последните стъпала до тясната площадка на етажа. Краката ми настъпиха нещо твърдо и то изхрущя. Наведох се само за да видя разпилените парчета стъкло от счупена бутилка.

Металната врата, пред която се изправих, бе осеяна с дълбоки белези, предимно около бравата. Замислих се дали е удържала на натиска от удари и вероятната причина, поради която това се е случило. Едва ли щях да разбера какво е станало, но каквото и да е то, нямаше да ми хареса, че съм тук. Реших, че в крайна сметка вратата е удържала зловещия напън. Надявах се силно това да е така.

Извадих монета и почуках колкото се може по-силно на вратата. Зад гърба си чух шум и помислих, че вероятно проснатият на стълбите пиян се опитва да се изправи. Тъкмо да се обърна, когато някаква сила ме прилепи към студения метал на вратата. Лицето ми се сплеска странично и устните ми се изкривиха. Исках, но не можех да се извъртя, за да погледна назад. С облекчение отбелязах наум, че не усещам болка в сплесканото ми към твърдата повърхност ухо. Не можах да определя колко хора има зад гърба ми, но бяха поне двама, съдейки по това, че и двете ми ръце бяха стиснати отзад, а вратът ми бе заключен в здрава хватка.

— Сам ли си? — просъска грубо в ухото ми нечий глас.

— Сам съм — изговорих трудно заради сплесканата ми уста, но достатъчно разбирамо.

— Ченге ли си? — продължи да разпитва мъжът.

— Не.

— Оръжие имаш ли?

— Не.

— Ако те пусна, ще кротуваш ли?

— Да.

Вратът ми бе отхлабен от желязната хватка и с радост отлепих лице от вратата. Проявих разум и не се извърнах да погледна назад.

Видях ръката на неизвестния да се протяга през рамото ми — започна да почуква с монета по метала. Почукваше в равни интервали, неразбираема за мен поредица къси и дълги удари. „Морзов код?“ Отдавна не се използваше и се удивих, че някой все още разбира значението му.

Не мина много време и чух превъртането на резето отвътре. Ръцете дръпнаха тялото ми назад и след миг вратата се отвори. Докато очите ми привикнат на слабата светлина, неочеквано грубо бях избутан напред и потънахме в тъмния коридор. Някой прибързано хлопна вратата след нас и тя изкънтя със силен метален звук.

Побутван от силните ръце, бях въведен в малка и почти гола откъм мебели стая.

Тялото ми бе претърсено набързо, но доста прецизно. След като не откриха нищо, за което да се притеснят, ръцете ме натиснаха да седна на стол с висока метална облегалка.

Усетих неприятна миризма — като че бях близо до кофа за боклук.

Сега, когато се появиха пред мен, можех да видя напрегнатите им лица. Бяха наистина двама мъже. Спомних си, че единия от тях бях видял по време на обиколката ми из квартала. Запомних го, защото имаше голяма яркочервена пълка на челото и друга на едната буза.

— Чист е, маман — заключи той, кимайки на някого зад мен.

Най-накрая човекът, отворил вратата, с когото се бяхме сбутали за момент в коридора, но не го видях, застана пред мен. Беше жена в зряла възраст, но въпреки годините лицето ѝ бе запазило красивите черти на младостта. На мястото на веждите бяха оформени с молив тънки дъги. Тъмната ѝ коса беше привързана в кок с тънка бяла лента. Помислих: „Странно място за такава жена.“

Повдигнах поглед и зачаках.

— Кой си ти? — гласът ѝ бе точно в съответствие на външността — тих, спокоен, изльчващ скрито благородство.

— Името ми е Антон, но това няма значение. Има значение само това, което ще ви кажа и повече няма да се видим. Обещавам.

— Сигурен ли си, че си почукал на вратата, която търсиш? — продължи тя.

— Търся „маман“ — задържах поглед в очите й.

Тя отвърна продължително на погледа ми, без да трепне. Ако това бе невидим дуел между нас — тя го спечели. Проклех се наум за слабостта ми да отвърна пръв очите си. Доверието й към мен бе всичко, което ми беше нужно точно сега.

— Кой те праща?

— Не мога да ви кажа и това наистина няма значение.

Тя присви устни и очите й засвяткаха. Под нослето й забелязах блъскави капчици роса. В миг изгуби благородното си излъчване.

— Няма значение ли? Идваш тук и ми казваш, че няма значение кой ми праща непознати? — повиши глас и можех да усетя властните нотки.

Двамата мъже се пресегнаха и ме стегнаха за ръцете толкова здраво, че се оказах грубо прикован на стола.

— Разкарайте го оттук! — обърна се към мъжа с пъпките. — После му избийте от главата къде е бил и какво е видял. Уверете се, че е така. Ясно?

— Ясно, маман — отговори стегнатото той.

— А ти, боклук такъв, ако някой път отново дойдеш при мен, няма да съм толкова благосклонна. Разбра ли?

Мъжете ме повдигнаха от стола и се приготвиха да ме извлачат, когато се възпротивих с ръце и извиках:

— Чакайте!

Жената мълчаливо даде знак с ръка на мъжете. Те отново ме стовариха на стола, като останаха опасно близо от двете ми страни. Здравите им тела като две непоклатими стени ограничаваха светлината и сериозно ме притесняваха с присъствието си.

— Таня — хвърлих името бързо.

— Таня? — сбърчи нарисуваните си вежди жената, мъчейки се да си спомни человека зад името. — Таня — повтори на глас. — Аха, Таня — заключи накрая, от което разбрах, че се сеща за момичето, но не можех да отгатна какви са техните отношения. — Защо праща теб? Можеше сама да дойде.

Не отговорих. Измерих с очи единия от мъжете около себе си, после завъртях глава към другия — той изпускаше миризмата, която от няколко минути ме дразнеше с неприятното си присъствие. Накрая погледнах жената пред мен.

Тя направи жест с ръка и мъжете се дръпнаха крачка назад. Усетих простор около себе си, а и неприятната миризма изчезна. Олекна ми и изпуснах шумно въздуха от устата си. Наместих се удобно на стола.

— Най-после ѝ е увряла главата, така ли? — пусна усмивка към мен маман. Лицето ѝ постепенно върна предишната си външна благородност. Но дали бе и вътрешна?

Загледах се за момент върху дрехата на жената. Бе от хубава материя, с модерна кройка и ѝ стоеше великолепно. Никак не се връзваше присъствието ѝ в този апартамент и в този квартал. „*Срязаните метални тръби по улиците! Това са свалените стойки за обществените камери. В този квартал властта нямаше очи.*“

Върнах погледа си към лицето на маман. Зениците на очите ѝ се бяха разширили прекалено дори за слабата светлина, на която бяхме изложени. Дали не бе приела някакви медикаменти?

— Е? — подкани ме тя. Изглежда, губеше търпение.

— Дойдох само да ви кажа, че бизнесът ви приключва до една година — изчаках малко за по-голям ефект и после продължих:

— Приемете го като безплатен подарък. Ако искате, ще продължа натам, а ако искате — не. Просто ме пускате и аз веднага забравям, че съм идвал при вас.

Жената се взря в мен:

— Защо трябва да ти вярвам? — погледна към мъжете и присви очи. Това вероятно бе знак и те направиха крачка към мен. Отново се появи онова неприятно чувство на реална заплаха. Лошият мириз се завърна и подразни ноздрите ми.

„*Защото това е единственият ти бизнес и защото няма да го рискуваш*“, пробяга в главата ми, но към нея се обърнах с думите:

— Няма начин да го докажа. Мога още сега да си тръгна.

— Продължи, моля! — това би трябвало да е молба, но не прозвучва така.

Мъжете оставаха все така безмълвни, но можех да усетя колко са напрегнати.

— Проституцията предстои да бъде легализирана — продължих, — но ти не се радвай. Няма да бъдеш допусната на пазара и ще бъдеш унищожена. В момента в един институт, който знам къде се намира, се подготват биомеханични андроиди. Това са копия на женски човешки

индивидуи, създадени с цел да поемат ролята на интимен партньор за хората, които плащат. Човешката проституция ще остане в историята и това ще е обществено оправдано. Легализацията на проституцията ще обхване само тези биохимични андроиди, които ще бъдат под държавен контрол с отчисления на съответните суми, заработени от тях към производителя им.

— Защо ми казваш това?

— Приеми тази информация като малък подарък от Таня. Това ще се случи най-много до една година и после ти няма да имаш никакъв шанс. Ще те изхвърлят от играта, ако трябва — с цялата мощ на държавата. Зад тях ще бъде и общественото мнение, доколкото могат да го манипулират. Ламаринените кукли, в крайна сметка, ще те сринат.

Можех да чуя тежкото учестено дишане на единия от мъжете до мен.

— Можеш да преориентираш парите си в друг бизнес, но се съмнявам да бъдеш допусната до нечии други интереси. Единственото, което мога да направя за теб, е да ти дам адреса на *института* и да опиша някои от хората, които работят там. Другото оставям на теб.

— Лъжеш, нали? — жената се приближи прекалено близо до мен. Кожата ѝ пламтеше, а под очите ѝ видях да тъмнеят кръгове, които досега не бях забелязал. — Потиш ли се? — започна да се взира внимателно в кожата на лицето ми.

— Не — отговорих спокойно и така беше.

Сега се сетих на какво миришеше единият от мъжете — човешка пот в стари дрехи.

„*Имам обет, жено! Обет!*“ Хората, които имат знанието за това, как да бъде откраднатото тялото ми и да бъде преотстъпено на друга личностна идентичност, са там — в този *институт*, и това трябва да се неутрализира. Не знаех дали планът ми ще проработи и дали от това ще излезе нещо, но трябваше да го направя. Трябваше да опитвам.

— Какво е това на бузата ти? — запита тя все още твърде близо до мен.

— Това ли? — опипах с ръка пресния белег от удара със счупените стъкла на колата. — Пътен инцидент.

— И тази лепенка на гърлото ти, и тя ли е оттам?

— Да. Оттам — отвърнах.

— Това не е подарък от Таня — отдръпна се най-после жената от мен. — Тя иска чрез мен да спаси и своя бизнес — заключи маман, доволна, че е разгадала повода за посещението ми.

Не отговорих, а и тя не се интересуваше вече от мен.

— Аз да съм оръжието в ръката ѝ, така ли? Много прозрачно — доближи се до прозореца и застана с гръб към нас. Загледа се в нещо на улицата.

За момент си помислих, че този път може би нямах шанс. Знаех, че ако не беше повярвала на думите ми, бях загазил, но предварително поех този риск. Не бях измислил нищо друго освен този план, а трябващо да действам, за да имам шанс. Някаква голяма муха кръжеше около провисналата на гола жица мръсна крушка. Заех се да броя кръговете, които въртеше в бърз и насенчен полет. Чувах монотонното жужене от крилата ѝ.

Няколко мига по-късно жената се обърна към мен:

— Тръгваш си и не се връщаш повече. Ако това, което казваш, е вярно, Таня може да работи в моите участъци без проблем — доближи се дотолкова, че трябващо да вдигна високо глава, за да я погледна в очите. — Ако обаче това не е вярно... Няма да намери покой в този град. Нито пък ти ще намериш.

Тонът, с който жената произнесе думите си, предположиха сериозността на намерението ѝ. Не се усъмних ни най-малко в това.

Извадих от джоба на панталона си сгънато на осем листче и ѝ го подадох. Тя го взе и го прибра в дрехата си, без да го разгъва — знаеше какво има написано на него.

Не беше трудно да го направя — не изпитах угрizения или дори колебания. Нямаше място за слабости — в противен случай знаех какво ме очаква. Беше ми обявена война и това бе моят ответен и вероятно единствен удар, от който зависеше всичко.

Жената кимна на мъжете. Единият от тях ме потупа по ръката, подканяйки ме да се изправя и аз побързах да го изпълня.

Макар да можех да се ориентирам с пътя обратно, мъжете ме придружиха няколко преки, след което внезапно изчезнаха и аз се озовах сам в непознатия квартал. За разлика от времето, когато идвах насам, сега бе пълно с хора и беше лесно да намеря някого да ме

упъти. Не се обърнах назад. Надявах се кракът ми повече да не стъпи в този квартал и никога да не срещам маман и тези мъже.

ЕПИЛОГ

Египет, долината на царете

Изложено на атмосферни условия, подобни на тези, нормално човешко същество не би могло да извърши дългия преход, който от ранни зори бях предприел, но аз знаех, че съм специален и затова не се отказах.

Слънцето отдавна бе превалило зенита си, а все още нищо не подсказваше, че скоро ще се спусне нощен хлад. По тези места големите температурни амплитуди бяха нормално явление и аз се надявах, че вечерта ще е същата.

Дълго време бях вървял на открито, така че спрях и събух обувката си, за да изсипя финия пясък, насъbral се в стелката. След като извърших същото и с другата обувка, се изправих, за да продължа пътя си.

В този момент усетих остро опарване. Първият куршум се бе забил малко под лявата ми ключица и трябва да е останал там, а вторият — едва одраскал рамото ми, отпори парче плат. Видях късчето памучна материя как изхвърча встани от тялото ми.

„Трябва да го прибера — не бива да остава нищо след мен!“

От мястото, където мъжът бе организирал засадата си, би трявало да е по-точен. Не зная как се бе подготвил за мисията си, но бе твърде близо, за да е в безопасност. Една дълга крачка и избих с ръка пистолета, сграбчих го за гушата и се строполихме в гърчещо се прашно кълбо. Не бе слаб, трябва да призная, надви ме бързо, прилагайки бойна техника с ключ на краката, а после се надигна леко, протягайки ръка към оръжието. Аз също се пресегнах, но не към пистолета — на колана му висеше кожена ножница и кокалената дръжка на ножа удобно се разположи в дланта ми, а ребрата на мъжа в този момент бяха открити.

Бях различен и фаталната му грешка бе, че не процедира различно.

А може би не са му казали всичко?

„Как допуснах да се стигне дотук? Какви събития предначертаваха същността на битието и живота ми? И най-важното — до кога ще продължи?“

И така, прикрил се на сянка и изпружил крака, докато събирах въздух в дробовете си, мислех за смъртта. Знаех, че трябва да го направят, но не бях готов. Още не. Трябваше да се погрижа за някого, който имаше нужда от мен.

Изправих се и изтупах дрехите си от горещия ситен пясък. Подритнах леко тялото на мъжа — никаква реакция. Докоснах с пръсти челото му — бе още топло, но дали от жаркото слънце, или от вътрешната енергия на живота, в първия момент не разбрах. Лицето му бе сгърчено и дълбоки бръчки се спускаха от ъгълчетата на устните му. Притворих клепачите на очите му и светът за него угасна. Бе проиграл шансовете си, макар и несъмнено добре подгответен за мисията си. Трябваше да проверя професионален убиец ли е, или случаен местен бандит, целящ да вземе каквото и да е от жертвите си. Такива по тези места — много. С мъка го обърнах на едната, после на другата страна, за да пребъркам джобовете му. Очаквано — бяха празни. Извих отпуснатата му глава настрани и дръпнах етикета на ризата му под яката, да видя производител. Бе срязана с ножица. Събух единия му крак и погледнах стелката на обувката му за някакви щампи за произход — бе изтрит. Нямаше как да разбера откъде идва и естествено кой го праща. Професионалист, нежелаещ да направят евентуална връзка между него и поръчителите. Ловец на глави.

Изрязах парче от ризата му, а после един по един отстраних с помощта на ножа фалангите на десетте му пръста от ръцете. Увих ги в парцала от ризата и го вързах на вързопче. Имах идея да го заровя в пясъка, така че да не оставя възможност на властите да направят биометрични отпечатъци. Надявах се — не, сигурен бях, ако не е местен бандит, то тогава е влязъл с фалшив паспорт. Всъщност има ли значение? Фактът е неоспорим — все още съм цел.

Е, не! Аз пък решавам да съм жив човек! Ще имам желания, надежди, любов и пълноценен живот. И, по дяволите — ще го отстоявам! Демонът е жив и Обетът е в сила.

Вкарах пръст в дупката под лявата си ключица, но не усетих куршума вътре. Погледът ми се спря на скъсания ръкав на рамото.

Жалко — съсира новата ми риза от египетски памук.

Прескочих тялото и се отдалечих. Не винях себе си за това. Незаличим човешки отпечатък — инстинкт за самосъхранение.

„Трябва да се преместим. Тези гадове ме откриха и сега аз съм на ход. Не искам да го върша, но съм принуден — затова ще се върна и ще ги започна един по един. Или те — или аз. Това не е дилема, а решение. С какво право решават, че могат да отнемат това, което са създали? Това е равнозначно на случай, в който родителят да има право да лишава от живот детето си. Не е ли същото? Не, няма да им позволя. Ако не го направя — те отново ще ме намерят и този път ще ме довършат. Не, обетът на демона не може да се нарушава“, въртеше се в главата ми, докато се прибирах по прашния път към дома.

Досега имах невероятен късмет, но не бе нужно да пропилявам шанса си да остана жив. Ще трябва да се сложи край на това — един път завинаги.

Забързах крачка, опитвайки се да пропъдя спомена за човешкия остатък, зарит да съхне в пясъка под лъчите на облещеното слънце — единственият и ням свидетел на драмата с ловеца на глави. Причината да бързам бе, че тя ме очакваше вкъщи. Както бе правила през последния месец, бе правила вчера, днес, ще го прави и утре.

Бръкнах в джобчето на ризата и извадих тънкия рус косъм. На силната слънчева светлина бе почти прозрачен и трябваше да го поднеса съвсем близо до очите си, за да се уверя, че е той. После отново грижливо го прибрах в мокрия от пот джоб на ризата. Това бе моет щит и моята сила, и докато бе в мен, никой няма да може да ми навреди. Никой!

Исках да завикам с всичка сила отдалеч, за да ме посрещне: — Таня! Толкова много я обичам, че бих й предложил тялото си. Вярвате, че мога, нали?

Ще продължавам да се боря! До самия край!

Толкова много ли искам, по дяволите? Две неща — свобода и любов.

Наистина ли бях лишен от душа? Онази безплътна частица от нас, която дошла незнайно откъде, се вселява в мига на зачеването на всички ни, и напуска тялото при смъртта му. Може ли да бъде бездушен някой, който се страхува, страда, обича и проявява чувствата, с които са дарени живите твари?

Докато крачех така, нещо подразни окото ми. Вдигнах глава и сложих длан над очите си за сянка. След като привикнах с ярката светлина, мярнах размитото очертание на малък тъмен облак в иначе чистото небе. Бе застанал неподвижно, но достатъчно високо, за да не мога да го видя добре.

Мираж?

P.S. Забравих да отбележа в разказа си, но смятам, че е важно за пълнотата на цялата история:

Когато се върнах от срещата ми с маман, заедно с Таня отидохме до стария овчарник на Луко от Кладница. Намерихме металното куфарче, все така привързано за въжето на кладенеца. Срещу няколко долара един самозван майстор от столицата бе успял да отключи механизма на куфарчето и любопитството ми най-накрая бе задоволено. Нямаше пари — нито ценности. Вътре, положени в удобни коркови легла, намерихме два шлема, свързани помежду си с плосък кабел. До тях, в трета ниша — малка машинка с правоъгълно сиво еcranче.

Никак не бе трудно да се досетя с какво се бяхме сдобили. Незнаен брой години за усърдна научна работа и вложени финанси, за които нямах и най-малка представа, най-после бяха материализирани. За колко ли пари можехме да го продадем на някой от ъндърграунд търговете — не смеех и да помисля.

Ние с Таня не можехме да го използваме, но знаех, че може да се намери човек, който ще има познания, за да го направи.

Това бе мое оръжие, но и моята най-голяма слабост. Докато съществува биомеханичното тяло, плюс техниката за копиране и прехвърляне на човешката мозъчна матрица, не можех да бъда в безопасност.

Сега куфарчето, положено върху седалката на леко полюшващия се катер, бе отворено пред мен. Нахлупих един от шлемовете на главата си — пасна идеално. Жалко.

Прибрах шлема отново в куфарчето, затворих капака и извадих черния маркер, който предния ден бях купил от пазара. С него върху металната повърхност старателно написах „матрикант“. Потърках с показалец върху буквите — не се триеха или размазваха, и останах

доволен от този факт. С куфарчето в ръка се приближих до борда на катера. Засилих се и го захвърлих няколко метра встрани от мен в жълтозелените води на Нил. Извърнах се странично, предпазил лицето си с ръце, но няколкото големи пръски така и не стигнаха до мен. Обърнах очи натам и видях къдравите вълнички в разширяващ се кръг. Те сочеха мястото, където бе цопнало куфарчето. Очаквах да видя някой и друг въздушен мехур, но такъв нямаше. Нито един. Вместо това ми се стори, че за миг виждам размития образ на Божил — този технологичен революционер — капиталист. Тинята ще довърши останалото.

Седнах на мястото си и дръпнах шнура на стартера. Моторът се затресе и след като началните му неритмични кихания спряха, най-после заработи с нормалните си обороти. Форсирах двигателя и кърмата потъна почти до линията на борда, а носът се изправи под ъгъл. Водата зад лодката завря. На повърхността изскочиха големи мехури, разбиваха се един друг и образуваха гъста сивкава пяна. Подкарах катера към временния си дом, без да обръщам глава назад.

Информация:

Александър Белтов

09.08.2013 г.

© CC BY-NC-ND 2.5 BG

Редактор: Виктория Карадийчева

Коректор: Виктория Карадийчева

Интернет сайт: matricant.wordpress.com

e-mail: beltov@gmail.com

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.